BANKOVNÍ ŠVINDL

TVORBA PENĚZ A STÁTU

KERRY BOLTON

Kerry Bolton – Bankovní švindl

Tvorba peněz a státu

Vydavatel: Black House Publishing Ltd

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE Z ROKU 2019, DOSTUPNÉ Z: https://annas-archive.org/md5/a2c991a38a9de2383dcd8e8db5bf1184

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

„Studium financí, stejně jako všechny ostatní obory ekonomie, je oborem, kde se složitost používá k zakrývání pravdy nebo k jejímu obcházení, nikoli k jejímu odhalování. Proces, kterým banky vytvářejí peníze, je tak jednoduchý, že to mysl odpuzuje. Když se jedná o něco tak důležitého, je jen na místě, aby v tom byla i nějaká hlubší záhada.“

Dr. John Kenneth Galbraith, americký ekonom a poradce prezidenta.

Obsah

7 Předmluva

12 Říše mamonu

Co je „The City“? 12

Mezinárodní finance 14

Z Holandska do Anglie 15

28 Rothschildové: Páni mezinárodních financí

Válka proti Napoleonovi 32

Britské impérium a Cecil Rhodes 37

43 Globální systém dluhového financování

„Neúprosnost vlastní negace“ 43

Parazitismus 46

Fundamentální otázka 46

Celosvětové probuzení během Velké hospodářské krize 50

Chudoba uprostřed hojnosti 53

55 Zlomení úrokového otroctví

Kde je pravice? 56

Hnutí za reformu bankovnictví 60

Zelené košile Anglie 61

Novozélandská legie 63

Mosleyho fašismus 64

A + B teorém 68

Ezra Pound o ekonomice 70

Otec Coughlin a sociální spravedlnost 74
Poutníci svatého Michaela 77
Katolická církev odsuzovala lichvu 78
82 Státy, které zlomily úrokové otroctví
Guernsey 84
Wära 85
Woergl 87
Commonwealth Bank Of Australia 91
Nový Zéland 99
John A. Lee 100
Státní bytová výstavba 103
Kanada 105
Německo 107
Gottfried Feder 108
Státní úvěr a směnný obchod 111
Autarkie 119
Využití zisků 120
Japonsko 121
Fašistická Itálie 122
Lincoln a Kennedy 125
Muslimské bankovnictví 126
128 Hrací karty zachránily Quebec
Úspěšný hazard 129
133 „Graybacky“ a Konfederace

Byla Konfederace nástrojem Rothschildů? 134
Judah P. Benjamin: Davisův „dvorní Žid“? 141
Diplomatické neúspěchy s Evropou 142
Půjčky, které se neuskutečnily 143
150 Car Mikuláš obětován zlatému teleti
Proticarská agitace z USA 150
Bankéři uvítali svržení cara 153
Carská hospodářská politika 154
Ruskombank 157
160 Odpověď skutečné pravice na socialismus a kapitalismus
Pravicový program proti lichvě 161
Za hranicemi ekonomického běžícího pásu 163
Obecný pohled na marxismus a kapitalismus 166
Kapitalismus v marxistické dialektice 170
Uniformita výroby a kultury 173
Reakcionismus 175
Homo Oeconomicus 184
187 Závěr
190 O autorovi

Předmluva

Uprostřed celosvětové dluhové krize, s nepokoji, bombovými útoky, platební neschopností a neúspěšnými návrhy politik ze všech politických stran, se svět zmítá v problémech a možnostech jejich řešení s menším pochopením než naši „méně vzdělaní“ rodiče a prarodiče v době velké hospodářské krize. Píšící a žvanící třídy tomu sotva pomohly; ve skutečnosti znejasnily povahu ekonomie a financí a člověk by mohl být v pokušení dojít k závěru, že je to práce mnoha z nich.

Před osmdesáti až devadesáti lety naši rodiče a prarodiče chápali, co je třeba udělat s ohledem na problémy, které se na ně snášely „shora“. Jak poznamenal ikonický novozélandský labouristický politik John A. Lee ve svých tehdejších pamfletech, problémy bankovnictví a nutnost reforem chápali a diskutovali o nich všichni obyvatelé, v hospodách, v autobusech, v práci... Lidé nepotřebovali vysokoškolské ekonomické vzdělání, aby pochopili, co je špatně. Lidé jako Lee a novozélandský podnikatel a majitel časopisu Henry Kelliher vysvětlovali situaci jednoduchými slovy, která jsou dostatečnější než dnešní vysvětlení ekonomů s žargonem, který v reálu nic neznamená. Znárodnění Novozélandské rezervní banky a nutnost vydávat státní úvěry byly hlavní platformou, která v roce 1935 vynesla k moci první novozélandskou labouristickou vládu. Vláda se s krizí nevypořádala pomocí zastaralých socialistických teorií z 19. století, ale zásahem do klíčové oblasti bankovnictví. Podnětem k tomu nebyli marxisté, kteří se postavili proti Leeho snahám, ale vzmáhající se hnutí sociálního kreditu (úvěru), které vzniklo v britských dominiích.

Bankovní reformu úspěšně propagovali dva muži „pravice“, výše jmenovaný Kelliher a tehdy známý bankovní reformátor A. N. Field, jehož knihy, jako například The Truth About the Slump, se staly ve 30. letech na Novém Zélandu bestsellery. V témže roce (1935) se sociální kredit ujal vlády v kanadské Albertě.

Po první světové válce, deset let před velkou hospodářskou krizí, se v celém západním světě rozšířila poptávka po bankovní reformě. Tento požadavek vycházel spíše od pravice než od skomírající levice, která nedokázala myslet na nic jiného než na zdanění a znárodnění (podobně jako současné „hnutí Occupy“ v reakci na současnou dluhovou krizi). V Německu se přední reformátor bankovnictví Gottfried Feder pokusil zaujmout svými plány na bankovní reformu krátce existující Bavorskou sovětskou republiku, ale byl odmítnut, zato našel ochotné publikum v rodící se Německé straně práce, která o patnáct let později Federův plán částečně realizovala a nastartovala Německo k oživení uprostřed světové krize.

Nyní se celý parazitický systém dluhového finančnictví hroutí a padá jako domeček z karet, protože chamtivost špatných investic založených na lichvě dostihla lichváře. V USA, Irsku a Španělsku krizi vyvolaly hypoteční úvěry, které nebylo možné udržet. Obyčejní lidé, kteří se zadlužovali a zároveň neměli dostatečné příjmy, aby mohli splácet hypotéky a různé další dluhy, zkrachovali, což se projevilo v celém finančním systému a v některých případech způsobilo platební neschopnost států, zatímco jiné státy prodávaly svůj majetek, aby splatily své dluhy. Proto například Řecko odevzdalo své

příjmy z letištních poplatků a loterií společnosti Goldman Sachs výměnou za to, že zatajila řecký dluh před auditory Evropské unie. Mezinárodní banky mezitím zachraňují vlády, které by místo toho měly uvolňovat peníze přímo svým občanům.

Jerome L. Stein, emeritní profesor ekonomie na Brownově univerzitě, s odkazem na původ irské dluhové krize vysvětlil situaci, která se týká i celosvětové dluhové krize obecně:

> Rostoucí stavební rozmach byl financován irskými bankami, které byly zase financovány z vnějších finančních trhů, kde byly k dispozici levné finanční prostředky. V posledních čtyřech letech konjunktury od roku 2003 si banky agresivně konkurovaly na hypotečních trzích, aniž by braly ohled na úvěruschopnost hypotéčních dlužníků. Na konci roku 2003 činila čistá zadluženost irských bank vůči světu více než 10 % HDP. Do roku 2008 se zadlužení především na nemovitosti vyšplhalo na více než 60 % HDP. Ještě před krachem Lehman Brothers v září 2008 klesaly irské rezidenční nemovitosti po dobu více než 18 měsíců. V žádném okamžiku během celého období - dokonce ani když se blížila krize - se irská centrální banka a pracovníci Úřadu pro finanční služby nedomnívali, že by některá z institucí čelila vážným základním potížím, natož problémům s platební neschopností? Když krize nastala, vedl kolaps stavebnictví a pokles cen nemovitostí k platební neschopnosti bank. Jejich čisté jmění se rozplynulo. Stát převzal ve většině bank velké majetkové podíly a vydal státem garantované dluhopisy. Ačkoli byl veřejný dluh Irska bezprostředně před krizí nízký, fiskální

deficit a zadlužení veřejného sektoru prudce vzrostly. Hlavním důvodem prudkého nárůstu deficitu byl propad daňových příjmů v letech 2008-2009 v důsledku kolapsu sektoru bydlení.[1]

Ať se podíváme na jakýkoli stát, jak ukazuje tato kniha, destabilizující faktor nakonec spočívá v parazitismu soukromého bankovního systému založeného na DLUHU.

Tato kniha vychází z řady článků napsaných v letech 2010-2012 pro různé časopisy. Materiál byl značně přepracován, upraven, doplněn a přeuspořádán. Uprostřed dluhové krize, s vyhlídkou, že ti, kdo jsou za ni zodpovědní, přijdou s dalším podivuhodným „řešením“, které jen posílí jejich moc, je cílem této knihy ukázat, že existuje skutečné řešení, které naopak zničí moc, kterou lichváři po staletí vykonávali. Toto řešení bylo navíc již dříve vyzkoušeno a fungovalo, a to jak v malém, tak ve velkém měřítku. Je to řešení, které pochází spíše z „pravice“ než z „levice“, i když nedogmatičtí, nemarxističtí levicoví představitelé, jako například John A. Lee, uznali naléhavost požadavků. Navíc to, co takové změny v bankovním systému požadují, není - podobně jako marxismus a jiné formy levice - založeno na rozbití tradice a tisíciletého kulturního dědictví, ale naopak na obnově tradice. Nepožaduje „zrušení soukromého vlastnictví“ podle Karla Marxe, ale vede k širšímu rozdělení majetku mezi všechny třídy, zbavené břemene hypoték a dalších ochromujících dluhů.

---

[1] *‘The Diversity of Debt Crisis in Europe’*, 202, https://www.cato.org/docdownload/sites/cato.org/files/serials/files/cato-journal/2011/5/cj31n2-2.pdf

Finanční reforma je přirozeným, organickým prostředkem, jak se vymanit z rostoucího otroctví dluhové svázanosti. Uvolňuje kreativitu, svobodu a vynalézavost, zatímco marxismus i kapitalismus tyto lidské vlastnosti potlačují ve jménu „rovnosti“ v marxismu a ve jménu „tržních sil“ a „efektivity“ v kapitalismu. Existuje i třetí cesta, která není „nová“ (ani „stará“), ale je věčně aktuální, neboť organické zákony, jimiž se řídí ekonomika, vycházejí pouze z logiky, že měna a úvěr jsou určeny jako pohodlný prostředek směny zboží a služeb a měly by vždy zůstat pouhým symbolem, nikoli se stát samotným zbožím přinášejícím zisk.

Říše mamonu

„Ale ti, kdo chtějí zbohatnout, upadají do pokušení a osidel a do mnoha škodlivých žádostí, které utápějí lidi v záhubě a zatracení. Neboť kořenem všeho zla je láska k mamonu...“

1. Timoteovi 6, 9-10.

„The City“ - nebo také „The Square Mile“ - označuje londýnskou městskou část, která je podobně jako Vatikán suverénním státem. Spolu s Wall Streetem tvoří City centrum plutokratického systému, který ovládá většinu světa a v současnosti pohlcuje těch několik zbývajících států, které neovládá, a to prostřednictvím osvědčené taktiky plutokracie: revoluce údajně ve jménu „lidu“.[2] Protože se „The City“ nachází v Anglii a protože je často zaměňováno se starobylým hlavním městem Londýnem, dochází k častému zamlžování charakteru plutokratického systému, který má v The City částečné sídlo. Proto bylo i ze strany dobře informovaných lidí mnohokrát řečeno, že britské impérium, a dokonce i britská koruna, jsou neodmyslitelnou součástí této mezinárodní oligarchie. To je nepochopení podstaty mezinárodního kapitálu, který není pevně loajální k žádnému vládnímu systému, hlavě státu, náboženství, étosu, národu, etniku ani kultuře. Každá taková věrnost je podmíněná.

Co je „The City“?

Londýnská City Corporation je ve svých propagačních prohlášeních popisována jako „přední světové finanční

[2] K. R. Bolton, *Revolution from Above* (London: Arktos Media Ltd., 2011).

centrum“ a jako „finanční a obchodní srdce Británie, „Square Mile“.[3]

> Londýnská City je centrem světových finančních trhů. Je to jedinečná koncentrace mezinárodních odborných znalostí a kapitálu s podpůrným právním a regulačním systémem, vyspělou infrastrukturou komunikačních a informačních technologií a bezkonkurenční koncentrací profesionálních služeb...[4]

Londýnská City Corporation není synonymem pro Británii ani pro britské zájmy, kromě případů, kdy se shodují se zájmy mezinárodních financí. Proto, přestože britské impérium již více než půl století neexistuje, bylo vyčerpáno dvěma světovými válkami, které mu ani trochu neprospěly, a zaniklo, když se impéria stala pro mezinárodní finance příliš omezujícími, zůstává City, slovy svých propagátorů, „v srdci světových finančních trhů“.

Zatímco Británie a Commonwealth mají symbolickou hlavu státu v podobě monarchy, analogická hlava státu City má přednost před britským panovníkem. Lord starosta korporace City of London „není starostou (Velkého) Londýna“; není ani „starostou“ v omezeném slova smyslu. Přebírá funkci hlavy státu, nikoliv pouze městského obvodu nebo hrabství. Tento lord starosta je volen na jeden rok a působí jako globální

---

[3] City of London , ‘What is the City of London?’, http://www.cityoflondon.gov.uk/Corporation/LGNL_Services/Council_and_democracy/Council_departm ents/whatis.htm

[4] Ibid., ‘Business’, http://www.cityoflondon.gov.uk/Corporation/LGNL_Services/Business/

velvyslanec mezinárodních finančních institucí sídlících v City a v zahraničí je „považován za ministra na úrovni kabinetu“.[5] Bydlí v palácovém 250 let starém „Mansion House“. Při státních návštěvách čeká britský monarcha u brány The City na povolení ke vstupu a lord starosta mu předává meč The City.[6]

> Tato tradice se udržuje již více než 400 let a dnes se tento obřad koná při významných státních příležitostech, kdy se královna zastaví v Temple Baru, aby požádala o povolení ke vstupu do londýnské City, a na znamení věrnosti jí lord starosta předá státní meč.[7]

Bez ohledu na to, jak si tento obřad vysvětlujeme jako zdánlivý projev „loajality“ města vůči britskému panovníkovi, je to přesto panovník, kdo je v podřízeném postavení, když žádá o povolení ke vstupu a pokaždé čeká na symbolické potvrzení loajality ze strany města.

Mezinárodní finance

Je třeba mít na paměti, že „mezinárodní finance“ jsou přesně to, co znamená: mezinárodní, nikoli nizozemské, německé, britské nebo americké. Židovští bankéři mohou být loajální k judaismu nebo Izraeli a francouzští hugenoti, kteří odešli do Londýna, měli náboženskou identitu, ale mezinárodní finance nejsou vázány na státy svého sídla. „Moderní“ finanční systém nevznikl v Británii, a dokonce ani na Západě. Ezra Pound,

---

[5] Ibid., *‘The Lord Mayor of the City of London’*, http://www.cityoflondon.gov.uk/Corporation/LGNL_Services/Council_and_democracy/Councilors_dem ocracy_and_elections/The_Lord_Mayor/

[6] *‘History of Temple Bar’*, http://www.thetemplebar.info/history

[7] Ibid.

slavný básník, který byl zároveň zaníceným odpůrcem lichvářského bankovnictví a zastáncem bankovní reformy sociálního kreditu, vysledoval původ „moderního“ lichvářského finančního systému až k „půjčkám semenného obilí v Babylonu ve třetím tisíciletí před naším letopočtem“.[8]

Z Holandska do Anglie

Jak bylo uvedeno výše, mezinárodní finance mohou měnit své zaměření po celém světě podle požadavků obchodu. Co se týče přesunu peněžní moci do Anglie, ten lze vysledovat až do anglické občanské války a dále do období reformace, kdy v obou případech byl významný Cromwell. Thomas Cromwell, státní tajemník, který „zastupoval obchodní společenství“[9] na rozdíl od tradičních venkovských zájmů, naléhal na Jindřicha VIII., aby v roce 1533 zrušil řeholní řády, přičemž Brooks Adams o tom ve svém historickém díle The Law of Civilisation and Decay uvádí, že:

> V roce 1533 byla Jindřichova situace zoufalá. Stál nejen proti papeži a císaři, ale i proti všemu, co zbylo ze staré feudální společnosti, a proti všemu, co přežilo z rozpadající se doby imaginace. Této kombinaci nemohlo vzdorovat nic kromě rostoucí moci centralizovaného kapitálu, a Jindřich se proto musel stát mluvčím lidí, kteří této síle dali průchod. Potřeboval peníze, a to peníze v

[8] Ezra Pound (1944) America, Roosevelt & the Causes of the Present War (London: Peter Russe l, 1951), 6.
[9] Brooks Adams, *The Law of Civilisation* (London: MacMilan, 1896), 230.

> hojnosti, a Cromwell se vyšvihl do praktické diktatury, protože byl nejvhodnější k tomu, aby mu je poskytl.[10]

Adams uvádí, že éra Jindřicha VIII. a reformace byla počátkem spekulativního kapitalistického systému. Navíc „statkáři šestnáctého století byli typem zcela odlišným od starobylé feudální šlechty. Jako třída byli obdařeni ekonomickým, nikoliv válečnickým instinktem a vyžívali se v soutěži“.

Rozmach obchodu v důsledku objevitelské éry a založení Britské východoindické společnosti v roce 1600, pět let po založení Východoindické společnosti v Holandsku, byly příznaky tohoto historického trendu, který byl nastartován již reformací. Zájmy obchodníků se cítily být omezovány monarchií a další Cromwell, Oliver, vystoupil stejně jako jeho prapraprapraprastrýc Thomas, aby radikálně změnil Anglii v zájmu peněz. Britské impérium se rozšiřovalo směrem do Asie a bukanýrství přinášelo bohatství.

> Jak město bohatlo, trápil ho pomalý pohyb aristokracie, která ho, nesmělá a mírumilovná, omezovala tím, že uzavírala kanály, jimiž se dostávala k majetku cizinců; a právě když byli yeomani roztrpčeni rostoucími nájmy, začal Londýn zářit energií, která, když dostala průchod, byla předurčena k tomu, aby si podmanila tak velkou část světa. Snad nepřeháníme, když řekneme, že již od založení Východoindické společnosti ovládal Anglii obchodní zájem. Ne že by tehdy mohl vládnout sám, k tomu mu

[10] Ibid., 233.

chyběla síla na téměř sto let dopředu, ale po roce 1600 jeho váha převrátila misky vah na tu či onu stranu.

Macaulay velmi trefně poznamenal, že nebýt nepřátelství City, Karel I. by nikdy nebyl poražen a že bez pomoci City by Karel II. mohl být jen stěží restaurován.[11]

Velký anglický konzervativní filozof Anthony Ludovici komentoval síly, které proti sobě stály v anglické občanské válce:

...a není proto divu, že když v době Velkého povstání[12] došlo k prvnímu velkému národnímu rozkolu v důležité politické otázce, ocitla se toryovsko-venkovsko-zemědělská strana na obranu a ochranu Koruny proti whigovsko-městsko-obchodní straně. Je pravda, že toryové a whigové jako označení dvou vedoucích stran ve státě ještě nebyli známi, ale ve dvou stranách, které bojovaly o osobu krále, již byly temperament a cíle těchto stran jasně patrné.

Karel I., jak jsem již naznačil, byl pravděpodobně prvním toryem a největším konzervativcem. Věřil v zajištění osobní svobody a štěstí národa. Chránil národ nejen před hrabivostí jeho zaměstnavatelů v obchodu a výrobě, ale také před útlakem mocných a velkých...[13]

[11] Ibid., 292-293.
[12] Cromwellova revoluce.
[13] A Ludovici, *A Defence of Conservatism* (1927), Chapter 3, 'Conservatism in Practice'.

Puritánská revoluce byla první z velkých revolucí, které byly podniknuty ve jménu „národa“, ale v zájmu peněžních zájmů. K takovým revolucím patří i údajně nejprotikapitalističtější z nich, ruská bolševická revoluce z roku 1917, a vlna „barevných revolucí“, které se přehnaly bývalým sovětským blokem a v poslední době i severní Afrikou, opět ve jménu „národa“, ale v zájmu velkých peněz.[14]

Od poloviny 16. století se hromadil kapitál a „lidé uzpůsobení být jeho nástroji se stávali vládnoucí třídou“.[15] Adams o této době uvádí: „V roce 1688, kdy se náhle zvýšilo tempo Anglie, se tato změna rovnala dobytí ostrova novou rasou.“[16] Londýn se stal centrem této globální expanze, novým Římem, kde bylo uloženo bohatství celého světa:

> Těchto pokladů, úspor milionů lidských bytostí za celá staletí, se Angličané zmocnili a odvezli je do Londýna, stejně jako Římané odvezli kořist z Řecka a Pontu do Itálie. Jakou hodnotu měl poklad, nedokáže nikdo odhadnout, ale muselo to být mnoho milionů liber - obrovská suma v poměru k zásobám drahých kovů, které tehdy Evropané vlastnili.[17]

V letech 1688 až 1815 vládl v Anglii režim, který Adams nazývá režimem obchodníků. Bohatství, které nahromadili, uvádí Adams, se stalo hlavním zdrojem moci a bylo v rukou nového druhu obchodníků: bankéřů. „S příchodem bankéřů

[14] K R Bolton, *Revolution from Above*, op. cit.
[15] Brooks Adams, op. cit., 294.
[16] Ibid., 298.
[17] Ibid., 305.

nastala v civilizaci hluboká změna, neboť začala kontrakce.“[18] Hodnota peněz na rozdíl od obchodního zájmu o hodnotu zboží byla záležitostí bankéřů. Na konci 18. století přešly „velké londýnské poklady“ do rukou bankéřů, přičemž „nejviditelnějším příkladem“ byli Rothschildové.[19]

Právě zde se objevuje dichotomie mezi starými obchodníky, včetně obchodních dobrodruhů, jako byl Robert Clive z Indie až po Cecila Rhodese, a na druhé straně obchodními bankéři ztělesněnými Rothschildy. Právě zde se často mylně soudí, že oba tvoří společnou mocenskou elitu.

Dr. Carroll Quigley[20] popsal charakter mezinárodních financí a přesun jejich centra do City: „Anglie objevila tajemství úvěru. Z ekonomického hlediska Anglie zahájila průmyslovou revoluci.“[21] Zde okamžitě rozeznáváme dichotomii, která funguje v rámci britské mocenské politiky: dichotomii lichvářských financí, které jsou kosmopolitní a parazitické, a dichotomii vynalézavosti Angličana a Skota jako vynálezce a podnikatele, jako tvůrce. Právě tato tvořivost a vynalézavost, spojená se statečností britské armády a obětavostí britského správce, byla za rouškou britské vlajky a koruny vtlačena do služeb parazitického finančnictví. Tyto dva

[18] Ibid., 321.
[19] Ibid., 321.
[20] Carrol Quigley z Harvardovy univerzity a Foreign Service School na Georgetownské univerzitě byl uznávaným vědcem, dokud v roce 1966 nenapsal ve svém 1300stránkovém opusu *Tragedy & Hope* několik desítek stran o konspirační povaze mezinárodních financí - i když v sympatickém světle.
[21] Carrol Quigley, *Tragedy & Hope* (New York: Macmilan Co., 1966), 48.

působící faktory: jeden kosmopolitní a druhý britský, jsou často zaměňovány za jeden a tentýž. Quigley pokračuje:

> Úvěr znali Italové a Nizozemci dávno předtím, než se stal jedním z nástrojů anglické světové nadvlády. Přesto je založení Anglické banky Williamem Patersonem a jeho přáteli v roce 1694 jedním z velkých dat světových dějin.[22]

Quigley vysvětlil mnohem výstižněji než profesionální ekonomové, že základem systému financování dluhu jsou „částečné rezervy“. Tato metoda má svůj původ v tom, že si zlatníci uvědomili, že nemusí ve svých trezorech držet ekvivalent zlatých rezerv k množství vydaných papírových certifikátů představujících hodnotu zlata. Protože nebylo pravděpodobné, že by na trezor přišla vlna vkladatelů, kteří by všichni najednou požadovali vrácení svých zlatých vkladů, mohl zlatník vydávat papírové certifikáty, které značně převyšovaly hodnotu množství zlata v jeho trezorech.[23]

Tato částečná rezerva zůstává metodou mezinárodního financování, i když již bez potřeby zlatých rezerv. Zejména je třeba mít na paměti, že základem tohoto systému je lichva (úsura), kdy se za půjčení tohoto fiktivního úvěru účtuje úrok. Nejenže musí být jistina splacena ve skutečném bohatství - produktivní práci nebo tvořivosti -, ale musí se k ní přidat i úrok.

Quigley poznamenává, že „ve skutečnosti toto vytváření papírových pohledávek vyšších než dostupné rezervy znamená, že bankéři vytvářeli peníze z ničeho“. Podle Quigleyho William

[22] Ibid., 48.
[23] Ibid., 48.

Paterson, který v roce 1694 získal královskou chartu pro Anglickou banku, poznamenal: „Banka má prospěch z úroků ze všech peněz, které vytváří z ničeho.“[24]

Těžištěm obchodních bankéřů byl dlouho Amsterdam. Republika spojených provincií, jejíž součástí bylo i Holandsko, od počátku poskytovala Židům jako katalyzátorům rodícího se mezinárodního volného obchodu rovnou ochranu.[25] Podle Dr. Stanleyho Chapmana, profesora hospodářských dějin na Nottinghamské univerzitě, se sefardská židovská komunita v Amsterdamu stala obratným věřitelem zahraničních vlád.[26]

Máme tedy říci, že existovalo „spiknutí holandských obchodníků s cílem ovládnout svět“? Myslím, že ne. Ale ani nelze spravedlivě tvrdit, že šlo o „židovské spiknutí“ jako takové, i když existují mocné židovské elementy, které mají své vlastní plány. Založení Bank of England bylo protestantskou záležitostí s protikatolickým podtextem. Z Francie přišli hugenoti, kteří podobně jako nizozemští sefardští Židé navázali mezinárodní kontakty prostřednictvím rodinných sítí po celé Evropě a do poloviny 18. století vytvořili komunitu také v The City.[27] Anglická revoluce v letech 1642-1648, která v roce 1649 pod vedením Olivera Cromwella vytvořila republikánský Commonwealth, jenž pod vedením jeho syna Richarda trval až

---

[24] Ibid., 49.
[25] *‚The Estates General of the Republic of the United Provinces: Declaration Protecting the Interests of Jews Residing in Holland’*, 13. července 1657; in Paul R Mendes-Flohr and Jehuda Reinharz (ed) *The Jew in the Modern World: A Documentary History* (New York: Oxford University Press, 1980), 16.
[26] Stanley Chapman, *The Rise of Merchant Banking* (Oxon: Routledge, 2006) 2.
[27] Ibid., 4.

do roku 1659, otevřela cestu k přesunu mezinárodního bankovnictví z Amsterdamu do Londýna. Za Cromwella vznikl podnět k britské imperiální expanzi. Amsterodamská kupecká společnost, která podporovala Cromwella, dostala povolení ke vstupu do Anglie. Menasseh ben Israel apeloval na Cromwella z důvodu obchodní ziskovosti každého národa, který poskytne židovským obchodním bankéřům svobodu, jako to udělal Amsterdam. Židovský charakter obchodního bankovnictví v jeho zárodečné fázi nelze popřít a lze jej vysvětlit kočovným typem existence, který Židé museli vést, ať už jsou důvody, které pro to lze uvést, jakékoli. Menasseh Cromwellovi prohlásil, že zisk je nejlepším důvodem, proč by měli být obchodní bankéři do Anglie vpuštěni:

> Zisk je nejsilnějším motivem, kterému dává celý svět přednost před všemi ostatními věcmi, a proto se jím budeme zabývat nejdříve. Je to potvrzená věc, obchodování je jakoby vlastní profesí židovského národa...[28]

Menasseh pokračoval ve vysvětlování, proč tomu tak je, protože od doby exilu neměli možnost vlastnit svůj vlastní stát a obdělávat zemi, což vedlo Židy k tomu, že se „zcela věnovali obchodu“ [sic]. Jejich rozptýlení po celém světě jim umožnilo vytvářet sítě přesahující hranice a zabývat se obchodem, přičemž společný jazyk překonával jazykové bariéry

[28] Menasseh ben Israel, *‘How Profitable the Nation of the Jews Are’*, ‘to His Highness the Lord Protector of the Commonwealth of England, Scotland and Ireland’, in Paul R Mendes-Flohr and Jehuda Reinharz, op. cit.,9.

ostatních.[29] Proto tito židovští bankéři působili jako kosmopolitní a internacionalizační tendence v obchodě, kterou dnes nazýváme „globalizací“.

Velkorysé prostředky na Cromwellovo povstání proti britské koruně poskytl Antonio Fernandez Carvajal. Jeho agenti na kontinentu také poskytovali Cromwellovi cenné zpravodajské informace. Carvajal zbohatl díky obchodu na Kanárských ostrovech a v roce 1635 se usadil v Londýně. V roce 1649 byl jedním z pěti obchodníků, kteří dostali zakázku na zásobování Cromwellovy armády nového vzoru obilím, a v době puritánského Commonwealthu se mu nadále dařilo a měl flotilu lodí, které obchodovaly s Východní a Západní Indií, Brazílií a Levantou. Byl jak finančníkem parlamentu, tak prostřednictvím svých agentů poskytoval Cromwellovi informace o anglických roajalistech v Holandsku a jejich vztazích s Karlem II.[30] Zatímco nadvládu peněz v Anglii nastartovala reformace Jindřicha VIII. a anglická revoluce o sto let později předznamenala triumf obchodníka, Anglická banka byla založena až po uzurpaci trůnu Vilémem III. Oranžským v roce 1688, kdy byl sesazen Jakub II. Od té doby byl lichvářům dlužen národní dluh.

Od dob krále Jindřicha I. sloužily jako královské platidlo. Byly to podélně zlomené vyřezávané tyčky. Jednu polovinu si ponechal kancléř státní pokladny a druhou polovinu král vydal

[29] Ibid., s. 10. Editoři poznamenávají, že ačkoli Menasseho mise u Cromwella v roce 1655 byla „zdánlivě neúspěšná, připravila cestu k přesídlení Židů do Anglie“. (Ibid., s. 12, pozn. 1).

[30] ‘Carvajal, Antonio Fernandez’, *Jewish Encyclopedia*, 1906, www.jewishencyclopedia.com/articles/4089-carvajal-antonio-fernandez

do oběhu,[31] podobně jako to udělal prezident John F. Kennedy v roce 1963, kdy vydal prostřednictvím americké státní pokladny přímo do oběhu „bankovky Spojených států“ v hodnotě 4 miliard dolarů, čímž obešel Federální rezervní banku.[32] Nakonec by se obě poloviny měly vyrovnat, aby se zabránilo jejich padělání. Tyčky se mohly používat jako směnný prostředek při obchodování a placení daní. V Anglii obíhaly 726 let, dokud nebyly v roce 1826 na žádost Bank of England vyřazeny z oběhu.[33]

Ačkoli byl Vilém vnukem Karla I. z matčiny strany, narodil se v Holandsku a byl předurčen k tomu, aby naplnil Cromwellův odkaz a dostal Anglii do područí obchodních bankéřů, kteří se tehdy soustředili v Holandsku. Protikatolické nálady, které začaly za Jindřicha VIII., byly katalyzátorem, který Vilémovi zajistil podporu při svržení Jakuba II. z trůnu. Za Viléma byla autorita monarchie omezena a autorita parlamentu posílena. Epochálním Vilémovým činem bylo udělení královské listiny Williamu Patersonovi za účelem založení Anglické banky. Tento souhlas lze vysvětlit tím, že si Vilém „v Amsterdamu hodně půjčoval na své kontinentální války“.[34] Spojení mezi amsterodamskými a londýnskými bankéři se udrželo až do 19. století a v polovině 18. století

[31] L. LaBorde, *‘The Unholy Alliance’*, Silver Trading Company, Article #18, 12 February 2012, www.silvertrading.net/articles_metals_18_the_unholy_alliance.html
[32] John F. Kennedy, exekutivní příkaz č. 11110, 4. června 1963.
[33] L. LaBorde, op. cit.
[34] Stanley Chapman op. cit. 2.

vznikla v City významná kolonie potomků amsterodamských bankéřských rodin.[35]

Myšlenka na založení Bank of England vycházela z příkladu Wisselbank, založené v roce 1609, která byla podle účetnictví Bank of England věřitelem města Amsterdamu, provincie Holandska a Nizozemské východoindické společnosti a měla monopol na státní půjčky a ražbu mincí.[36] Snaha o založení takové banky v Anglii nabrala na síle „po slavné revoluci v roce 1688, kdy na anglický trůn společně nastoupili Vilém Oranžský a královna Marie“. Politický ekonom sir William Petty napsal, že moc Anglie by se zvětšila, kdyby existovala banka, která by trůnu poskytovala úvěry.[37] Nevysvětlil, proč by nemohla být státní bankou vydávající vlastní úvěry a musela by být soukromou bankou úročící úvěry, které vytváří z ničeho, jak se chlubil její zakladatel William Paterson. Podle Pettyho by taková banka „poskytovala dostatek zásob, aby mohla pohánět obchod celého obchodního světa“.[38] Bank of England vysvětluje, že po zamítnutí několika návrhů parlamentem byla přijata banka a „Fond věčného úroku“, který získal podporu City na doporučení Michaela Godfreye, „předního obchodníka“.[39]

[35] Stanley Chapman, ibid., 3.
[36] *‘Major Developments’*, Bank of England, www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm
[37] Ibid., www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm#2
[38] Ibid.
[39] Ibid., www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm#2

V roce 1734 se Bank of England přestěhovala do rozsáhlé účelové budovy v City, které se přezdívalo „Stará dáma z Threadneedle Street“.[40]

Právě od založení Bank of England se „zrodil financovaný státní dluh“.[41] Současný popis úvěru ze strany Bank of England je docela poučný. Banka ve svém historickém popisu uvádí, že v té době se úvěr nazýval „imaginární peníze“. Do té doby „člověk z ulice“ považoval za peníze jednoduše mince, ale tento „šiboletský“ pojem byl nyní vyvrácen. Peníze mohly mít i jiné formy, „které neměly žádnou vnitřní hodnotu“. V 18. století dominovaly vládní požadavky na financování bank: státní dluh vzrostl z 12 milionů liber v roce 1700 na 850 milionů liber v roce 1815, v roce Napoleonovy porážky u Waterloo.[42]

V roce 1946 byla banka „znárodněna“, ale stejně jako v případě znárodnění jiných podobných bank to znamená jen málo, protože skutečná autorita pochází z vytváření úvěrů mezinárodními obchodními bankéři. Jak však uvádí účet banky, v roce 1997 vláda formálně předala své finanční pravomoci bance a ta „se tak znovu zařadila mezi ‚nezávislé‘ centrální banky světa“.[43]

Účelem těchto „centrálních bank“, o nichž se veřejnost domnívá, že jsou ovládány vládami, bylo zapojit do své „finanční sítě provinční bankovní centra... a vytvořit z nich

[40] ‘Visit The City: the Bank of England’, www.visitthecity.co.uk/index.php/attractions/view/448/
[41] Ibid., www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm#2
[42] Ibid., www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm#3
[43] Ibid., www.bankofengland.co.uk/about/history/major_developments.htm#5

jednotný finanční systém v mezinárodním měřítku, který by manipuloval s množstvím a tokem peněz tak, aby mohl ovlivňovat, ne-li ovládat vlády na jedné straně a průmysl na straně druhé. Muži, kteří to dokázali... usilovali o vytvoření dynastií mezinárodních bankéřů...[44] Centrum tohoto systému bylo v Londýně s významnými odnožemi v New Yorku a Paříži a jako svůj největší úspěch zanechalo integrovaný bankovní systém...“[45]

[44] Carrol Quigley, op. cit., 51.
[45] Carrol Quigley, ibid., 50.

Rothschildové: Páni mezinárodních financí

Od založení bankovní dynastie Rothschildů v Anglii Nathanem M. Rothschildem se město stává synonymem této dynastie. A co víc, tito „britští“ Rothschildové se náhle stávají „britskými“ imperialisty, podobně jako chameleon mění barvu podle potřeby přežití. Právě začlenění Rothschildů do britské mocenské struktury vyvolalo mnoho diskusí o „britském“ imperiálním spiknutí soustředěném kolem Cecila Rhodese a Alfreda Milnera a takzvané skupiny „Round Table Group“, kterou založili s cílem rozšířit britský vliv po celém světě. Často se také tvrdí, že z toho vznikla „anglo-americká“ spiklenecká ‚síť‘, která se dodnes snaží o nastolení „anglo-americké“ globální hegemonie. Teoretici této „anglo-americké sítě“ nejčastěji uvádějí harvardského historika Dr. Carrolla Quigleyho, který měl přístup k pravděpodobně dokumentům Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations), což byl samozvaný „zahraničněpolitický establishment“ USA, založený za účelem vytvoření světové vlády po první světové válce mezinárodními bankéři.[46] Z důvodů, které nejsou tomuto autorovi známy, se Dr. Quigley, informující o tolika věcech v rámci svého opus magnum Tragedy & Hope, mýlí, když se domnívá, že oligarchická „angloamerická síť“ se vytvořila po první světové válce a pokračuje až do současnosti. Tímto omylem se budeme stručně zabývat ve vhodnou chvíli. V tuto chvíli však Quigley řekl několik výstižných věcí jak o

[46] K. R. Bolton, *Revolution from Above*, op. cit., 30-32.

Rothschildech, tak o „mezinárodním systému kontroly“, který se rozvíjel.

Quigley uvedl, že jedním z hlavních důvodů, proč se centrum mezinárodního finančnictví přesunulo do Londýna, byla skutečnost, že britská vyšší třída, která neměla tak velké kořeny ve vznešeném původu jako v penězích, „byla docela ochotná rekrutovat peníze i schopnosti z nižších společenských vrstev a dokonce i ze zemí mimo ni, a přijímala do svých řad americké dědičky a středoevropské Židy“. To umožnilo, aby mocenská struktura získala kosmopolitní ráz.

Quigley popsal vývoj finanční sítě mezinárodních bankéřů do podoby světového kontrolního systému a převzetí primátu dynastií Rothschildů:

> Časem do své finanční sítě zapojili prozatímní bankovní centra, organizovaná jako komerční banky a spořitelny, a také pojišťovny, aby z nich všech vytvořili jednotný finanční systém v mezinárodním měřítku, který manipuloval s množstvím a tokem peněz tak, že dokázal ovlivňovat, ne-li ovládat vlády na jedné straně a průmysl na straně druhé. Muži, kteří to dokázali... usilovali o vytvoření dynastií mezinárodních bankéřů a byli v tom přinejmenším stejně úspěšní jako mnozí dynastičtí političtí vládci... Největší z těchto dynastií byli samozřejmě potomci Meyera Amschela Rothschilda... jehož mužští potomci se nejméně po dvě generace zpravidla ženili s prvními sestřenicemi nebo dokonce neteřemi. Pět Rothschildových synů, usazených v pobočkách ve Vídni, Londýně, Neapoli a Paříži a také ve Frankfurtu, spolu

spolupracovalo způsobem, který ostatní mezinárodní bankovní dynastie kopírovaly, ale málokdy v něm vynikaly.[47]

Quigley zdůraznil, že tito bankéři jsou „spíše kosmopolitní a internacionální než nacionalističtí“[48], a takoví z podstaty svého podnikání i zůstávají.

Brooks Adams uvádí, že na konci 18. století přešly správní rady City z rukou obchodníků na obchodní bankéře, přičemž „nejviditelnějším příkladem je rodina Rothschildů“.[49] Adams o této dynastii píše:

> Mayer Amschel se narodil v roce 1743 v jednom z chudých a špinavých domů frankfurtské židovské čtvrti. Dům měl číslo 152 v Judengasse, ale byl znám spíše jako dům Červeného štítu a dal jméno rodině Amschelů. Mayer získal od rodičů vzdělání rabína, ale protože usoudil, že se lépe hodí pro finančnictví, vstoupil do služeb hannoverského bankéře Oppenheima a zůstal u něj, dokud si nenašetřil dost peněz na to, aby si mohl založit vlastní firmu. Pak několik let obchodoval se starými mincemi, kuriozitami a drahými kovy, v roce 1770 se oženil, vrátil se do Frankfurtu, usadil se v domě U Červeného štítu a rychle postupoval k bohatství. Brzy poté se vzdal obchodu s kuriozitami, omezil se na bankovnictví a svůj velký životní krok učinil, když se stal „dvorním židem“ hesenského lankraběte. V roce 1804 již prosperoval

[47] Carrol Quigley, op. cit., 51.
[48] Ibid., 51-52.
[49] Brooks Adams, op. cit., 322.

natolik, že uzavřel s dánskou vládou smlouvu o půjčce čtyř milionů tolarů. Mayer měl pět synů, kterým odkázal svůj podnik a bohatství. V roce 1812 zemřel, a když ležel na smrtelné posteli, jeho poslední slova zněla „Brzy budete bohatí mezi nejbohatšími a svět vám bude patřit“. Jeho proroctví se naplnilo. Těchto pět synů vymyslelo a uskutečnilo originální a odvážný plán. Zatímco nejstarší z nich zůstal ve Frankfurtu a řídil mateřský dům, ostatní čtyři se přestěhovali do čtyř různých hlavních měst, Neapole, Vídně, Paříže a Londýna, a neustálým jednáním ve vzájemné shodě se jim podařilo získat kontrolu nad peněžním trhem Evropy, která byla stejně nevídaná jako výnosná pro ně samotné.[50]

Mayer Amschel získal své jmění díky finančním záležitostem Viléma IX. z Hesenska-Kasselu, kterému britská vláda dobře zaplatila za dodávky vojsk proti americkému povstání. V té době byl Amsterdam hlavním městem mezinárodního bankovnictví, ale napoleonská invaze do Holandska vedla k uzavření amsterdamské burzy, „přední kontinentální burzy“. Mayer Amschel a několik dalších osob bylo umístěno tak, aby poskytli Vilémovi IX. finanční prostředky.[51] Kromě toho se Mayer Amschel stal v roce 1800 císařským korunním zástupcem rakouského císaře. Životopisec Derek Wilson ho označil za „jednoho z prvních podnikatelů nového typu - skutečně mezinárodního obchodního bankéře“.

[50] Ibid., 322-323.
[51] D. Wilson, *Rothschild: A Story of Wealth & Power* (London: André Deutsch Ltd., 1988), 17.

Wilson uvádí, že Židé po staletí hráli významnou roli v „dálkovém obchodu“ díky své komunitní loajalitě, s níž dokázali vytvořit „obchodní subkulturu“. Byli však závislí na patronátu panovníků. Nyní revoluční vřava v Evropě smetla tradiční vládce a postavila peníze na mocenskou úroveň. Taková je povaha falešných revolucí ve jménu „národa“, ať už šlo o Cromwellovo povstání, ruské revolty nebo jakobíny ve Francii. Pokaždé, když monarcha stál jako ochránce mezi svým národem a chamtivostí několika málo lidí, byly revolty financovány za účelem spáchání regicidy ve jménu „svobody“: svobody pro ekonomické vykořisťování na troskách trůnů a oltářů.

Válka proti Napoleonovi

V roce 1798 se Nathan Rothschild usadil v Anglii a v roce 1806 se stal „naturalizovaným Angličanem“.[52] Rothschildové podporovali koalici proti Napoleonovi, který narušoval kontinentální finanční systém. V roce 1808 Nathan převzal finanční záležitosti lankraběte Viléma IX. v Anglii. V témže roce přestěhoval svou firmu do Great Helen's Street 12 v The City pod názvem N. M. Rothschild and Brothers.[53] Rothschildové měli své agenty po celé Evropě a byli cennými spojenci při organizování pašeráků a kurýrů ve válce proti Napoleonovi. Z iniciativy Nathana Rothschilda se „nervové centrum Rothschildových operací přesunulo z Frankfurtu do Londýna“.[54] Wilson opakuje, že díky Nathanově rodině a jeho

[52] Ibid., 21.
[53] Ibid., 33.
[54] Ibid., 34.

„rozsáhlé síti agentů a kurýrů byl o evropských záležitostech informován lépe než kdokoli v Londýně - včetně členů vlády“.[55] Wilson je až příliš shovívavý, když Nathanovi přisuzuje „vlastenecké“ - britské - motivy, na rozdíl od toho, co otevřeně říká o nedostatku národního „vlastenectví“ u ostatních bratrů Rothschildů, pokud jde o cokoli jiného než „loajalitu a odpovědnost vůči vyvolenému národu“.[56] Nathan a zbytek dynastie spíše pomáhali v boji proti Napoleonovi, protože ten podkopával finanční systém.

Brooks Adams popsal Nathanův charakter, protiklad anglického šlechtice, a na základě dobových zpráv ukázal povahu toho, co bylo dlouho zesměšňováno jako vulgarita „nových boháčů“:

> Z pěti bratrů měl třetí, Nathan, velitelské schopnosti. V roce 1798 se usadil v Londýně, v roce 1806 se oženil s dcerou jednoho z nejbohatších anglických Židů a v roce 1815 se stal despotou burzy; „u jeho stolu seděli šlechtici a pokrevní knížata, klaněli se mu duchovní i laici“. Neměl žádný literární, společenský ani umělecký vkus; zdálo se, že ve svých způsobech a projevech s potěšením dává najevo, jak důsledně ignoruje všechny zdvořilosti a vymoženosti civilizovaného života; a když se ho ptali na budoucnost jeho dětí, odpověděl: „Přeji si, aby věnovaly rozum, duši, srdce i tělo - všechno obchodu. To je cesta ke štěstí.“ Jeho sídla byla nesmírně okázalá, i když bez jemnosti a vděčnosti, přeplněná uměleckými díly a

[55] Ibid., 41.
[56] Ibid., 42.

nejkrásnějším zařízením. Jeho dobročinnost byla rozmarná; cituji jeho vlastní slova: „Někdy dám žebrákovi guineu, abych se pobavil. On si myslí, že je to omyl, a ze strachu, že na to přijdu, utíká, co mu síly stačí. Radím vám, abyste občas dali žebrákovi guineu. Je to velmi zábavné.“[57]

Takoví jsou ti, kdo si myslí, že jsou předurčeni vládnout světu díky svým „vyšším“ vlastnostem, přičemž „vyšší“ znamená ve všech případech spíše bohatý než vznešený, inteligentní nebo kulturní. Jsou tím, čemu se stará pozemková aristokracie, která byla sama vyhnána z půdy kvůli dluhům po dlouhém procesu konfiskace, který zahájil Jindřich VIII., posmívala jako vulgaritě „nových boháčů“. Tradiční koncept „noblesse oblige“, který stará pozemková aristokracie pociťovala vůči svým lidem, nahradil Rothschild, který se bavil tím, že hodil minci žebrákovi. Rozdíl v postojích přetrvává dodnes.

Quigley vysvětluje, že mechanismus vytváření úvěrů, který byl vyvinut mezinárodními bankéři, jak bylo popsáno výše, se stal jednou z hlavních zbraní při vítězství nad Napoleonem v roce 1815. „Císař jako poslední velký merkantilista si nedokázal představit peníze jinak než konkrétně a byl přesvědčen, že jeho snaha vést války na základě ‚zdravých peněz‘ tím, že se vyhne vytváření úvěrů [tj. dluhů], mu nakonec přinese vítězství tím, že přivede Anglii na mizinu.“[58] Válka proti Napoleonovi byla tedy zčásti válkou mezi dvěma

[57] Brooks Adams, op. cit., 323.
[58] C. Quigley, op.cit., 49.

ekonomickými systémy, které se podílely na reorganizaci Evropy.

Napoleon ukončil a zvrátil šílenství Francouzské revoluce, když v listopadu 1799 svrhl direktorium. Jeden z historiků Napoleona uvádí, že „bezprostřední příčinou Francouzské revoluce byl bankrot vlády a revolucionáři, přestože se pokusili o četné experimenty, nedokázali vyřešit fiskální problémy vlády“.[59] Jak by si měli bystří pozorovatelé dějin a politiky uvědomit, stejně jako v následujících revolucích, i za francouzského revolučního režimu zůstala moc třídy obchodníků pod kontrolou[60], a to za komunistickou fasádou „volnosti, rovnosti a bratrství“.[61] Francouzská revoluční vláda se pokusila dát do oběhu bezcenné papírové peníze, které nepřijímala jako platbu za daně, čímž podkopala svůj vlastní fiskální systém, a platila 3 až 4% měsíční úrok z dluhu.[62]

Napoleon zavedl stabilní měnový standard a uznal „význam státního úvěru“.[63] Ve Francii chyběla státní banka, v níž by průmysl a obchod mohly získat úvěr. Charta Francouzské banky byla schválena v lednu 1800.[64] Přestože banka měla soukromé držitele dluhopisů, nikdo nemohl mít více než pět hlasů bez ohledu na počet vlastněných akcií. Dividendy byly omezeny na 6 %, poté musel být zbytek investován do státních

[59] Robert B. Holtman, *The Napoleonic Revolution* (New York: J B Lippincott Co., 1967), 20.
[60] Ibid., 21.
[61] Heslo Francouzské revoluce.
[62] Holtman, op. cit., 103.
[63] Ibid.
[64] Ibid.

dluhopisů. V roce 1806 byla banka podřízena vládní kontrole a Napoleon rozhodl, kdo se stane ředitelem. Vláda rozhodovala o tom, kdy se budou vyplácet dividendy. Úrokové sazby z úvěrů byly udržovány na nízké úrovni, a proto se nevytvořila bankovní plutokracie.

Napoleon zavrhl volnotržní ekonomiku „revolucionářů“ a podřídil ji státní politice. Ceny byly stanoveny pevně, místo aby byly ponechány „tržním silám“, jak tomu bylo dříve. Pro některá řemesla byla navzdory odporu obchodních zájmů obnovena myšlenka korporací nebo cechů.[65] Cílem Francie a jejích území byla hospodářská soběstačnost (autarkie). Vláda převzala kontrolu nad veškerým zahraničním obchodem a cla chránila některá odvětví francouzského průmyslu, například textilní průmysl.[66] Když francouzský průmysl čelil v letech 1806-07 krizi, byly výrobcům poskytnuty státní půjčky ve výši 6 000 000 franků na 2 % sazbu.[67] Smírčí a rozhodčí komise pro řešení pracovních sporů byly poprvé zřízeny v napoleonské Francii o několik desetiletí dříve, než byl tento „moderní“ systém pracovních vztahů zaveden jinde.[68] V těchto a dalších ohledech byl Napoleon předchůdcem fašistických a katolických korporativistických režimů (Dollfussovo Rakousko, Salazarovo Portugalsko) o více než sto let později. Usiloval o autarkní Francii a nakonec o autarkní Evropu, která by nepodléhala diktátu plutokracie. Proto proti němu bojovaly

[65] Ibid., 106.
[66] Ibid., 112.
[67] Ibid., 114.
[68] Ibid., 118.

stejné ekonomické a finanční zájmy, které o 140 let později vyhlásily válku Německu, Japonsku a Itálii.

Britské impérium a Cecil Rhodes

Domnívat se, že existuje „angloamerická“ síť usilující o světovládu, je pro jinak solidní historiky, jako je Carroll Quigley nebo E. C. Knuth[69], významnou interpretační chybou. Je také chybné předpokládat, že protože obchodní bankéři považovali za vhodné půjčovat úvěry vládám, které vládly říším, mají tito bankéři, kteří jsou kosmopolitní, trvalý závazek k nějakému typu národně nebo rasově založeného imperialismu, ať už britskému, německému, holandskému, španělskému, belgickému nebo portugalskému atd. Tato impéria byla rozmetána, když se těžiště mezinárodních financí po druhé světové válce přesunulo do New Yorku a staré imperiální obchodní systémy se staly překážkou globálního volného obchodu. Jak připomněl prezident Franklin D. Roosevelt Winstonu Churchillovi, který měl pocit, že poválečný svět, který se USA chystají vytvořit, zničí britské impérium:

> „Po válce bude samozřejmě jednou z podmínek trvalého míru co největší svoboda obchodu. Žádné umělé překážky....“ Roosevelt prohlásil, že imperiální obchodní dohody budou muset být zrušeny, a poznamenal, že pronikání Třetí říše do evropského obchodu byl hlavní příčinou války.[70]

---

[69] E. C. Knuth (1946), *The Empire of ‘The City’*, Milwaukee, Wisconsin; reprinted 1982 (no other publication details).

[70] Eliott Roosevelt, *As He Saw It* (New York: Duell, Sloan and Pearce, 1946), 35.

Tuto teorii „angloamerické“ sítě, o níž psal Quigley, převzali konspirační teoretici, například W. Cleon Skousen.[71] Základem těchto teorií je skutečnost, že lord Rothschild byl bankéřem Cecila Rhodese. Teorie uvádí, že lord Natty Rothschild byl členem Rhodesovy tajné společnosti Round Table Groups, jejímž cílem bylo šířit blahodárnost britského imperialismu po celém světě.[72] Tyto imperiální ideály byly údajně motivovány učením oxfordského historika umění Johna Ruskina, který nabádal své studenty, aby přenesli britskou kulturu až na konec světa.

Lord Rothschild sice viděl impérium jako prostředek, jímž lze šířit a udržovat obchod silou zbraní, ale jeho podpora byla pragmatická a nevycházela z oddanosti jakýmkoli britským ideálům, jak si je představoval Rhodes a další. Derek Wilson o tom píše v souvislosti s odporem lorda Rothschilda vůči Gladstonově „ochablé“ zahraniční politice: „Lord Rothschild však nebyl bezuzdným expanzionistou. Jasně to ukazuje jeho vztah s mužem, který byl bezuzdným expanzionistou - Cecilem Rhodesem.“[73] Když byly v Jižní Africe objeveny diamanty, Rothschildové koupili společnost Anglo African Diamond Mining Company Ltd., která byla sloučena se společností DeBeers. V roce 1887 se Rhodes vrátil z Jižní Afriky do Británie, aby požádal lorda Rothschilda o finanční podporu. Lord Rothschild v tom spatřoval prostředek k zajištění obchodní stability v Jižní Africe proti svému hlavnímu rivalovi,

---

[71] W. Cleon Skousen, *The Naked Capitalist: A Review & Commentary on Dr Carroll Quigley's Book Tragedy & Hope* (Salt Lake City, Utah, 1971).
[72] Carrol Quigley, op. cit., 131. W Cleon Skousen, op. cit., 30.
[73] Derek Wilson, op. cit., 303.

společnosti Barnato Diamond Mining Company, která se nakonec také spojila se společností DeBeers.[74] Pro Rhodese bylo vydělávání peněz prostředkem k šíření britských imperiálních ideálů. Ne tak pro Rothschilda, i když Rhodes sám sebe přesvědčil, že Natty má podobné názory. „Mýlil se. Lord Rothschild nebyl bezvýhradným imperialistou, jak Rhodes postupně zjistil.“ V roce 1888 Rhodes sepsal závěť, v níž jmenoval Nattyho správcem většiny svého majetku určeného na financování skupiny The Round Table Group. Wilson píše:

> V reakci na Rhodesův návrh, aby se k financování územní expanze použily prostředky společnosti, mu bankéř poradil: „Pokud ... potřebujete peníze na financování územní expanze, budete je muset získat z jiných zdrojů než z peněžních rezerv společnosti DeBeers.“ A Rhodes nemohl mít velkou radost, když se v roce 1892 dozvěděl, že Rothschildové poskytli půjčku búrské vládě Transvaalu.[75]

Rothschildové měli zájem na obchodní stabilitě, nikoli na britské imperiální expanzi. V době neúspěšného Jamesonova nájezdu, který Rhodes zorganizoval proti búrské Transvaalské republice v roce 1895, již dávno neměl s Natty úzké a srdečné vztahy. Pravděpodobně nikdy nepochopil skutečnost, že ačkoli se Rothschildům nelíbila Gladstonova politika koloniálního ústupu, nebyli zastánci bezuzdného imperialismu jako takového.[76] Proto když se o několik desetiletí později

[74] Ibid., 304.
[75] Ibid., 305.
[76] Derek Wilson, ibid.

imperialismus stal překážkou neomezeného mezinárodního volného obchodu, využili mezinárodní bankéři nově vzniklou moc USA k tomu, aby během půl století rozvrátili staré evropské říše, a oligarchové se přesunuli do mocenského vakua nových dekolonizovaných států.[77]

Tento mýtus o „anglo-americké síti“ pro ovládání světa se soustřeďuje na již zmíněné údajné spojenectví mezi Královským institutem mezinárodních záležitostí (RIIA) a americkým globalistickým think tankem Council on Foreign Relations (CFR - Rady pro zahraniční vztahy). Toto předpokládané spojenectví je opět mylné: předpokládané spojenectví mezi těmito dvěma subjekty se nikdy neuskutečnilo. Zdaleka nedošlo ke shodě mezi údajnými „anglofily“ na obou stranách Atlantiku, ale k rozkolu. Peter Grose, historik CFR, uvádí, že obě strany navrhované spojenectví odmítly ještě před jeho uskutečněním.[78]

Rothschildové se zajímali o imperiální vazby Británie „z rozumných obchodních důvodů“, ale s ohledem na „maximální svobodu obchodu“.[79] Bylo nevyhnutelné, že se „volný obchod“ a starý evropský imperialismus dostanou do konfliktu. Úlohu, kterou USA převzaly při rozvracení a ničení starých impérií, lze vyčíst ze „Čtrnácti bodů“, které v roce 1918 vyhlásil prezident

---

[77] A. K. Chesterton, *The New Unhappy Lords* (Hampshire: Candour Publishing Co., 1975).

[78] Peter Grose, *Continuing The Inquiry: The Council on Foreign Relations from 1921 to 1996*, (New York: Council on Foreign Relations, 2006). Celou knihu si můžete přečíst online na adrese: Council on Foreign Relations: www.cfr.org/about/history/cfr/index.html

[79] Derek Wilson, op. cit., 305.

Woodrow Wilson jako plán pro poválečný svět[80], a z „Atlantické charty“[81], kterou v roce 1945 vnutil Británii prezident Roosevelt a která se zaměřuje na mezinárodní volný obchod jako základ světové ekonomiky a která výslovně odmítá stará impéria.[82]

Brzy po druhé světové válce se Rothschildové začali více orientovat na Wall Street a jejich dosud relativně malá společnost Amsterdam Incorporated byla přetvořena na investiční banku New Court Securities, jejíž základní kapitál převzaly Rothschildovy banky v Paříži a Londýně. Zatímco dosud se Rothschildové zabývali především sjednáváním půjček se státy, nyní se podíleli na rychlé poválečné expanzi západního obchodu a průmyslu[83], uvolněné zničením starých říší, a na zahájení nové éry mezinárodních finančních dohod, formalizované Brettonwoodskou dohodou.

Životopisec Wilson to nazývá „novým, promyšleným internacionalismem“ Rothschildů[84]; již nejsou omezováni národními státy a impérii. City však zůstává v centru pozornosti. Rothschildové stáli v čele budování vazeb mezi Tokiem a Londýnem. Edmund spoluvedl delegaci z „The City“ do Tokia v roce 1962 a obdržel od císaře Hirohita Řád posvátného pokladu. Bez ohledu na tyto nové možnosti, které

---

[80] W. Wilson, *‘Fourteen Points’*, 1918, www.fordham.edu/halsall/mod/1918wilson.html

[81] Franklin D. Roosevelt a Winston S. Churchill, ‘The Atlantic Charter’, 14. srpna 1941, www.usinfo.org/docs/democracy/53.htm

[82] E. Roosevelt, op. cit., 31, 35.

[83] Derek Wilson, op. cit., 397.

[84] Ibid.

se otevřely v rámci poválečné globalizace a volného obchodu, zůstávají určité plutokratické tradice v „The City“ zachovány: „Gold Fixing Room“ v Rothschildových kancelářích v New Court je stále místem, kde denně zasedají přední londýnští obchodníci se zlatem ke stolu, aby se „dohodli na ceně zlata“. N. M. Rothschild „je i nadále nejvýznamnějším obchodníkem se zlatem“ v Británii.[85] Ze „čtyř set osmdesáti bank ve městě“ má Rothschild stále nejvyšší postavení.[86]

[85] Ibid., 436.
[86] Ibid.

Globální systém dluhového financování

„Neúprosnost vlastní negace“

Velká část světa prochází periodickou dluhovou krizí, přičemž řešením, které požaduje levice a ortodoxní finanční poradci (často mylně označovaní jako „pravice“), je vyvlastnění soukromého majetku, respektive „úspory“. Obě opatření jsou zastaralá, neúčinná a v konečném důsledku destruktivní. Systém, na němž je založena finanční, a tedy i ekonomická a sociální struktura většiny států, je systém dluhového financování. Tento systém byl vytvořen ve prospěch takzvaných „tvůrců peněz“[87], ale je ze své podstaty chybný. Marx sice tvrdil, že kapitalismus obsahuje zárodky své vlastní zkázy, ať už z nevědomosti, nebo z vypočítavosti, ale chybu v systému nesprávně identifikoval jako soukromé vlastnictví a obhajoval zrušení soukromého vlastnictví, místo aby se zabýval příčinou: systémem dluhového financování fungujícím prostřednictvím lichvy (úsury). Dokonce i sovětský blok se částečně zhroutil kvůli horám dluhů vůči mezinárodním bankám.

Paraziti mají tu vlastnost, že nakonec zničí svého hostitele a buď se přesunou k jinému hostiteli, nebo se sami zničí. Finanční systém, v jehož rámci funguje velká část světa, je ze své podstaty parazitický, a proto je nejen destruktivní, ale i sebedestruktivní. Byl to Marx, kdo řekl, že kapitalismus obsahuje zárodky své vlastní destrukce: „Kapitalistická výroba plodí s neúprosností přírodního zákona svou vlastní negaci. Je

[87] Gertrude M. Coogan, *Money Creators* (Sound Money Press, Chicago, 1935).

to negace negace.“[88] Přesněji však lze říci, že systém dluhového financování obsahuje zárodky své vlastní zkázy. Jelikož je v podstatě parazitický, nemůže dělat nic jiného, než se obrátit proti sobě, když hostitel vykrvácí. Zatímco v současné dluhové krizi se pozornost soustředila na Řecko, nebylo tak široce vnímáno, že Británie, Španělsko a Irsko jsou zadluženy více než Heléni a čas zúčtování se „nezadržitelně“ blíží.

Současná dluhová krize odhalila bankovní systém pro všechny, kdo mají oči k vidění, ale ne pro řešení, která by znamenala úplné nahrazení dluhového systému. Přestože americký Senát zaměřil pozornost na mezinárodní finanční ikonu Goldman Sachs (která je navíc světovým mocenským hráčem a jedním z hlavních sponzorů Obamovy prezidentské kampaně, stejně jako Lehman Brothers[89]), Současná dluhová krize odhalila bankovní systém pro všechny, kdo mají oči k vidění, ale ne pro řešení, která by znamenala úplné nahrazení dluhového systému. Přestože americký Senát zaměřil pozornost na mezinárodní finanční ikonu Goldman Sachs (která je navíc světovým mocenským hráčem a jedním z hlavních sponzorů Obamovy prezidentské kampaně, stejně jako Lehman Brothers), politici mezi ukazováním prstem a obviňováním nebudou prosazovat nic jiného než přísnější státní kontrolu nebo regulace týkající se finančního sektoru; přitom je to právě systém, který vyžaduje změnu. Tato dluhová krize není ani tak výsledkem konspiračního mechanismu, jako spíše výsledkem

[88] K. Marx, ‘Historical Tendency of Capitalist Accumulation,’ in *Das Kapital*, sv. I, kapitola 32, 1867, www.marxists.org/archive/marx/works/1867-c1/ch32.htm
[89] K. R. Bolton, ‘Obama: Catspaw of International Finance,’ 28. srpna 2008. www.rense.com/general83/cats.htm

mechanismu parazitického. Byla to koneckonců potřeba uspořádaného finančního systému a regulace, kvůli které sami mezinárodní bankéři nechali v roce 1913 americký Senát slavnostně otevřít Federální rezervní bankovní systém v USA. Paul Warburg z mezinárodní bankovní dynastie byl autorem zákona o Federální rezervní bance USA. Takové centrální banky, včetně novozélandské Reserve Bank, Bank of England a dalších podobných, vyvolávaly ve veřejnosti dojem, že bankovnictví bude ve veřejném zájmu podřízeno státu. Přesto tomu tak nebylo. I když byly tyto banky znárodněny a stát vykoupil soukromé držitele dluhopisů, jako tomu bylo na Novém Zélandu, tyto centrální banky nadále fungovaly v rámci systému dluhového financování nebo toho, co bychom mohli označit jako lichvu.

Goldman Sachs byl rok „grilován“ senátním výborem. Senátorka Claire McCaskillová (demokratka, Missouri) se obrátila na zástupce Goldman Sachs: „Vy jste sázková kancelář, vy jste banka. Měli jste menší dohled než šéf kasina v Las Vegas.“[90] Vliv Goldman Sachs v zákulisí globální politické scény a finanční záštita Obamy neuchránily společnost před veřejnou kontrolou. Co by se však mohlo ukázat jako „konspirační“ vyústění této krize, je to, zda ti samí bankéři, jejichž systém je za krizi zodpovědný, dokáží světu vnutit jedno ze svých vlastních „řešení“ problémů, které si jejich systém sám způsobil, jak se často stává. Jakékoli „řešení“ globální finanční

[90] J. Shenn a M. J. Moore, ‘Goldman Sachs Executives Griled in Senate Hearing’, *Bloomberg Businessweek*, červenec, 2010, www.businessweek.com/news/2010-04-27/goldman-sachs-griled-in-senate hearing-over-mortgage-business.html

krize bude pravděpodobně zahrnovat větší soustředění moci do rukou Mezinárodního měnového fondu, čímž se posílí právě ten systém, který je za krizi zodpovědný.

Parazitismus

Systém dluhového financování je parazitický ve smyslu braní, aniž by hostiteli cokoli pozitivního vracel. Hostitelem je národní stát, jednotlivec, rodina, podnikatel, zemědělec, komunita a svět.

Zatímco vysvětlování ekonomie se věnují celé obory a profese, způsob, jakým funguje finanční systém, a způsob, jakým lze odstranit jeho vrozené nedostatky, je poměrně jednoduchý, ale málokdy vysvětlený.

Fundamentální otázka

Fundamentální otázka zní: Jestliže soukromá banka může vytvářet a poskytovat úvěr jako ziskovou komoditu účtováním úroků, proč by vláda nemohla vytvářet svůj vlastní úvěr jako veřejnou službu a čistě jako prostředek směny zboží a služeb, aniž by se zadlužovala přemrštěnými úroky?

Úvěr a měna mají být pouze pohodlným způsobem obchodování, namísto výměny pytle brambor za pytel mouky apod. Právě proto, že se úvěr stal výsadou soukromých bank namísto vlád jednajících jménem národa, vysává úrok z úvěru půjčeného na dluh skutečné peníze vytvořené ze skutečné výroby z oběhu a umožňuje, aby je lichváři znovu půjčovali na úrok, a tak proces pokračuje, přičemž dluh stále narůstá, s finančními rozmachy a krachy. Spotřebitelé nikdy nemají dostatek kupní síly, aby si mohli koupit plnou hodnotu

produkce. Jedním z důsledků jsou vývozní války, které mohou vyústit ve válku střeleckou. Kromě toho se úroky zvyšují, protože na splacení úroků z předchozích půjček je třeba brát půjčky na úrok. Výsledkem je nakonec úvěrový krach, kdy banky prostřednictvím Mezinárodního měnového fondu zabavují majetek nejen jednotlivcům a podnikům, ale i celým státům, a na nešťastné občany jsou uvalena přísná „úsporná opatření“, zatímco stát je nucen rozprodávat národní majetek, aby splatil dluh. Jedním z příkladů je, že dluh vzniklý z novozélandských projektů „Think Big“, které měly snížit závislost Nového Zélandu na zámořských energetických zdrojích, musel být prodán, aby se splatily úroky z půjček, které musely být získány na zaplacení těchto projektů. Státní dluh Nového Zélandu začal podobně jako veřejné práce pro národní rozvoj, které zahájil státní pokladník Julius Vogel[91], který si půjčil od londýnských Rothschildů.[92]

Harvardský historik Carroll Quigley ve svém opusu Tragedy & Hope, který sloužil jako podklad pro jeho univerzitní přednášky, uvedl dějiny bankovního systému, které jsou obzvláště přesvědčivé. Quigley vysledoval mechanismus dnešního bankovnictví až k založení Bank of England v 17. století:

> Založení Bank of England Williamem Patersonem a jeho přáteli v roce 1694 je jedním z velkých dat v dějinách...

[91] Julius Vogel, ‘Budget Speech, 28th June 1870’, in W. D. McIntyre a W. J. Gardner (eds.) *Speeches and Documents on New Zealand History* (Oxford: Clarendon Press, 1971), 43-51.
[92] A. N. Field, *All these Things* (Hawthorne, California: Omni Publications, 1963), 219.

> Brzy se ukázalo, že zlato je třeba držet v zásobě jen do výše zlomku certifikátů, které budou pravděpodobně předloženy k platbě... Vytváření papírových pohledávek větších než dostupné rezervy ve skutečnosti znamená, že bankéři vytvářeli peníze z ničeho. Totéž bylo možné provést i jiným způsobem. Depozitní bankéři zjistili, že příkazy a šeky vystavené na vklady vkladatelů a předané třetí osobě nebyly často touto osobou proplaceny, ale byly uloženy na jejich vlastní účty. Proto bylo nutné, aby bankéři drželi v pohotovosti ve skutečných penězích maximálně zlomek vkladů, u nichž bylo pravděpodobné, že budou čerpány a proplaceny, zbytek mohl být použit na úvěry, a pokud byly tyto úvěry poskytovány vytvořením vkladu (účtu) pro dlužníka, který z něj naopak šeky spíše čerpal, než aby peníze vybíral, mohly být takové „vytvořené vklady“ nebo úvěry také dostatečně kryty ponecháním rezerv pouze ve výši zlomku jejich hodnoty. Takto vytvořené vklady byly také vytvářením peněz z ničeho... William Patterson však při získání Charty Anglické banky v roce 1694 řekl: „banka má prospěch z úroků ze všech peněz, které vytváří z ničeho“.[93]

Jen málo států zůstalo mimo tento systém mezinárodních financí. Dokonce i Vietnam, který po staletí bojoval za jednotu a suverenitu, je součástí dluhové sítě MMF. Světová banka o Vietnamu uvádí: „Úroveň veřejného dluhu ve výši 42 %

[93] C. Quigley, *Tragedy & Hope*, op. cit., 48-49.

hrubého domácího produktu je mírná a je považována za udržitelnou.“

Na banky a bankéře se pohlíží prakticky jako na čaroděje a šamany, kteří jediní mohou vyčarovat „peníze“, přesněji řečeno úvěr, protože většina obchodů se uskutečňuje spíše prostřednictvím úvěru než měny. Například na Novém Zélandu jsou v oběhu bankovky a mince rezervní banky v hodnotě pouhých 3 miliard dolarů. Z toho banky drží na vkladech pouze půl miliardy novozélandských dolarů. Celkový objem všech novozélandských bankovních vkladů však činí 200 miliard dolarů. Rozdíl mezi 200 miliardami dolarů v bankovních vkladech a půl miliardou v bankovní hotovosti je výše úvěru, který banky vytvořily z ničeho. Novozélandské banky už ani nemusí fungovat na principu „částečných rezerv“. Mohou vytvářet úvěry podle libosti.[94] Banky tak získávají obrovské zisky na úrocích tím, že vytvářejí úvěry, které dosud neexistovaly. Tato situace je základem bankovnictví na celém světě.

Podstata peněz a tvorby úvěrů je záměrně zamlžována, protože profesionální ekonomové se učí na takových institucích, jako je London School of Economics, kterou dotovali finančníci včetně sira Ernesta Cassela a dynastií Rothschildů a Rockefellerů. Skutečnost, že Cassel založil katedru „ekonomické geografie“ a sir Evelyn Robert de Rothschild byl guvernérem London School of Economics, svědčí o vlivu mezinárodních bankéřů na tyto instituce, které

[94] I. Sheen, *The Truth About Money*, (Figures from the NZ Reserve Bank (Otaki, Nový Zéland, 2008), 1.

vyučují naše ekonomy, kteří pak získávají pozice ve vládách a korporacích po celém světě.

Ve 20. a 30. letech 20. století však lidé obecně rozuměli fungování finančního systému mnohem více než dnes. Jednoduše nevěřili bankéřům ani ekonomům.

V roce 1924 prohlásil ctihodný Reginald McKenna, který byl kancléřem státní pokladny, akcionářům britské Midland Bank, jejímž byl tehdy předsedou:

> Obávám se, že obyčejnému občanovi se nebude líbit, že banky mohou vytvářet a vytvářejí peníze... a ti, kteří ovládají úvěr národa, řídí politiku vlád a drží v rukou osud lidí.[95]

V roce 1955 byla na Novém Zélandu svolána královská komise, která měla prozkoumat „měnový, bankovní a úvěrový systém“ se závěrem, že: „skutečnost, že velká část naší peněžní zásoby vzniká jako výsledek operací obchodních bank, zjevně znepokojila mnoho svědků“.[96]

Celosvětové probuzení během Velké hospodářské krize

Když vypukla velká hospodářská krize, bylo dost nezávislých myslitelů, kteří zkoumali nedostatky finančního systému a navrhovali řešení, a dost zoufalých lidí, kteří chtěli hledat a pochopit odpovědi a pak požadovat jejich realizaci. Ne tak dnes, kdy vládne masová apatie a ignorance a kdy naši političtí vůdci a jejich poradci a média říkají obyčejným lidem, že svět

---

[95] R. McKenna, Midland Bank Report, Anglie, leden 1924.
[96] *Report of the New Zealand Royal Commission on Monetary, Banking and Credit Systems* (Welington: Government Printing Office, 1956), 164.

je nyní příliš „složitý“ na to, aby se vrátili k takovým „jednoduchým“ řešením. Přesto je dnes finanční systém stejný jako v době, kdy jeho parazitická povaha způsobila Velkou hospodářskou krizi.

Kongresman Louis T. McFadden, který deset let působil jako předseda bankovního a měnového výboru Kongresu a sám byl bankéřem, se ve svých projevech v Kongresu obzvláště aktivně zasazoval o odhalení podstaty Federálního rezervního systému a operací systému dluhového financování. V roce 1932 McFadden ve Sněmovně reprezentantů prohlásil:

> Předsedo, v této zemi máme jednu z nejzkorumpovanějších institucí, jakou kdy svět poznal. Mám na mysli Federální rezervní úřad a Federální rezervní banky, dále nazývané FED. FED podvedl vládu těchto Spojených států a lid Spojených států o dostatek peněz na splacení národního dluhu. Drancování a nepravosti FEDu stály dost peněz na to, aby se Národní dluh zaplatil několikanásobně.
>
> Tato zlá instituce ožebračila a zruinovala lid těchto Spojených států, zbankrotovala sama sebe a prakticky zbankrotovala i naši vládu. Toho dosáhla díky vadám zákona, na jehož základě funguje, díky špatné správě tohoto zákona ze strany FEDu a díky zkorumpovaným praktikám peněžních supů, kteří jej ovládají.
>
> Někteří lidé si myslí, že Federální rezervní banky jsou vládní instituce Spojených států. Jsou to však soukromé monopoly, které se přiživují na lidech těchto Spojených

> států ve prospěch svůj a svých zahraničních zákazníků, zahraničních i domácích spekulantů a podvodníků a bohatých a dravých lichvářů. V této temné posádce finančních pirátů jsou ti, kteří by člověku podřízli krk, aby mu z kapsy vytáhli dolar; jsou ti, kteří posílají peníze do států, aby si koupili hlasy a ovládli naše zákonodárné sbory; jsou ti, kteří udržují mezinárodní propagandu s cílem oklamat nás, abychom jim poskytli nové ústupky, které jim umožní zakrýt jejich minulé prohřešky a znovu rozjet jejich gigantický vlak zločinu.[97]

McFadden připomněl Kongresu, že Federální rezervní banka byla založena v roce 1913 předložením zákona o Federálních rezervách senátorem Aldrichem a že tento zákon vypracoval především Paul Warburg ze společnosti Kuhn, Loeb and Co. McFadden měl za to, že za velkou hospodářskou krizi nese odpovědnost Federální rezervní banka, která nebyla „státní bankou“ vlastněnou lidmi, ale byla a stále je vlastněna soukromými akcionáři. Velká hospodářská krize byla způsobena tím, že Federální rezervní systém odvolal své úvěry ze sítě 12 provinčních Federálních rezervních bank, jejichž prostřednictvím fungoval celý bankovní systém USA; běžný bankovní klient byl povinen splatit svůj dluh, jinak mu hrozilo zabavení majetku. McFadden o tomto systému řekl:

> Mezitím a kvůli tomu se my sami nacházíme uprostřed největší deprese, jakou jsme kdy poznali. Od Atlantiku po Pacifik je naše země zpustošena a zpustošena špatnými

[97] Louis T. McFadden, Záznam Kongresu Spojených států, 10. června 1932.

praktikami FEDu a zájmů, které je ovládají. Ještě nikdy v našich dějinách nebyl všeobecný blahobyt lidí na nižší úrovni a mysl lidí nebyla tak plná zoufalství.[98]

Chudoba uprostřed hojnosti

Právě parazitická povaha bankovního systému financovaného na dluh je příčinou zločinného jevu „chudoby uprostřed hojnosti“. Nejdramatičtěji se to v západním světě projevilo během Velké hospodářské krize. Lidé najednou nezlenivěli a neodmítají pracovat, vyrábět, pěstovat plodiny nebo chovat dobytek. Avšak kvůli nedostatku kupní síly - peněz a úvěrů - způsobenému tím, že obchodní banky musely kvůli diktátu newyorské Federální rezervní banky odvolávat své úvěry, nebylo dostatek kupní síly na spotřebu produkce. Nejnázornějším příkladem toho byl státem nařízený požadavek, aby zemědělci zlikvidovali svou úrodu a hospodářská zvířata, zatímco masy lidí hladověly, protože na nákup produkce nebyla k dispozici kupní síla. Stručně řečeno, lidé hladověli, zatímco potraviny byly ničeny. Zemědělci vzali své rodiny a jednoduše odešli od své půdy, protože si nemohli dovolit splácet úroky z hypoték bankám.

Tento bankovní systém není o nic méně brutální než masový hladomor, který na Ukrajině způsobila konfiskace obilí. Moc Federálních rezerv, tj. soukromých bankéřů, kteří vlastní a nadále vlastní dluhopisy, vysvětlil McFadden:

> ...Navzdory tomuto a všem dalším varováním vytvořili zastánci FEDu 12 soukromých úvěrových společností a

[98] Ibid.

dali jim absolutní monopol na měnu těchto Spojených států, a to nejen na bankovky FEDu, ale i na všechny ostatní měny![99]

Dalším nechvalně známým příkladem je „irský bramborový hladomor“ v 19. století. Masový hladomor měl za následek více než milion mrtvých v zemi s přibližně 8 000 000 obyvateli. Přitom jedinou plodinou, která se nevydařila, byly brambory. V roce 1845 Irsko vyvezlo 779 000 čtvrtek pšenice a mouky, 93 000 čtvrtek ječmene a 2 353 000 čtvrtek ovsa; to by stačilo na to, aby se každý člověk, který zemřel hlady, na rok čtyřikrát nakrmil. Vývoz musel být zachován, aby bylo možné splácet irské věřitele. Půjčovatelé peněz měli přednost před výživou lidí.[100]

[99] Ibid.

[100] H. J. Kelliher, *New Zealand at the Cross-Roads* (Nový Zéland, Auckland, 1936), 147. Kelliher, později povýšený do rytířského stavu, byl ředitelem Bank of New Zealand, předsedou Dominion Breweries a majitelem *The Mirror*.

Zlomení úrokového otroctví

„Peníze jsou pouze prostředkem obchodu. Nejsou bohatstvím. Je to pouze dopravní systém, kterým se bohatství přenáší od jednoho člověka k druhému.“

Otec Charles Coughlin (1935)

Je historickou ironií, že právě v době, kdy svět sténá pod neúprosným sebezničením dluhového finančního systému, pravice nenabízí nic jako alternativu. K popukání je, že mocným USA hrozí nesplacení dluhu ve výši bilionů dolarů. Státy po celém světě, od Řecka po Nový Zéland, jsou na mizině. Jejich dluh je tak obrovský, že už není udržitelný. Jedinými odpověďmi - které nabízejí ti, kdo udržují dluhový systém - je „utáhnout si opasky“ pomocí „úsporných opatření“, rozprodat aktiva globálním korporacím, které jsou samy součástí mezinárodního systému financování dluhů - a vytvořit nový světový bankovní systém, který posílí postavení lichvářů více než kdy jindy.

Reakce mas lidí dosahuje násilných rozměrů. Jednotlivci a rodiny si nemohou „utáhnout opasky“, dokud nezchudnou, zatímco s těmi, kdo jsou za jejich tíživou situaci zodpovědní, se nic nedělá. V Řecku i jinde dochází k nepokojům. Zdá se, že nepokoje jsou vždy vedeny levicí; zejména v čele s černě maskovanými anarchisty. Levice však nenabízí vůbec nic jiného než obvyklé banality o „vysátí bohatých“, které by v nejlepším případě vedlo spíše k rovnosti v chudobě, než aby masám lidí byť jen trochu pomohlo.

Kde je pravice?

Ale kde je pravice s vedením a alternativami? Pravice se zdá být neviditelná v otázkách, které se týkají nevyhnutelných výsledků systému dluhového financování. Tam, kde se zkoumají finanční otázky, jsou předkládané politiky stejně absurdní jako ty levicové: nižší daně, návrat ke zlatému standardu, audit Federálního rezervního systému. Nic z toho není k ničemu. Kdysi působivé hnutí sociálního kreditu, které ve 20. a 30. letech 20. století formuloval major C. H. Douglas, se dogmaticky hádá o technické detaily. Proto je například sociální kredit na Novém Zélandu, který před několika desetiletími získal 25 % hlasů, téměř neznámý.

Zatímco se pravice obecně i celosvětově zaměřuje na imigraci, Židy, revizionismus holocaustu atd., zdá se, že z velké části zapomíná na velmi zásadní otázku financí a bankovnictví. Bankovní systém je mechanismus, jehož prostřednictvím finanční elity vykonávají kontrolu nad světem. Ať už se jedná o židovský nebo nežidovský systém, je stejný a je do značné míry bezpředmětné se přít o to, kdo jej vymyslel, pokud si člověk ani neuvědomuje, co s tím má dělat.

Pravicová strana, která nemá ve své platformě jako hlavní bod reformu bankovnictví, není ani „pravicová“, ani relevantní. To si pravice široce uvědomovala zhruba do 70. let 20. století a George Knupffer, ruský monarchistický emigrant, se ve svých návrzích „pravicové strany“ bez ohledu na zemi na ni zaměřil jako na nejzásadnější z otázek, jak uvidíme dále. Proto již v roce 1958 Národní strana práce (NLP) ve Velké Británii, jeden z předchůdců moderního britského pravicového hnutí, měla mezi

svými sedmi základními principy: „Zdravý finanční systém by měl být založen na schopnosti národa vyrábět zboží, nikoli na moci bank vytvářet papírové dluhy podle libosti.“

V roce 1964 předstoupil před parlament konzervativní poslanec kapitán Henry Kirby, který v poválečných letech patřil k nejrozhodnějším odpůrcům lichvy:

> Pokračující vydávání všech směnných prostředků - ať už jde o mince, bankovky nebo úvěry předávané převážně šekem - soukromými firmami jako úročený dluh vůči veřejnosti by mělo být okamžitě ukončeno; svrchovaná pravomoc a povinnost vydávat peníze by měla být vrácena Koruně a poté by měly být dány do oběhu bez jakýchkoli dluhů a úrokových závazků, jako veřejná služba, nikoli jako soukromá příležitost k zisku a kontrole bez hmatatelného zisku pro britský národ.... aby se státu a národu zajistily výhody této emise a zbavily se obrovského a rostoucího břemene parazitického národního a soukromého dluhu; a aby se zajistilo, že kontrola přejde na zdaněné a bude vyňata z rukou současných skrytých nezákonných příjemců daní ... tato sněmovna vyzývá vládu Jejího Veličenstva, aby zavedla požadovanou legislativu ... k zajištění nebývalé prosperity při skutečné suverenitě a svobodě.[101]

Žádná jiná pravicová politika, ať už v kterékoli části světa, není možná bez nutnosti nejprve zajistit hospodářskou a finanční suverenitu státu, a toho lze dosáhnout pouze tehdy,

[101] Kapitán Henry Kirby, poslanec, Dolní sněmovna, 22. prosince 1964.

když stát nebo Koruna převezmou výsadní právo nad bankovnictvím a tvorbou úvěrů. Pointa spočívá v tom, že žádný stát - a tedy ani lidé - nejsou skutečně svobodní, dokud mohou být jakákoli přijatá rozhodnutí podkopána a zničena rozhodnutími učiněnými v zasedacích místnostech globálních korporací, výkyvy na světovém akciovém trhu a mocí bankéřů vypnout přísun úvěrů, pokud stát provádí politiku, která není v zájmu plutokracie. Kromě toho žádná politická strana nemůže zaručit blahobyt lidu - včetně stranických slibů „plné zaměstnanosti“ - pokud stát nebo koruna nekontrolují ekonomickou krev národa: úvěry. Všechny ostatní otázky, včetně dnes obvykle pravicové otázky rasy a přistěhovalectví, jsou druhotné a žádná pravicová vláda nemůže provádět pravicovou politiku, dokud nebude dosaženo svrchovanosti nad tvorbou úvěru.

Velký problém naší doby - vyhnání lichvářů - se nezměnil, ale změnilo se chápání mas lidí i pravice, která byla kdysi strážcem tohoto boje, stejně jako mnohé jiné v moderní době... k horšímu. Více než kdy jindy je na čase, aby se pravice uprostřed rozpadu dluhového systému znovu ujala své vedoucí úlohy v boji za sociální spravedlnost proti lichvě.

Britská demokratická strana, která v době psaní tohoto článku nově vznikla a snaží se oživit a sjednotit roztříštěnou pravici, naštěstí ve své zakládající politické platformě uvádí nezbytný vzorec pro sociální spravedlnost i národní suverenitu:

> Makroekonomická politika musí vycházet ze zásady, že co je fyzicky možné, musí být možné i finančně, jinak je s finančním systémem něco v nepořádku. To znamená, že

pokud existují nezaměstnaní pracovníci a neuspokojené potřeby, které by mohli uspokojit, musí finanční systém uspokojení těchto potřeb umožnit.

Současný finanční systém je systémem, v němž je většina peněžní zásoby vytvářena soukromými bankami na základě jejich potřeby dosahovat zisku, nikoli na základě potřeb ekonomiky. Množství a forma peněz v oběhu musí být pod kontrolou Bank of England, která musí být nezávislá na současné vládě.[102]

Je to politika, která by měla být prosazována na prvním místě, přestože je odsunuta do skromného postavení za ostatní politiky. Jak jsem se snažil ukázat v celém textu, problém bankovnictví, měny a úvěru má přednost před všemi ostatními a žádná politika, ať už jde o národní suverenitu, přistěhovalectví, rasové vztahy, bydlení nebo právo a pořádek, nemůže být vyřešena, dokud se nejprve nevyřeší tento problém. Dokonce i z hlediska praktické politiky, s masivní nezaměstnaností a všudypřítomným fenoménem dluhů, od lichvy účtované na kreditní kartě jednotlivce až po bankrot celého národa kvůli dluhům, má kampaň za „zlomení dluhového otroctví“ potenciál vyvolat prudký nárůst všeobecné podpory pro stranu, která se k němu dokáže jednoduše a důrazně přihlásit. Aniž bych se chtěl stranicky ohlížet na stranickou politiku, zvláště v jiném národě, než je ten můj, zdá se, že britská Demokratická strana byla jedinou stranou, která

[102] Policy Statement of the British Democratic Party: ‘Economic Policy’, www.nationalistunityforum.co.uk/index.php/policy-statement-of-the-british-democratic-party/

znovu objevila kdysi široce uznávanou základní pravdu. Snad ji budou následovat i další.

Hnutí za reformu bankovnictví

Jak se dalo očekávat, byly úvěrové a bankovní metody hlavními tématy období krize. Naši prarodiče si tyto záležitosti velmi dobře uvědomovali. Diskutovalo se o nich v továrnách, kancelářích, hospodách i domácnostech. Nyní si je uvědomuje jen málokdo, a to i z dobře informovaných lidí. Přesto byla bankovní reforma spíše záležitostí pravice než levice, která se zajišťovala „znárodněním výrobních prostředků“ nebo odstupňovanou daní z příjmu, a levicoví bankovní reformátoři, jako byl novozélandský John A. Lee nebo australský King O'Malley, bojovali proti vedení svých labouristických stran. Jak ukázaly i tvrdé komunistické státy, znárodnění průmyslu, a dokonce ani vnitřní úvěrový systém fungující prostřednictvím státních bank, nemusí nutně vymanit člověka z mezinárodního bankovního systému, o čemž svědčí hora dluhů, kterou si SSSR nadělal. Dokonce i Vietnam je součástí Světové banky a zahájil politiku privatizace, kterou eufemisticky (nebo dialekticky?) nazývá „socialisticky orientovaným tržním hospodářstvím“.[103]

Když ve dvacátých letech minulého století zasáhla svět hospodářská krize, na rozdíl od dnešní doby nechyběly programy a hnutí prosazující realistická řešení. V anglicky mluvícím světě dal významný impuls skotský inženýr major C. H. Douglas, který formuloval sociální kredit. Tato doktrína

[103] K. R. Bolton, ‘Has Vietnam Lost the Struggle for Freedom?’ *Foreign Policy Journal*, 10. července 2010, www.foreignpolicyjournal.com/2010/06/10/has-vietnam-lost-the-struggle-for-freedom/all/1

požaduje vydávání úvěrů podle zdravých účetních zásad, založených na produktivitě národa. Douglas napsal v roce 1919 svou stěžejní knihu o sociálním kreditu Economic Democracy, po níž následovaly mimo jiné knihy Credit Power and Democracy (1920), The Control and Distribution of Production (1922), Social Credit (1924) a The Monopoly of Credit (1931). Zajímavé je, že podstatu problému rozpoznal ještě před velkou hospodářskou krizí. V roce 1933 založil jako vzdělávací institut Sekretariát sociálního kreditu, který existuje dodnes.[104] Základní premisa zůstává: „Peníze nejsou bohatství, ale pouze jeho žeton, přičemž výroba žetonů nestojí téměř nic. Takže to, co je fyzicky možné a společensky žádoucí, lze jistě finančně uskutečnit.“[105]

Zelené košile Anglie

V Británii v době krize nabyl sociální kredit osvěžující militantní podobu v podobě Zelených košil za sociální kredit, které vedl John Hargrave. Čtenáři si možná vzpomenou na záhadné věnování v brožuře Ezry Pounda Social Credit: An Impact „Zeleným košilím Anglie“.[106] Hargrave vedl hnutí mládeže, které vzniklo ze skautského hnutí a jmenovalo se Kibbo Kift, což z archaického kentského jazyka znamená „důkaz velké síly“. Podobně jako Wandervogel v Německu mělo národovecké zájmy, které odkazovaly na středověk a saské dědictví. Byly organizovány shromáždění a jednotky hnutí se nazývaly klany a kmeny. Hnutí mělo podporu

[104] Social Credit Secretariat, www.douglassocialcredit.com/
[105] Ibid.
[106] E. Pound, *Social Credit: An Impact, 1935*; přetiskl Peter Russell, Londýn, 1951.

fabiánských socialistů, ale na shromáždění v roce 1924 se socialistická frakce pokusila převzít moc a byla Hargraveem vyloučena.

Hargrave se v roce 1923 setkal s C. H. Douglasem a uznal, že sociální kredit je prostředkem k očištění civilizace od korupce, stejně jako jeho hnutí pomáhalo jednotlivci v tomto cíli. Hargrave prohlásil: „Polovina našeho problému je psychologická a druhá polovina ekonomická. Psychologický komplex průmyslového lidstva lze uvolnit pouze vyřešením ekonomické slepé uličky.“ Do roku 1927 Hargrave obrátil většinu vedení Kibbo Kiftu na sociální kredit a dokázal zásady hnutí doplnit o desatero sociálního kreditu. V roce 1930 byla v Coventry založena Legie nezaměstnaných, která přijala polovojenský styl zelené košile a baretu. Brzy se Legie spojila s Kibbo Kiftem a v roce 1932 přijali lesníci zelenou košili a změnili název na Hnutí zelených košil za sociální kredit (Green Shirt Movement for Social Credit).

V roce 1932 Hargrave na shromáždění prohlásil, že zlomit moc „peněžoměnců“ nelze parlamentem, ale pouze hnutím, které je založeno na „absolutní, náboženské a vojenské oddanosti povinnosti, bez níž se nikdy nepodařilo dotáhnout do úspěšného konce žádnou velkou věc“. Hargrave obhajoval bojovnou kampaň, která by prolomila mediální útlum. Zelené košile vyšly do ulic na pochody, za bubny a transparenty, pořádaly mítinky na rohu ulice, prodávaly noviny na ulici a přesvědčivým způsobem předávaly poselství sociálního kreditu. Tváří v tvář násilnému odporu levice se vyznačovali disciplinovaností tváří v tvář provokacím. Vedli hladové

pochody a demonstrace nezaměstnaných na tisících shromáždění a demonstrací pod širým nebem. Vyznačovali se také tím, že házeli zeleně natřené cihly do oken bank a následné soudní spory využívali k propagaci svých názorů.

V roce 1936 byl Hargrave jmenován ekonomickým poradcem nové sociálně-kreditní vlády v kanadské Albertě a vypracoval „Hargraveův plán“. Není divu, že Alberta nemohla kvůli zásahům ústřední vlády politiku sociálního kreditu řádně provádět. Poválečná kampaň za sociální kredit pokračovala pod hlavičkou National Social Credit Evangel spolu se Social Credit Party. Hnutí nakonec zaniklo. V roce 1976 byl o Zelených košilích natočen divadelní muzikál a Hargrave se dočkal uznání, když se představení zúčastnil.[107]

Novozélandská legie

Na Novém Zélandu se kolem Novozélandského národního hnutí pod vedením majora J. R. V. Sherstona vytvořila konzervativní reakce na levici. Vedení hnutí se brzy ujal populární lékař Campbell Begg a hnutí bylo přejmenováno na Novozélandskou legii. Hnutí dosáhlo počtu 20 000 členů a přijalo uniformu Zelené košile. V roce 1934 podnikl C. H. Douglas přednáškové turné po Novém Zélandu, které mělo významné výsledky. Begg se s Douglasem dvakrát setkal[108] a

---

[107] K. R. Bolton, *John Hargrave & the Green Shirt Movement* (Paraparaumu Beach, New Zealand: Renaissance Press, 2003). K. R. Bolton, ‘State Credit and Reconstruction: The First New Zealand Labour Government’, *International Journal of Social Economics*, (London: Emerald Publishing Group) sv. 3, č. 1, 2011.

[108] M C Pugh, *‘The New Zealand Legion & Conservative Protest During the Great Depression’*, MA Thesis, (Auckland University, 1969), 128-129.

Novozélandská legie přijala státní úvěr jako prostředek k zajištění sociální spravedlnosti, aniž by se uchýlila k socialismu.

Pro konzervativní reakci na socialismus, složenou převážně z přívržencu ze střední třídy a veteránů, i když s podporou Národního svazu nezaměstnaných, byla Novozélandská legie skutečně nejradikálnějším hnutím, pokud jde o její „Beggův plán“. Proto se proti ní postavily ortodoxní levicové elementy, které Novozélandskou legii označovaly za „fašistickou“ a reakční triky mocných, a falešná „pravice“, která byla radikální platformou Legie zděšena. Jedním z 12 bodů programu Legie byla „kontrola měny státem“.[109] Nakonec byla Legie oslabena zevnitř, přičemž pravděpodobně převažující frakce odmítala Beggův záměr, aby Legie stavěla kandidáty do parlamentu, zatímco mnozí byli znepokojeni zdánlivě „socialistickou“ politikou nebo státními zásahy. Begg se stáhl z vedení a usadil se v Jižní Africe. Kandidáti Legie, kteří kandidovali ve volbách do místních zastupitelstev jako nezávislí, si vedli dobře.

Mosleyho fašismus

Obecný fašismus zahrnoval odpor k bankovnímu systému, ať už vycházel ze syndikalistických nebo katolických zdrojů, nebo z jejich syntézy. Každá skutečná národní suverenita musí být založena na finanční suverenitě národa, jinak je cokoli menšího podfuk.

---

[109] C. Begg, ‘The Legion’s 12 Points’, *National Opinion*, Wellington, Nový Zéland, sv. 2, č. 14, 1934, 1.

V roce 1938 byl sociální kredit prosazován v rámci Britské unie fašistů sira Oswalda Mosleyho s tím, že Britská unie usiluje o ukončení lichvy a Douglasova metoda je cestou, jak toho dosáhnout. W. K. A. J. Chambers-Hunter se mohl odvolat na politiku Britské unie, kterou Mosley formuloval již v knize Tomorrow We Live. Mosleyho typ britského „fašismu“ začínal především jako ekonomický, jehož cílem bylo odmítnout mezinárodní finanční systém, učinit z britského impéria soběstačný obchodní blok a změnit mechanismus financování tak, aby byla zajištěna spotřeba veškeré produkce. Mosley prohlásil, že „je nutná úplná revoluce v našem finančním systému“. Měla být zřízena finanční korporace, která by kontrolovala všechny finanční a úvěrové orgány za předpokladu, že „britský úvěr bude používán pro britské účely“.[110] Mosley napsal:

> V takovém systému musí být nabídka úvěrů přiměřená systému větší výroby a větší spotřeby. Britský úvěrový systém bude spočívat na určitých jasných a základních principech:
>
> Britský úvěr vytvořený britským lidem bude používán výhradně pro britské účely;
>
> Britský úvěr nebude monopolem v rukou několika lidí, a to často v cizích rukou, ale bude ve výsostném vlastnictví britského národa jako celku;

[110] Oswald Mosley, *Tomorrow We Live* (Londýn: Velká Británie, 1938, 1939), 50. K dostání u vydavatele Black House Publishing.

> Britský úvěr bude vědomě používán k tomu, aby v Británii podporoval maximální výrobu a spotřebu britského zboží Brity;
>
> Úvěrový systém bude udržovat stabilní cenovou hladinu, vůči níž se kupní síla národa bude postupně zvyšovat vývojem vyšších mezd.[111]

Alexander Raven Thomson, politický ředitel Britské unie fašistů, který získal vzdělání na nejlepších univerzitách ve Skotsku, Německu a Anglii, při popisu pánů peněz ve Velké Británii zdůraznil, že britští fašisté si dobře uvědomují, že pouhé znárodnění Anglické banky problém finanční diktatury mezinárodních bankéřů nevyřeší. Napsal, že

> Znárodnění samotného mechanismu Anglické banky, které prosazuje Labouristická strana, bude stejně málo účinné jako nedávné znárodnění Francouzské banky M. Blumem a francouzskými socialisty, pokud nebude odstraněna „vzdálená kontrola“ nad bankou ze strany finančních domů a zprostředkovatelů zlata.[112]

Thomsonova poznámka o zbytečnosti znárodňování bank, pokud mají převzít pouze funkci státních bank, které si půjčují ze soukromých zdrojů, se nadále vztahuje na bankovní systémy většiny zemí, ale levice ji málo chápe a většina toho, co se stalo nesprávně nazývanou „pravicí“, ji ignoruje. Thomson prohlásil, že politikou Britské unie bude rozšíření domácího trhu tím, že

---

[111] Ibid., p. 52.
[112] A. Raven Thomson, *Our Financial Masters* (Londýn: British Union of Fascists, 1937), 15.

zajistí, aby veškerá výroba mohla být spotřebovávána prostřednictvím „komoditní měny“ založené nikoli na zlatě nebo na vytváření soukromých úvěrů s úrokem (lichva), ale na nabídce peněz „na základě výroby užitečného zboží a služeb nabízených k prodeji“. Tím by se „peníze nestaly pánem, ale služebníkem průmyslu“.[113]

Cílem fašistů i sociálních věřitelů bylo odebrat kontrolu nad úvěrovým mechanismem lichvářům a vrátit ji lidem. Jak zdůrazňují zejména sociální věřitelé, existují mezi nimi velké rozdíly v horlivosti distancovat se od fašismu. Nicméně výše zmíněný W. K. A. J. Chambers-Hunter byl stoupencem jak sociálního kreditu, tak mosleyovského fašismu, stejně jako básník Ezra Pound.

Chambers-Hunter, organizátor Britské unie a budoucí kandidát na poslance za Aberdeen, obhajoval sociální kredit v rámci britského fašismu tím, že ukázal jeho souvislost s politikou „britského kreditu“, kterou Mosley vysvětlil v knize Tomorrow We Live. Chambers-Hunter prohlásil, že až se Britská unie ujme moci, budou k realizaci podrobností Mosleyho finančního a ekonomického programu přizvány „nejlepší mozky“. Jedním z takových odborníků měl být C. H. Douglas, „tento vážený průkopník nového myšlení v této oblasti“. Chambers-Hunter napsal, že „tento pamflet píši jako člen Britské unie a také jako věřící v zásadní pravdivost teorie majora Douglase“.[114]

---

[113] Ibid., 16.

[114] W. K. A. J. Chambers-Hunter, *British Union & Social Credit* (Londýn: British Union of Fascists, 1938), 4.

Mezi stoupenci sociálního kreditu však existovaly některé zásadní rozdíly, včetně věčného sporu o to, zda má politiku provádět stát, nebo nezávislý úvěrový orgán, a rozšířené nedůvěry k politickým stranám jakéhokoli typu, včetně stran sociálního kreditu. Chambers-Hunter však prohlásil, že „není možné pouze věřit v sociální kredit a zároveň patřit k Britské unii; jdu ještě dál a říkám, že pokud věříme v sociální kredit, musíme si uvědomit, že pouze prostřednictvím Britské unie máme naději na výkonný nástroj, jehož prostřednictvím lze vybudovat zemi ‚osvobozenou od lichvy'". Chambers-Hunter psal, aby vysvětlil „návrhy na provádění politiky Britské unie metodou sociálního kreditu".[115]

Jistě bychom byli nuceni připustit, že vzhledem k silám, které jsou namířeny proti každému státu, jenž se pokouší osvobodit od lichvy, by se těmto silám dokázal postavit pouze silný stát fašistického typu.

A + B teorém

Chambers-Hunter vychází ze základní Douglasovy premisy: množství peněz v oběhu se nikdy nerovná schopnosti spotřebovat celou produkci. Tento rozdíl byl vysvětlen Douglasovým teorémem A + B. „A" se rovná platbám, které výrobce provádí svým zaměstnancům; „B" představuje platby, které provádí mimo svůj podnik. Pouze „A" je k dispozici jako kupní síla, zatímco platby „B" nejsou v daném týdnu vynaloženy na spotřebu. Proto ceny nemohou být nižší než náklady výrobce na A + B, ale kupní síla ke spotřebě těchto

[115] Ibid., 4.

statků se odráží pouze v „A“. „Proto existuje nedostatek kupní síly ve výši plateb B“. Aby byla spotřeba výroby přiměřená, „musí existovat kupní síla odpovídající platbám ‚B‘ rozdělovaným z nějakého jiného zdroje“.[116] Sociální kredit prosazuje „národní dividendu“, která by vyrovnala případný výpadek kupní síly a kterou by každý občan dostal jako podílový spoluvlastník.

Chambers-Hunter vysvětlil nedostatky systému při zajišťování dostatečného financování výroby i spotřeby:

> V současné době je moc vytvářet a ničit úvěry, která plní více než 95 % funkce peněz, ve skutečnosti vylučována finančním systémem sama o sobě a je zcela nezávislá na průmyslu, zemědělství nebo jakýchkoli potřebách lidí. Spotřeba, a tedy i výroba jsou omezovány tak, aby vyhovovaly účelům této skryté moci, a nikoli účelům národa.[117]

Chambers-Hunter vysvětluje, že k vyrovnání tohoto nedostatku spotřebitelské síly bude úvěr „vytvářen pouze státem a bude poskytován jako právo, nikoli jako dluh“. Státní úvěr poskytovaný bankami na místní úrovni zemědělcům, rybářům, průmyslníkům atd. by byl zatížen minimálním poplatkem, snad půl procenta, nicméně by postačoval k pokrytí nákladů na poskytnutí úvěru.[118]

---

[116] Ibid., 5-6.
[117] Ibid., 11.
[118] Ibid.

Souhrnně lze o všech těchto teoriích říci, že úvěr by byl vydáván jako veřejná služba usnadňující směnu zboží a služeb, a nikoli jako výdělečná komodita.

Ezra Pound o ekonomice

Jak již bylo zmíněno, dalším představitelem fašismu i sociálního kreditu (úvěru) byl Ezra Pound. Pound napsal řadu brožur o bankovnictví a historii, které jsou obzvláště čtivé. Patří mezi ně Social Credit: An Impact (1935), The Revolution Betrayed (British Union Quarterly, 1938), What is Money For? (1939), A Visiting Card (Řím, 1942), Gold & Work (Rapallo, 1944), An Introduction to the Economic Nature of the United States a America, Roosevelt and the Causes of the Present War (Benátky, 1944). Pozoruhodné je také jeho dílo „S Usurou“, které je součástí Pisanských Cantos. Čtenář získá od básníka Ezry Pounda více přesvědčivých informací o ekonomice a bankovnictví, než kdy získá návštěvou kurzu ekonomie nebo četbou knih profesionálních ekonomů.

Pound se brzy (1917) seznámil s C. H. Douglasem a cechovním socialistou A. R. Orageem, který měl velký vliv na podporu sociálních reforem i nových literárních talentů prostřednictvím svých časopisů The English Review a The New Age.[119] Říká se, že právě Orage je autorem pojmu „sociální kredit“.

Orage, ačkoli patřil k předním fabiánským socialistům, byl v rozporu s většinou ostatních fabiánů, neboť se domníval, že

[119] K. R. Bolton, *Artists of the Right* (San Francisco: Counter-Currents Publishing, 2012), Kapitola 8: ‘Ezra Pound’.

nová společnost a vlastnictví by měly být založeny na obnově středověkých cechů, nikoli na státu. Pound se domníval, že fašistická Itálie částečně naplňuje cíle sociálního kreditu, když láme moc lichvářů nad politikou a kulturou, a napsal:

> Douglasovce to neuspokojí, ani nevěřím, že Douglasovy úvěrové návrhy lze trvale odmítnout nebo vyvrátit, ale vzhledem k možnostem inteligence proti předsudkům v XI. roce fašistické éry, která jiná vláda se dostala dál nebo projevuje odpovídající zájem či péči o pracující?[120]

V knize Social Credit: An Impact píše Pound o fašismu v souvislosti s ekonomickou reformou:

> Fašismus zachránil Itálii a záchrana Itálie je spravedlivá pro záchranu části Evropy, ale mimo Itálii nikdo žádný fašismus neviděl, jen parodie a hrubé padělky. Douglas už sedmnáct let pracuje na vybudování nové Anglie a osvícení bývalých a dosud anektovaných anglických kolonií.[121]

Pound viděl, jak se Itálie i Japonsko snaží zbavit systému lichvy, a napsal:

> Japonsko a Itálie, dva skutečně čilé a aktivní národy, se zabývají dokazováním fragmentů Douglasovy analýzy a zaváděním částí jeho schématu do praxe...

---

[120] Ezra Pound, *Jefferson and/or Mussolini*, 1935 (New York: Liveright, 1970), 126.

[121] E. Pound, *Social Credit*: An Impact, 1935; přetiskl Peter Russell, Londýn, 1951, 7.

Výše uvedené neznamená, že Itálie přešla na „sociální kredit“. A neznamená to, že chci, aby všichni Angličané jedli makaróny a zpívali neapolské milostné písně. Znamená nebo by mělo znamenat, že Angličané jsou prostě hloupí, když zaostávají za Itálií, západními státy Ameriky a britskými dominii...[122]

Poundovo Canto XLV („S Úsurou“), které napsal v době, kdy byl po zatčení Američany na konci druhé světové války v Itálii zavřený v kleci pro zvířata, je obzvláště přesvědčivým výkladem toho, jak lichvářský systém infikuje společenská a kulturní těla, a je obdobou Dominionu novozélandského básníka a zastánce sociálního kreditu Rexe Fairburna.[123] Pound na konci uvádí poznámku, v níž definuje lichvu jako „poplatek za užívání kupní síly, vybíraný bez ohledu na výrobu: často dokonce bez ohledu na výrobní možnosti“.

S úsurou...

žádný obraz není stvořen, aby vydržel, ani aby se s ním žilo

ale je stvořen, aby se prodal a rychle prodal

s úsurou, hříchem proti přírodě,

je tvůj chléb stále více ze zatuchlých hadrů

je tvůj chléb suchý jako papír...

A žádný člověk nemůže najít místo pro svůj příbytek.

[122] Ibid., 19.
[123] K. R. Bolton, *Artists of the Right*, op. cit., Kapitola 12, ‘Rex Fairburn’.

Kameník je zdržován od svého kamene

Tkadlec je zdržován od svého tkalcovského stavu

S ÚSUROU

Vlna nepřichází na trh

Ovce nepřinášejí zisk s usurou...

úsura rezaví dláto

Rezaví řemeslo a řemeslník

Zažírá nit v tkalcovském stavu...

Úsura zabíjí dítě v lůně

Zdržuje námluvy mladého muže

Přivedla na lůžko ochrnutí, leží

Mezi mladou nevěstou a jejím ženichem

CONTRA NATURAM

Přivedli děvky do Eleusíny

Mrtvoly se staví na hostinu

Na příkaz úsury.[124]

„S Úsurou“ přesně odráží Poundův postoj, že finanční systém popírá kulturní dědictví a tvořivost lidí, vytváří chudobu uprostřed hojnosti a nefunguje jako mechanismus výměny výrobního a kulturního dědictví. Tvořivost buď nedosáhne svého cíle, nebo se mrtvě narodí. Zejména díky této básni

[124] *Ezra Pound: Selected Poems 1908-1959* (Londýn: Faber & Faber, 1975), ‘Canto XLV: With Usura’, 147-148.

bychom mohli pochopit, proč Pound považoval problém bankovnictví a úvěrů za klíčový pro umělce.

Otec Coughlin a sociální spravedlnost

Jedno z největších hnutí proti lichvě v době krize se odehrávalo v USA a jeho ústředním postavou byl otec Charles Coughlin, který ve spojenectví se senátorem Huey Longem měl potenciál vytvořit novou Ameriku. Toto hnutí bylo přerušeno atentátem na Longa[125] a příkazem církevní hierarchie, který otce Coughlina umlčel.

Coughlin byl Rooseveltovým poradcem a domníval se, že „New Deal“ bude realizovat katolickou sociální doktrínu, jak ji rozvinul zejména papež Lev XIII. ve své encyklice Rerum Novraum z roku 1891.[126] Katolická sociální doktrína položila základ mnoha státům a politickým hnutím, které se postavily moci peněz, od Dollfussova Rakouska a Salazarova Portugalska až po Vargasovu Brazílii. Slova papeže Lva inspirovala vznik protisocialistického a protikapitalistického hnutí „Distributist“ v Anglii, v jehož čele stáli katoličtí literáti Hilaire Belloc[127] a G. K. Chesterton.[128] Historický odpor církve k lichvě přiměl mnoho katolíků k podpoře hnutí sociálního kreditu, z nichž jedním z nejdéle trvajících a nejúčinnějších

---

[125] G. L. K Smith, *Besieged Patriot*: Gerald L K Smith (Eureka Springs, Arkansas: Christian Nationalist Crusade, 1978),120-126.

[126] Papež Lev XIII., *Rerum Novarum*. Rights and Duties of Capital and Labour, 1891, www.vatican.va/holy_father/leo_x i/encyclicals/documents/hf_l-x i_enc_15051891_rerum novarum_en.html

[127] T. Southgate (ed.) *Belloc: Thoughts & Perspectives Volume XII* (Londýn: Black Front Press, 2013).

[128] T. Southgate (ed.) *Chesterton: Thoughts & Perspectives Volume XIII* (Londýn: Black Front Press, 2013).

bylo hnutí Poutníci svatého Michaela, o němž pojednáváme níže.

Coughlin začínal tím, že čtyři roky vysílal každou neděli rozhlasový pořad pro děti ze svého kostela Little Flower v Royal Oak v Michiganu. Jedno vysílání 30. října 1930 však bylo určeno rodičům a týkalo se „směnárníků“. Mělo takovou okamžitou podporu, že své posluchače zorganizoval do Rozhlasové ligy Malého květu (League of the Little Flower). Brzy po svém prvním vysílání odsuzujícím lichvu dostával Coughlin 50 000 dopisů týdně. Vysílání bylo rozšířeno prostřednictvím sítě CBS a mělo odhadem 10 000 000 posluchačů. Organizoval pomoc chudým v Detroitu a v roce 1932 vedl kampaň za Roosevelta pod heslem „Roosevelt, nebo zkáza“. V době prezidentských voleb v roce 1932 oslovoval až 45 000 000 posluchačů.[129] Důrazně ho podpořil detroitský biskup Michael Gallagher. Předpokládá se, že papež Pius XI. napsal Coughlinovi dopis, v němž mu děkoval za prosazování myšlenek Rerum Novarum. Coughlin však také přitahoval silnou opozici a v roce 1933 mu CBS odmítla prodloužit smlouvu, pokud nebude moci předem schválit jeho kázání. Coughlin to odmítl a vytvořil si vlastní rozhlasovou síť.[130] V roce 1934 byl kostel Malého květu rozšířen na rozsáhlé administrativní centrum s velkým počtem zaměstnanců. V tomto roce Coughlin odmítl „New Deal“ a založil Národní unii pro sociální spravedlnost.[131] Proti Coughlinovi se však začala

[129] I. Leighton (ed.) *The Aspirin Age 1919-1941* (Londýn: The Bodley Head, 1950), W. Stegner, ‘The Radio Priest & his Little Flock’, 234-236.
[130] W. Stegner, Ibid., 237.
[131] Ibid., 239.

stavět církevní hierarchie, nejprve bostonský kardinál O'Connell, kterého Coughlin odmítl jako nedostatečně kompetentního.

Program 16 bodů sociální spravedlnosti byl přesvědčivým vyjádřením katolické sociální doktríny, která podporovala soukromé vlastnictví v rámci ekonomické a finanční reformy založené na odporu k lichvě:

- Zrušení soukromého bankovnictví a zřízení centrální vládní banky.
- Vrácení práva razit mince a regulovat peníze Kongresu.
- Kontrola životních nákladů a hodnoty peněz centrální vládní bankou.[132]

V roce 1936 Coughlin založil noviny Social Justice, které na ulicích prodávali irští mladíci, kteří se potýkali s násilím židovských komunistů. Organizovaní Židé považovali Coughlina za „antisemitu“ kvůli jeho odporu k lichvě, zatímco komunisté viděli v „coughlinovcích“ masové hnutí, které nabízí něco lepšího než marxismus nebo kapitalismus. V roce 1938 se prodejci Social Justice v zájmu sebeobrany zorganizovali do čet po 25 lidech pod hlavičkou Křesťanské fronty. Smrtí biskupa Gallaghera se však otevřela cesta k uzavření Coughlina prostřednictvím manévrů příslušníků New Dealu a církevní hierarchie.

V té době už „ani v katolickém tisku nebyla téměř žádná část, která by se ho zastávala“. V říjnu 1939, po vypuknutí

[132] Ibid., 240-241.

války v Evropě, změnila Národní asociace vysílatelů předpisy a v dubnu 1940 Coughlinovo vysílání skončilo. S tím, jak se události v Evropě rozhořely, zesílily pouliční boje v USA. V roce 1942, po útoku na Pearl Harbor, zakázalo americké poštovní oddělení zasílání listu Social Justice.

Gerald Smith, bývalý poradce zesnulého senátora Longa, protestantský pastor a jeden z Coughlinových spolupracovníků, vypráví, že mu Coughlin řekl, že papež při snaze o navázání diplomatických vztahů s Washingtonem souhlasil s tím, aby Coughlin mlčel o politických záležitostech. Smith k tomu poznamenává: „Od té doby se otec Coughlin ponořil do stavu polodůchodu a frustrace a já měl vždycky pocit, že trpí zlomeným srdcem.“[133]

Poutníci svatého Michaela

Jednou z nejhorlivějších a nejdéle působících organizací, které pokračují v boji proti lichvě, je však katolická organizace řízená z Kanady, Coughlinovy rodné země.

Louis Even, který považoval sociální kredit za prostředek k realizaci katolické sociální doktríny, zahájil toto hnutí v roce 1935 v Quebecu. V roce 1939 byl založen francouzsky psaný časopis. V roce 1953 byl založen anglicky psaný časopis Michael, který následně vycházel i v dalších jazycích, a v roce 1961 přijala organizace název Poutníci svatého Michaela (Pilgrims of St Michael). Louis Even psal o zásadní otázce financí:

[133] G. L. K. Smith, op. cit., 71-72.

> Je to proto, že každý ekonomický problém a téměř každý politický problém je především problémem peněz. Nikdy neříkáme, že otázka peněz je jediná, kterou je třeba řešit, nebo jediná, kterou je třeba se zabývat. Dokonce ani neříkáme, že je nejvyšší, ale rozhodně je nejnaléhavější k řešení, protože všechny ostatní otázky stojí proti tomuto problému peněz.[134]

Na internetových stránkách hnutí je k dispozici mnoho materiálů o bankovním systému. Dokonce je tam i přetisk z knihy Otce Coughlina Money Questions & Answers[135], kterou Louis Even zařadil jako přílohu do své knihy This Age of Plenty. Poutníci svatého Michala pokračují v křižáckém zápalu, který se u sociálních věřitelů od 30. let minulého století objevuje jen zřídka.

Katolická církev odsuzovala lichvu

Historický odpor církve podnítil vznik reformních bankovních hnutí, jako bylo výše zmíněné hnutí sociální spravedlnosti otce Coughlina v USA a Poutníci svatého Michala v Quebecu. Nicméně v době vrcholného období západní kultury - ve středověku - před reformací, která vynesla na trůn lichváře, lichváři často podvraceli i kanonické zákony.

Odpor k lichvě byl základem přístupu církve ke společnosti. Katolická encyklopedie uvádí, že zpočátku bylo pouze zakázáno duchovním účtovat úroky z půjček:

---

[134] 'What is Michael?', www.michaeljournal.org/aboutus.htm
[135] www.michaeljournal.org/appenC.htm

> ... Nicméně 12. kánon prvního kartaginského koncilu (345) a 36. kánon koncilu v Aix (789) prohlásily za zavrženíhodné, aby i laici vydělávali peníze půjčováním na úrok. Kanonické zákony středověku tuto praxi absolutně zakazovaly. ... a Třetí lateránský (1179) a Druhý lyonský (1274) lichváře odsuzují. Na vídeňském koncilu (1311) bylo prohlášeno, že pokud někdo tvrdošíjně tvrdí, že v praxi vyžadování úroků není žádný hřích, má být potrestán jako kacíř.[136]

Lidé však často museli obcházet knížata, pány a dokonce i krále, aby se obrátili na papeže s prosbou o pomoc proti lichvě, protože politická hierarchie byla často zadlužena u lichvářů - tedy u tehdejších Židů, protože ti byli z nařízení proti lichvě vyňati, což způsobilo velkou část rozhořčení proti nim. V Portugalsku v roce 1353 po stížnostech na okázalé předvádění luxusu Židy vydal král dekret proti lichvě, podle něhož nikdo nesměl být nucen platit více než 33⅓ %.[137] Vzhledem k tomu, že se jedná o výrazné „snížení“, je otázkou, jaké poplatky byly za půjčky účtovány. Ve Francii stanovil Ludvík IX. úrokovou sazbu na 40 %, což byl zákon, který nicméně lichváři obcházeli.[138] Za Jana II. ve druhé polovině 13. století však byla sazba zvýšena na 80 % a židovští lichváři měli výsadní postavení. V roce 1388 povolil Karel VII. lichvářům brát nejen 80%, ale i složený úrok a bylo zakázáno kritizovat praktiky

---

[136] ‘Usury’, *Catholic Encyclopaedia*, 1917, www.newadvent.org/cathen/15235c.htm

[137] Alfred Rosenberg, *The Track of the Jew Through the Ages* (East Sussex: Historical Review Press, 2012), 63-64.

[138] Ibid., 78.

lichvářů. Významný židovský spisovatel Bernard Lazare při zkoumání příčin antisemitismu uvedl:

> Středověk považoval zlato a stříbro za žetony s imaginární hodnotou, která se měnila podle vůle krále, který mohl nařídit jejich kurz podle své fantazie. Toto pojetí bylo odvozeno z římského práva, které odmítalo považovat peníze za zboží. Církev tato finanční dogmata zdědila, spojila je s biblickými předpisy, které zakazovaly půjčovat na úrok, a od samého počátku byla přísná vůči křesťanům a církevním hodnostářům, a to i těm, kteří následovali příkladu feneratores, kteří půjčovali peníze na 24, 48 a dokonce 60 %, když zákonná úroková sazba činila 21 %. Kánony koncilů jsou v tomto bodě zcela jednoznačné; řídí se učením Otců, svatého Augustina, svatého Chryzostoma, svatého Jeronýma; zakazují půjčky a jsou přísné vůči těm klerikům a laikům, kteří se zabývají lichvářstvím.[139]

Všimněte si, že navzdory Lazarovu pohrdavému tónu bylo zlato a stříbro již od římských dob považováno za směnné žetony, nikoli za zboží, z něhož by se dalo profitovat, a jejich hodnotu určoval král. Ačkoli tato praxe byla často chybná a dokonce i v římské době byla tato civilizace plná půjčování peněz patricijskou třídou, jak podrobně popsal Brooks Adams[140], popisuje tradiční postoj k penězům pouze jako k prostředku směny.

---

[139] Bernard Lazare (1894), *Antisemitism: Its History and Causes* (Londýn: Britons, 1967), 60.

[140] Brooks Adams, *The Law of Civilisation & Decay* (1896), online: www.archive.org/details/lawcivilization00adamgoog

Lazare poznamenal, že králové občas zakazovali lichvu, aby ulevili svým poddaným a zrušili dluhy, ale „nejčastěji Židy podporovali, tolerovali je...“ a po vyhnání brzy přicházel opětovný vstup, protože byli nejlepšími finančníky a výběrčími daní. Zejména mniši, kteří měli k lidu nejblíže a znali jeho těžkou situaci, kázali proti lichvářům, ale často byli králi, knížaty a biskupy potlačováni.[141] Ve středověku tak docházelo k neustálému střídání osudů židovských lichvářů, kteří zdaleka nebyli vždy na chmurném okraji dějin, ale naopak, jejich zlomyslné majetkové parády často vyvolávaly vření mezi těmi, kdo trpěli v otroctví lichvy.

[141] Bernard Lazare, op. cit., 66-67.

Státy, které zlomily úrokové otroctví

Jakékoli snahy o prosazování alternativ k bankovnictví, které by mohly vymanit národy z područí peněžoměnců, jsou obhájci systému, který po staletí vedl k „chudobě uprostřed hojnosti“, cyklům hospodářského úpadku a válek a nevolnictví na všech úrovních, odmítány jako „pochybné peníze“. Přesto existuje mnoho příkladů států, které se osvobodily a zavedly alternativní formy bankovnictví, jež přinesly blahobyt, zatímco jiné státy v nejlepším případě živořily ve stagnaci a platily svým skrytým pánům za toto privilegium prostřednictvím lichvy.

Samozřejmě není v zájmu finančního a ekonomického statu quo, aby se na tyto historické příklady vrhalo světlo, a tak se dostávají do paměťové díry nebo se podstata jejich finančních systémů zamlžuje tím, že se soustředí výhradně na jiné faktory. Proto zatímco mnozí finanční reformátoři vědí o způsobu, jakým Lincoln financoval svou válku částečně prostřednictvím emise greenbacků, málokdo si i mezi bankovními reformátory uvědomuje, že Konfederace byla financována také pomocí státních úvěrů zvaných graybacky, a tento systém je zastírán zaměřením na otázky otroctví. Stejně tak málokdo rozumí způsobu, jakým se Německo vymanilo ze sociálně-ekonomické bídy prostřednictvím nového finančního systému, a tato záležitost je pohřbena tím, že se soustředí na holocaust, válku, nebo když se objeví snaha vysvětlit obnovu Německa, je přisuzována „přezbrojení“.

Až básník Ezra Pound dokázal vysvětlit historii peněz přesvědčivěji než ekonomové a historici. Pound prohlásil, že:

> Historie lichvy začíná půjčkami obilí v Babylonu ve třetím tisíciletí před naším letopočtem. První mně známá zmínka o státní měnové politice se vztahuje k roku 1766 př. n. l., kdy čínský císař, aby zmírnil nouzi způsobenou hladomorem a zhoršenou monopolisty na obilí, otevřel měděný důl a vyrazil kovové kotouče s čtvercovým děrováním. Dočteme se, že tyto peníze rozdal hladovějícím a ti si pak mohli koupit obilí tam, kde bylo obilí.[142]

Uplynuly téměř čtyři tisíce let a politici neměli ani dost moudrosti, ani dost odvahy, aby přijali podobnou politiku, která by hladovějícím zajistila jídlo na stole během Velké hospodářské krize, nebo aby se vypořádali se současnou globální dluhovou krizí, aniž by se dále zadlužili nebo zavedli „úsporná opatření“.

Pound o bance Monte di Paschi, která byla založena v roce 1600 a zůstala stát i v jeho době, napsal: „Siena po dobytí Florencie ležela na zádech a byla bez peněz.“ Cosimo, první toskánský vévoda, se zaručil za kapitál banky a jako zástavu použil pastviny. Upsal 200 000 dukátů, akcionářům vyplácel 5 % a půjčoval za 5,5 %, s minimálními režijními náklady a platy, přičemž zisky se vracely do nemocnic a veřejných prací.[143]

O amerických koloniích Pound napsal: „Kolonie Pennsylvánie půjčovala farmářům své koloniální papírové peníze, které měli splácet v ročních splátkách ve výši deseti

[142] E. Pound, *America, Roosevelt & the Causes of the Present War*, op. cit., 6.
[143] E. Pound, *Social Credit: An Impact*, op. cit., 8.

procent, a prosperita, která z toho vyplývala, byla proslulá po celém západním světě.“[144] Napsal, že v roce 1750 byly Anglickou bankou uvaleny sankce zakazující Pensylvánii vydávat vlastní „poukázky“, což sehrálo svou roli při podněcování amerického povstání.[145]

Guernsey

Jedním z nejúspěšnějších a nejtrvalejších příkladů státního úvěru bez lichvy je Guernsey na britských Normanských ostrovech, kde byl bankovní experiment zahájen v roce 1820. Bankovní systém na Guernsey vznikl na základě naléhavé potřeby, neboť ostrov se od počátku 19. století nacházel ve vážných finančních problémech. Město Guernsey bylo nerozvinuté, silnice tvořily vozové cesty a nebyla zde žádná perspektiva zaměstnání. Nejvážnějším problémem však bylo moře, které kvůli havarijnímu stavu hrází odplavovalo rozsáhlé pozemky. Zvýšení daní ani další půjčky nebyly proveditelné.

Nicméně právě potřeba modernizovat veřejný trh přiměla výbor, aby v roce 1816 předložil zprávu s řešením vydat státní bankovky v hodnotě 6000 liber.[146] Výbor také doporučil, aby se státní bankovky použily nejen na nový trh, ale také na Tortevalský kostel, výstavbu silnic a další státní výdaje. Emise bankovek byla zahájena v roce 1820 a následovaly další emise, až se v roce 1837 dostalo do oběhu 55 000 liber bankovek, které

[144] E. Pound, *A Visiting Card*, op. cit., 16.
[145] Ibid., 10.
[146] Olive and Jan Grubiak, *The Guernsey Experiment* (ca. 1960), 7.

byly bez dluhů a vytvořily podmínky pro prosperitu a rozvoj, což zase povzbudilo návštěvníky ostrova.[147]

Samozřejmě se objevily stížnosti k Soukromé radě, že se vydávají takovéto bezdlužné emise, ale Finanční výbor státu podal o ostrově tak dobrou zprávu, že námitky byly neúspěšné. Nicméně dvě banky na ostrově zaplavily Guernsey svými vlastními bankovkami, aby oslabily státní bankovky, a z neznámých důvodů to byl ostrov, který souhlasil s omezením emise svých bankovek.[148] Právě taková taktika, kterou Sever použil k oslabení graybacků Jihu během americké občanské války, způsobila inflační problémy, ale tyto manévry nediskreditují účinnost státního úvěru. Po vypuknutí války v roce 1914 Guernsey znovu zahájilo emisi bankovek podle požadavků. Zatímco státní bankovky nadále obíhají spolu s britskými librami šterlinků, nikdy nedošlo k inflaci a prosperita ostrova pokračuje stejně jako od roku 1820[149], kdy fungoval na základě minimálního zdanění.[150]

Wära

Stejně jako před sto lety na ostrově Guernsey vzniklo v Německu po světové válce v roce 1919 hnutí „svobodných peněz“, které vycházelo z myšlenek neortodoxního ekonomického teoretika Silvia Gesella, jenž prosazoval určitý

[147] Ibid. 8-9.
[148] Ibid., 10.
[149] Podle průvodce World Travel Guide, Guernsey Exchange Rate, „Guernsey má vlastní měnu... Bankovky a mince Normanských ostrovů nejsou ve Spojeném království přijímány, ačkoli je lze směnit v paritě v britských bankách.“ www.worldtravelguide.net/country/108/money/Europe/Guernsey.html.
[150] Ibid. 11.

druh kupónové měny k udržení spotřeby. Ve snaze odstranit válečné dluhy byla německá měna nafouknuta a přinesla obyčejným lidem zkázu. Tato hyperinflace s často citovaným obrazem vozíku naloženého měnou, kterým se platí za bochník chleba, se často používá k tvrzení, že státní měna způsobuje inflaci. To je nesmysl. Byl to právě dluhový systém, který způsobil německou hyperinflaci a zruinoval dělnickou a střední třídu, zatímco mezinárodní bankéři nadále sklízeli plody dluhu. Následovalo období deflace, které způsobilo stagnaci ekonomiky.

Americký ekonom, profesor Irving Fisher z Yaleovy univerzity, uvedl, že v roce 1926 Hans Timms, Gesellův přítel, založil společnost Wära Barter Company, která vydávala své vlastní „poukázky“, Wära. Uvedl, že Wära je slovo složené ze dvou jiných slov, „Ware“ a „Währung“, což znamená „zboží“ a „měna“. Je to výstižný název pro poukázku, která měla fungovat tak, jak by měla fungovat všechna platidla a úvěry: k výměně zboží.

V říjnu 1929, v roce krachu na Wall Street, vydala společnost Wära v pěti nominálních hodnotách, které bylo možné zakoupit za ekvivalentní množství říšských marek.[151] V roce 1930, kdy Německo naplno zasáhla velká hospodářská krize a způsobila obrovskou nezaměstnanost, si Hebecker, majitel nepoužívaného uhelného dolu v městečku Schwanenkirchen s 500 obyvateli, vypůjčil od směnárenské

[151] Irving Fisher, *Stamp Scrip* (New York: Adelphi Publishers, 1933), Kapitola IV: the First Experiments Abroad: Silvio Gesell, www.userpage.fu-berlin.de/~roehrigw/fisher/stamp4.html

společnosti Wära 40 000 říšských marek a vydal za ně poukázky na uhlí. Horníci byli přesvědčeni, aby přijímali Wäru jako mzdu, kterou zase přijímali vesničtí živnostníci, protože byla vyměnitelná za uhlí od Hebeckera nebo v případě potřeby za říšské marky. Poukázky Wära vybíraly od držitele každý měsíc poplatek ve výši 1 %, který byl odváděn uhelnému dolu a sloužil k financování propagace systému; proto bylo v zájmu držitelů poukázek, aby je před příchodem měsíční daně stále utráceli do oběhu.

Schwanenkirchen prosperoval, zatímco zbytek Německa upadal do bídy. Do vesnice se sjížděli reportéři z celého Německa, aby o tomto „zázraku“ napsali. Přestože počet Wära v oběhu nikdy nepřesáhl 20 000 kusů, protože byly udržovány v oběhu, používalo je jako prostředek směny 2,5 milionu lidí.

Měna Wära se rozšířila po celém Německu a 2000 podniků ji přijímalo a krylo různými komoditami. V listopadu 1931 vydala vláda výjimečný zákon, který Wäru zakázal, a obnovil se stav nezaměstnanosti a bídy.[152]

Woergl

Woergl (Wörgl), rakouské městečko se 4300 obyvateli, kde se zavíraly továrny, následovalo příkladu Schwanenkirchenu a starosta Unterguggenberger vytvořil místní výbor pro pomoc, nikoliv však proto, aby rozdával milodary, ale aby vytvářel pracovní místa. Profesor Fisher k tomu uvádí následující:

> Herr Unterguggenberger sledoval experiment Schwanenkirchen Wara s velkým zájmem. Řešení

[152] Ibid.

Woerglovy situace ukazovalo na známkovou poukázku. Město by je vydávalo se souhlasem dělníků a dostatečného počtu obchodníků a také místní spořitelny. Banka měla držet garanční fond (v podobě, jak bylo dříve popsáno, účetní transakce). Nemělo dojít k žádnému konečnému proplacení a známky měly být městem prodávány za 1 % měsíčně a výtěžek měl být použit ... na rozšíření sociální péče města. Přestože však nemělo dojít ke konečnému a úplnému proplacení, měl mít každý držitel poukázky výsadu kdykoli ji proplatit v městské pokladně nebo v místních bankách; za toto proplacení však musel být zaplacen poplatek za služby ve výši dvou procent. Protože kolkovné činilo pouze 1 %, byly nevýhody zpětného odkupu za 2 % v daném okamžiku větší než pravděpodobné nevýhody pokračování za 1 %. Zpětný odkup tedy pravděpodobně nepoškodil oběh poukázek. Kromě toho měly banky a město znovu vydat všechny vykoupené poukázky. A tak to fungovalo i v praxi.

Všichni zaměstnanci města, včetně starosty, měli dostávat 50 % platu ve formě poukázek a noví pracovníci v nouzi měli být vypláceni 100 % v této formě. Podle plánu bylo 1. srpna 1932 vydáno poukázek v hodnotě 32 000 šilinků (což odpovídá přibližně 4500 dolarům) v nominálních hodnotách 1, 5 a 10 šilinků. Později se ukázalo, že toto množství převyšuje skutečnou potřebu, a namísto „inflační“ politiky byla v oběhu prostřednictvím reemisí ponechána jen asi 1/3 emise nebo méně, zbytek zůstal městu. To ukázalo velkou moudrost městské správy,

protože tím byla kupní síla poukázek udržena na stejné úrovni jako u běžných šilinků. Tyto poukázky se nazývaly „ověřené kompenzační poukázky města Woergl“. Měsíční známky (nalepené na lícní straně poukázek) se nazývaly „Známky příspěvku na pomoc“ a na každé jednotce poukázky bylo napsáno: „Zmírňují nouzi, dávají práci a chléb“. Jaké byly výsledky?[153]

Fisher, který vyslal pozorovatele do Woerglu, hlásil, že v první polovině roku 1932 byly zahájeny nové veřejné práce, rekonstruovány ulice, rozšířena kanalizace, vysázeny stromy a upraveny lesy a místo nárůstu došlo k poklesu nezaměstnaných. Dále:

1. ledna 1933 se ve Woerglu (což je alpské městečko) stavěl nový lyžařský můstek a vodní nádrž pro hasičský sbor. Starosta říká, že poukázky splnily všechny sliby, a myslí si, že by měly být přijaty celostátně. V každém případě sousední město s 20 000 obyvateli podle posledních zpráv uvažovalo o zavedení poukázek na svém území, a to na radu starosty Woerglu a univerzitního profesora ekonomie, a woerglský experiment začal v Rakousku přitahovat poněkud všeobecnou pozornost. Jako závěr této zprávy starosta Unterguggenberger uvedl: Známková poukázka Woerglu bude mít historický význam, protože splnila svůj slib, že zajistí „práci a chléb“. Ve skutečnosti plně splnila všechna naše očekávání.[154]

[153] Ibid., ‘Woergl’.
[154] Ibid.

1. září 1933 rakouské soudy zakázaly vydávání známkových poukázek.[155] Experiment ve Woerglu byl během velké hospodářské krize napodoben v amerických městech, v čele s městem Hawarden ve státě Iowa. Fisher napsal:

> Jedná se o město s 3000 obyvateli. Jeho finance byly v dobré kondici, ale bylo tu dost lidí bez práce a obvyklý počet penzistů. V říjnu 1932 se tedy město na základě petice rozhodlo vydat 300 dolarů ve známkových poukázkách v hodnotě 1,00 dolaru. Tato částka měla být použita především na městskou silnici, kterou měli vybudovat jinak bezpracní muži.[156]

Fisher informoval o používání „poukázek“ v dalších městech v USA během velké hospodářské krize a o snaze přimět Kongres USA, aby „poukázky“ vydával na celostátní úrovni.[157]

Emise poukázek ukázala, že lze vydávat měnu, která není „inflační“ a která slouží jako trvalý stimul pro ekonomiku. Jak uvidíme, guvernér Quebecu v 18. století podnikl podobný plán s důmyslným řešením obíhání rozstříhaných hracích karet, když neměl k dispozici ani tiskařský stroj na tisk poukázek. Ostrov Guernsey vydal vlastní měnu, když na počátku 19. století čelil bankrotu, a dodnes obíhá vlastní měnou. Sociálně-kreditní vláda v kanadské Albertě dala do oběhu „certifikáty

---

[155] Michael Unterguggenberger, starosta města Wörgl (Rakousko), ‘The End Result of the Woergl Experiment’, Annals of Colective Economy, Ženeva, Švýcarsko, 1934 www.reinventingmoney.com/worglUnter.php.
[156] Irving Fisher, Stamp Scrip, op. cit., Kapitola V: ‘The Sudden Spread of ‘Scrip’ in the United States, www.userpage.fu-berlin.de/~roehrigw/fisher/stamp5.html
[157] Ibid.

prosperity“, když centrální vláda na každém kroku brzdila její snahu naplnit volební program vytvoření sociálně-kreditní ekonomiky.

Obce a dokonce celé státy a národy překonaly hospodářský kolaps tím, že odmítly ortodoxní ekonomickou cestu zadlužování a vydávaly státní nebo místní měny, poukázky, certifikáty a úvěry, jak to vyžadovaly požadavky ekonomiky. Učinili tak, aniž by vyvolali ortodoxní strašák „inflace“, a dosáhli oživení, zatímco ostatní kolem nich živořili v „chudobě“, zabíjeli hospodářská zvířata a vyhazovali potraviny, zatímco lidé hladověli kvůli nedostatku kupní síly. Ačkoli „moderní ekonomika“ dnes používá počítače místo účetních knih, principy zůstávají stejné; problémy jsou stejné a řešení jsou stejná. Změnilo se jen to, že v této údajně „vzdělanější“ době je nyní méně vizionářských vůdců než kdykoli předtím a že veřejnost je v oblasti bankovnictví masově neznalá.

Commonwealth Bank Of Australia

Státní banka byla založena především díky neúnavnému úsilí ikony labouristické politiky Kinga O'Malleyho. O'Malley byl křesťanem v době, kdy bylo možné být křesťanem i „socialistou“ a „socialismus“ nebyl synonymem marxistického ateismu. Jeho boj za zlomení nadvlády lichvy nad Austrálií se v mnohém podobal boji novozélandského ikonického labouristického politika Johna A. Leeho, o němž pojednáváme níže. Stejně jako Lee se i O'Malley často setkával s odporem „socialistů“ ve vlastní straně. O'Malley zahájil kampaň za australskou státní banku v roce 1901 jako poslanec v Tasmánii.

Od té doby až do roku 1910 byl O'Malley jediným poslancem, který se k tomuto tématu podrobně vyjádřil. Nakonec v roce 1908 přijala konference brisbanské Labour Party O'Malleyho plán, který se stal základem Commonwealth Bank.[158]

V roce 1908 předložil O'Malley svůj plán v plném rozsahu parlamentu s cílem vytvořit „Národní depozitní, emisní, směnárenskou a rezervní banku“.[159] Jeden z životopisců uvádí, že O'Malley se setkal s odporem vůči státní bance v nejvyšších kruzích Labouristické strany:

> V roce 1908 předložil O'Malley parlamentu podrobný plán na vytvoření národní depozitní, emisní, směnárenské a rezervní banky a v témže roce se mu na třetí federální konferenci A.L.P. podařilo přenést vytvoření „Commonwealth Bank“ na platformu boje. Přesto O'Malley věděl, že mnoho členů strany je vlažných, a následující dva roky věnoval jejich osvětě. Částečně kvůli špatným vztahům s premiérem Fisherem a W. M. Hughesem nebyl O'Malley v roce 1908 zvolen frakcí do ministerstva. Fisher a Hughes nebyli přesvědčeni o potřebě národní banky ani před porážkou vlády v červnu 1909.

[158] King O’Malley, *The Commonwealth Bank*: *The Facts and its Creation*, introductory remarks.
[159] Ibid., ‘Financial Relations of the Commonwealth and the States’, předloženo parlamentu na základě rozkazu, 15. dubna 1908, 1 (1).

Podpora strany pro konkurenční banku, která by rozbila „moc peněz“, však rostla.[160]

O'Malley, stejně jako novozélandský John A. Lee, měl dobré znalosti bankovních postupů, které vysvětlil při zavádění systému:

> Současný bankovní systém byl založen na myšlence, že mnoho lidí bylo vytvořeno proto, aby se na nich mohlo přiživovat několik málo lidí. Dluhy se uzavírají za půdu, práci, výrobky a další komodity. Když úroky rostou, státní dluhopisy se znehodnocují; držitelé je prodávají, aby si zajistili pohotové peníze, které jim přinesou prospěch z růstu úroků. Vysoké úrokové sazby rychle zvyšují zadluženost lidí. Jejich bohatství se brzy přesouvá na několik privilegovaných kapitalistů, kterým je umožněno kontrolovat úrokovou míru, a tím i tržní hodnotu státních dluhopisů a majetku. Dokud bude možné získat peníze s dobrým zajištěním za rozumnou roční úrokovou sazbu, budou mít státní dluhopisy alespoň svou nominální hodnotu.
>
> Současný bankovní systém je provozován za účelem obohacení bankéřů a několika kapitalistů, místo aby fungoval ve prospěch výrobců. Úroky vybrané z indosovaných směnek výrobců udržují banky a hradí všechny jejich extravagantní výdaje na skvělé budovy a platy ředitelů a dividendy akcionářům. Banky pod

[160] Arthur Hoyle, ‘O’Malley, King (1858–1953)’, *Australian Dictionary of Biography*, National Centre of Biography, Australian National University, www.adb.anu.edu.au/biography/omalley-king-7907/text13753

parlamentní sankcí nutí lidi, aby poskytli kapitál, a pak z tohoto kapitálu platí úroky. Přestože průmysl výrobců podporuje celek, nemá žádný hlas ve vedení. Veškeré zisky bank ze zvýšení úroků jsou zvláštní daní z průmyslu výrobců ve prospěch finančníků.

Kdyby byly banky založeny na křesťanském základě, mohly by poskytovat úvěry na pomoc výrobnímu průmyslu Commonwealthu za nízké úrokové sazby, místo aby poskytovaly půjčky, které jsou následně opětovně půjčovány za vysoké úrokové sazby. Žádné finanční krize v měnových záležitostech země by pak nebyly možné.

Náš bankovní systém stojí na falešném základě - slibuje vykoupení ve zlatě, což je nemožné. Proto mohou peněžoměnci vyvolat finanční krizi, kdykoli se jim to hodí, tím, že požadují a nutí banky, aby pozastavily spekulativní platby; a aby tomu zabránily, vyčleňují pro ně banky úvěry na úkor výrobců.

Zběsilí finančníci pracují ve vzájemném zájmu a zajišťují si od výrobců bohatství Commonwealthu poslední haléř pod záminkou, že peníze nebo zlato jsou skutečným bohatstvím, a udržují výrobce v permanentní dřině kvůli zlatu, aniž by ho vlastnili, zatímco sami žijí v přepychu z toho, co pracující vyprodukují.

Malá částka peněz je vždy schopna zaplatit velké množství směnek, dluhopisů, dluhů nebo hypoték; také koupit jakýkoli majetek. Peníze, kterými se platí za jeden statek, mohou ve stejný den zaplatit i za druhý, třetí a čtvrtý.

> Banky získávají z vkladů, které u nich zůstávají, tolik, kolik by získaly z úročení stejného množství bankovek v oběhu. Z běžných vkladů zpravidla neplatí žádný úrok, své vklady půjčují obchodníkům a výrobcům a účtují za ně úrok.[161]

O'Malleyho popis bankovního systému z roku 1908 platí i pro dnešní bankovní metody. Všimněte si, že O'Malley se zde odvolává na „křesťanství“, nikoli na marxismus, který k bankovnictví nikdy neměl co říci, a skutečné příčiny hospodářských krizí, vykořisťování a vyvlastňování zamlžuje tím, že se zaměřuje na soukromé vlastnictví, nikoli na bankovnictví a lichvu. O'Malley poté popsal, jak bankovní systém vytváří konjunktury a propady prostřednictvím manipulace s úvěry:

> Banky mohou způsobit, že peněz bude velmi mnoho, nebo naopak velmi málo. Banky mohou vyrobit cenné papíry s dobrou indosací a prodávat je s velkou slevou. Když banky rozšiřují své úvěry, vybízejí výrobce a obchodníky, aby si u nich otevřeli účty, a rády rozšiřují kontokorentní úvěry na jakoukoli rozumnou částku. Spekulanti náhle vyvolají zdánlivý nedostatek peněz tím, že vyčlení všechny dostupné úvěry; v důsledku toho musí banky přestat poskytovat kontokorentní úvěry drobným výrobcům a obchodníkům. Banky ujišťují klienty, že peněz je málo, zatímco ve skutečnosti nedošlo k žádnému úbytku peněz ani ke zvýšení výše slev.

[161] King O’Malley, op. cit., ‘Reasons for a Commonwealth Bank’.

Finančníci si ponechávají ve vlastních rukou pravomoc zpřísnit trh s penězi, aby mohli znovu půjčovat výrobcům a obchodníkům za vyšší úroky. Pokud jen na jeden den půjčí banka jen polovinu obvyklých částek, je to na peněžním trhu cítit. Všichni nezásobení výrobci a obchodníci si musí zajistit peníze jinde, bez ohledu na to, jak vysoká je úroková sazba.

Jsou hnáni k peněžoměncům, aby je stáhli z kůže, zatímco peněžoměnci si zajišťují peníze od bank za nízký úrok. Papíry, které si nechali diskontovat, když bylo peněz dostatek, jsou splatné a musí být vykoupeny. Peněžní štváči jim účtují 12 až 20 % a diskontují jejich papíry u bank za aktuální sazby.

Drobní výrobci a obchodníci nemají jinou možnost než platit takový úrok, jaký požadují peněžoměnci. Nevyhnutelný výsledek - bankrot.

Ředitelé v bankách a finančních institucích (využívají) moci paralyzovat své slabší protivníky, a to prostřednictvím jejich schopnosti půjčovat si.

Hodnota všech druhů státních cenných papírů klesá; kapitalisté požadují své půjčky za nízké úroky a investují do těchto cenných papírů za značně snížené ceny.

Kdyby byl peněz dostatek a úroková míra jednotná, neexistovala by žádná pobídka obětovat jednu třídu investic, aby se zajistila jiná.

> Zdánlivý nedostatek peněz se brzy projeví v celém Commonwealthu a peněžoměnci využívají dlužníky.[162]

O'Malley uvedl, že vzhledem k odporu uvnitř Labouristické strany vůči jeho návrhům proti lichvě „pokračoval v tajném organizování boje Commonwealth Bank“. Stejně jako novozélandský Lee se proti vůli labouristického kabinetu poté, co se v roce 1910 stal ministrem vnitra, odvolal v roce 1911 ke Caucusu, který ho v drtivé většině podpořil. Jeho plán se stal součástí vládního programu.[163]

Commonwealth Bank však byla zřízena jako běžná komerční banka, byť vlastněná státem (podobně jako současná novozélandská Kiwi Bank), a nikoli jako generátor státních úvěrů. Bylo to tak, jak taková „socialistická“ opatření popsal již citovaný britský ekonom Alexander Raven Thomson: v nejlepším případě omezené, pokud banky nebudou mít výsadní právo vytvářet úvěry. Stejně jako dnešní rezervní banky měla Commonwealth Bank podle Fisherova záměru sloužit pouze jako státní agentura pro půjčky od soukromého bankovnictví. První guvernér banky, sir Denison Miller, však přistoupil k tomu, že banku provozoval bez využití soukromého kapitálu, ale na základě zajištění úvěru národa, založeného na skutečných úsporných vkladech. Commonwealth Bank tak byla schopna po desetiletí financovat australskou infrastrukturu na základě úvěru národa, bez lichvy. Jeden australský komentátor k úspěchům Commonwealth Bank poznamenává:

---

[162] Ibid., ‘Milions to Loan’.
[163] Ibid, ‘Caucus Action’.

> ... V době, kdy soukromé banky požadovaly za půjčky 6% úrok, financovala Commonwealth Bank první světové válečné úsilí Austrálie v letech 1914-1919 půjčkou 700 000 000 dolarů s úrokovou sazbou ve výši zlomku 1 %, čímž Australanům ušetřila na bankovních poplatcích přibližně 12 milionů dolarů. V roce 1916 poskytla v Londýně finanční prostředky na nákup 15 nákladních parníků, které měly podpořit rostoucí australský exportní obchod. Až do roku 1924 výhody, které australský národ díky své bance získal, plynule pokračovaly. Financovala marmeládové a ovocné fondy ve výši 3 milionů dolarů, našla 8 milionů dolarů pro australské domy, zatímco místním vládním orgánům na výstavbu silnic, tramvajových tratí, přístavů, plynáren, elektráren atd. půjčila 18,72 milionu dolarů. V období od prosince 1920 do června 1923 vyplatila vládě Commonwealthu 6,194 milionu dolarů - zisk svého oddělení pro vydávání dluhopisů - zatímco v roce 1924 dosáhla ze své ostatní činnosti zisku 9 milionů dolarů, který byl k dispozici na umoření dluhu. Nezávisle smýšlející guvernér banky sir Denison Miller využil po první světové válce úvěrové síly banky, aby zachránil Australany před podmínkami deprese, které byly nastoleny v jiných zemích.[164]

V roce 1924 bylo řízení banky svěřeno do rukou ředitelství složeného převážně ze soukromých zájmů a práce, kterou banka

---

[164] David Kidd, ‘How Money is created in Australia’, www.archive.org/web/20010714001752/http:/dkd.net/davekidd/politics/money.html

dříve vykonávala, byla zastavena. Proto zatímco na druhé straně Tasmánu poskytla Reserve Bank of New Zealand v roce 1935 státní úvěr na ikonický státní bytový program, Australanům byly odepřeny stejné výhody, které mohla jejich Commonwealth Bank realizovat, kdyby byly uzákoněny O'Malleyho záměry. V době krize dokonce Commonwealth Bank odmítla poskytnout úvěr Scullinově labouristické vládě, pokud nebudou sníženy důchody, což Scullin odmítl. Během druhé světové války stát obnovil svou moc nad bankou a po válce dohlížel na hospodářskou expanzi. V 90. letech 20. století byla banka privatizována.[165]

Nový Zéland

Volby první novozélandské labouristické vlády se soustředily na její platformu znárodnění Rezervní banky a vydávání státních úvěrů. Velký vliv mělo turné majora C. H. Douglase po zemích Commonwealthu v roce 1934 a na Novém Zélandu přijaly sociální kredit organizace jako Auckland Farmers' Union a New Zealand Legion. Zejména plamenný válečný veterán s jednou zbraní John A. Lee neustále agitoval za to, aby Labour Party splnila své předvolební sliby, a to i přes odpor premiéra Josepha Savage a jeho ministra financí Waltera Nashe. Lee napsal několik pamfletů o bankovní reformě, které by dnes měly sloužit jako zásadní odkazy pro bankovní reformátory, ale jsou zapomenuty.

[165] Elen Brown, ‘What a Government can do with its own Bank’, http://www.webofdebt.com/articles/commonwealth_bank_aus.php

První z Leeových brožur, Money Power for the People, obsahovala jeho představy o tom, co by labouristická vláda měla přijmout jako legislativní politiku na základě toho, co strana předložila voličům ve všeobecných volbách v roce 1935 jako oficiální politiku strany.[166] Jednalo se o požadavek „okamžité státní kontroly celého bankovního systému“, včetně „státní emise úvěrů na výrobu a distribuci zboží“.[167] Ve volebním manifestu strany se uvádí:

> Plánované hospodářství bude málo platné, pokud vláda nebude mít moc své plány uskutečnit. Tato moc bude vyžadovat kontrolu nad úvěrem, který, pokud zůstane v soukromých rukou, může být použit ke zmaření vůle vlády.[168]

Velká hospodářská krize byla obdobím, kdy se na rozdíl od dnešní údajně vzdělanější populace všichni bavili o otázkách financí a bankovní reformy. Lee vzpomínal, že po celém Novém Zélandu se konala největší politická shromáždění v historii a v popředí byla otázka peněz. Živě vyprávěl: „Kdekoli se lidé shromáždili“, ať už na rohu ulice, v továrně, na burze nebo v tramvaji, „diskutovalo se o bankovnictví a penězích“.[169]

V knize Money Power for the People, kterou lze považovat za připomínku volebních slibů strany, Lee uvedl, že první

---

[166] J. A. Lee, *Money Power for the People* (Auckland: Lee, 1937).
[167] J. A. Lee, *A Letter which Every New Zealander Should Read* (Auckland: A. B. Parker, 1939), 7.
[168] J. A. Lee, ibid., 8.
[169] J. A. Lee, *Money Power for the People*, op. cit. 1.

zasedání labouristického kabinetu v roce 1936 potvrdilo závazek „získat úplnou finanční moc jako první krok k novému společenskému řádu“. V březnu se sešel parlament a následující měsíc vláda předložila návrh novely zákona o Rezervní bance Nového Zélandu.[170] V knize Money Power for the People, kterou lze považovat za připomínku volebních slibů strany, Lee uvedl, že první zasedání labouristického kabinetu v roce 1936 potvrdilo závazek „získat úplnou finanční moc jako první krok k novému společenskému řádu“. V březnu se sešel parlament a následující měsíc vláda předložila návrh novely zákona o Rezervní bance Nového Zélandu. Návrh zákona měl reformovat Rezervní banku, která byla zřízena v roce 1933 na popud Bank of England, jako společnost zahrnující soukromé akcionáře, přičemž ředitelé měli být kombinací osob jmenovaných státem a osob volených akcionáři. Banka byla nezávislá na státu, přestože teoreticky byla státní bankou, alespoň v obecných představách, podobně jako Federální rezervní banka v USA nebo Bank of England. Tato novela zákona o bance z roku 1936 vykoupila soukromé akcionáře „s pěkným ziskem“, banka se dostala pod státní kontrolu a představenstvo se stalo „přímým služebníkem tehdejší vlády“, který byl povinen plnit politiku vlády a podléhal odvolání. Úkolem banky stanoveným v § 1 zákona bylo „regulovat a kontrolovat úvěr a měnu na Novém Zélandu“ pro „hospodářský a sociální blahobyt Nového Zélandu“.[171]

[170] Ibid., 5.
[171] Ibid., 6.

Druhá část knihy Money Power for the People se zabývá tím, čeho labouristická vláda dosáhla v uplynulém roce. Lee uvedl, že vládní pravomoci byly využívány opatrně, ale že státní úvěr byl poskytován na účet mlékárenského průmyslu, což fungovalo s tím, že stát kontroloval odbyt produkce (prostřednictvím marketingových rad), a tudíž byla garantována cena pro zemědělce.[172] Rezervní banka poskytla mlékárenskému průmyslu státní úvěr s nepatrným ziskem tam, kde dosud soukromé banky získávaly úroky, s tím, že zisky, které stát z těchto záloh získal, se vracely zpět do konsolidovaného fondu. Cílem bylo nakonec snížit výši úroků pouze na náklady.[173]

Navzdory těmto velkým reformám si však vláda stále půjčovala od zámořských lichvářů, což se nikdy nepodařilo vyřešit. Právě před tím varoval Alexander Raven Thomson, když prohlásil, že „socialistická“ opatření ke znárodnění bankovnictví nestačí, pokud si tyto státem řízené banky budou stále půjčovat ze soukromých zdrojů. Proto se levice při znárodňování bank mohla prezentovat jako zastánci „národa“ proti „kapitalismu“, zatímco ve skutečnosti se nic nezměnilo.

Moc vytvářet úvěry měli - a stále mají - často mezinárodní bankéři bez ohledu na to, zda je banka státní nebo soukromá. To je velký podfuk kapitalismu a socialismu, které fungují v tandemu, a proto jsou státy, které byly po mnoho let řízeny

[172] Ibid., 8.
[173] Ibid.

„socialisty“, jako například Řecko, zadluženy až k bankrotu a musí se pustit do prodeje svého majetku, aby tyto dluhy snížily.

Lee varoval, že pokud stát nepřevezme výhradní odpovědnost za vytváření a vydávání úvěrů, „dluh se bude navždy zvyšovat“ a že „někdy v budoucnu kapitalistický exekutor zlikviduje novozélandský sociální experiment“. Přesně to se stalo, když „revoluce volného trhu“ pokračovala o desetiletí později za labouristické vlády, což je typický příklad socialistů, kteří jsou lokajové mezinárodních financí. Nový Zéland se stále zbavuje toho mála státního majetku, který mu zbyl na splácení dluhů, a mezinárodní dluhová krize nyní svírá většinu světa včetně teoreticky „nejbohatších“ USA.

Státní bytová výstavba

Velkým úspěchem však bylo financování ikonického státního bytového projektu státním úvěrem Rezervní banky, přičemž toto jediné opatření stačilo k vyřešení 75 % nezaměstnanosti uprostřed Velké hospodářské krize. Lee ve svém hodnocení z roku 1937 poznamenal, že státní bytový projekt byl dosud jediným programem, u kterého stát využil výsadního práva vydávat vlastní úvěry. Počáteční státní úvěr ve výši 5 000 000[174] liber byl prostřednictvím Rezervní banky vydán na bydlení prostřednictvím bytového účtu Státní zálohové společnosti.[175] Lee cituje ministra financí Nashe, který v parlamentu prohlásil, že úvěr bude celý vydán státem jako „nové peníze“, z nichž se úroky získané v plné výši vrátí státu jako zisk, zatímco domy

[174] E. Olssen, *John A Lee* (Dunedin, New Zealand: Otago University Press, 1977), 93.
[175] J. A. Lee, *Money Power for the People*, op. cit., 10.

zůstanou ve vlastnictví státu. Ve vládním dokumentu o více než deset let později byl projekt vysvětlen takto:

> Úvěr rezervní banky: K financování svých rozsáhlých návrhů vláda přistoupila k poněkud neobvyklému způsobu využití úvěru rezervní banky, čímž uznala, že nejdůležitějším faktorem nákladů na bydlení je cena peněz - úroky tvoří nejtěžší část ve složení běžného nájemného. Nově vzniklé ministerstvo tak mohlo získat možnost využití prostředků za nejnižší možnou úrokovou sazbu, která činila 1 % pro prvních 10 milionů liber poskytnutých jako záloha a 1,5 % pro další zálohy. Částky zálohované Rezervní bankou nebyly upisovány ani upisovány jinými finančními institucemi. Toto opatření utvářelo záměr vlády demonstrovat, že je možné, aby stát využil úvěr země k vytvoření nových aktiv pro zemi.[176]

Toho bylo dosaženo, aniž by to způsobilo inflaci nebo jiné námitky proti takzvaným „pochybným penězům“. Tento a mnoho dalších příkladů, o nichž se zde hovoří, byly odsunuty do paměťové díry. Využívání státních úvěrů je zapomenutou součástí novozélandské historie, přesto je státní bytový program široce vychvalován. Zapomíná se však na mechanismus, jakým byly státní domy financovány. Ten se z paměti vytratil asi tak jako bankovní reformy v nacionálněsocialistickém Německu, císařském Japonsku nebo fašistické Itálii. Profesor Paul Moon, jeden z nejlepších novozélandských akademiků, se ve své nedávné knize o

[176] C. Firth a G. Wilson, *State Housing in New Zealand* (Wellington: Government Printing Office, 1949).

epochálních událostech novozélandských dějin ve své diskusi o státní bytové výstavbě nezmiňuje ani o úvěru Rezervní banky.[177]

Dnes, kdy Christchurch na Jižním ostrově Nového Zélandu potřebuje rekonstrukci po dvou velkých zemětřeseních, vláda tápe, nemá peníze a není schopna zorganizovat ani financovat rozsáhlý stavební projekt, který by provedl to, co je naléhavě nutné. Je zde obrovská nezaměstnanost jako za velké hospodářské krize, jsou zde řemeslníci, kteří potřebují práci, jsou zde domy, které je třeba postavit nebo opravit, a přesto se nic nedělá, protože vláda nevěří v zasahování do „tržních sil“ nebo ve vydávání státních úvěrů.

Kanada

V roce 1935 se v kanadské provincii Alberta ujala vlády Strana sociálního kreditu, jejímž premiérem byl William Aberhart. Vládě radili C. H. Douglas i John Hargrave. Navzdory obrovské poptávce Albeťanů kanadská centrální vláda při každé příležitosti brzdila zákony o sociálním kreditu, které schválil provinční parlament.[178] V roce 1937 přijala vláda sociálního kreditu „Zákon o zajištění realizace sociálního kreditu v Albertě“, který získal souhlas v roce 1938. Na základě tohoto

[177] Paul Moon, Turning Points: Events That Changed the Course of New Zealand History (New Holand Press, 2013) 149-152.

[178] ‘Summary of 1937 Social Credit Legislation’, http://www.aberhartfoundation.ca/PDF%20Documents/Social%20Credit%20Statues/Government%201 937%20SC%20Act%20Summary.pdf

zákona byla zřízena Rada sociálního kreditu.[179] V březnu téhož roku však Nejvyšší soud Kanady rozhodl, že není v pravomoci provincie vydávat zákony o měně.[180] Vláda provincie Alberta však mohla vydávat „certifikáty prosperity“, které obcházely obstrukce centrální vlády a umožňovaly zvýšený tok úvěrů mezi lidmi. Takovéto poukázky byly a jsou podobně vydávány místními úřady v kanadských a amerických městech, přičemž příklady sahají až do dob amerických kolonií.[181]

Od roku 1935 však Kanada udržovala státní úvěrový systém, který trval až do 70. let 20. století. Státní Bank of Canada vydávala až polovinu všech nových peněz za nízký úrok, což nutilo komerční banky udržovat nízké úrokové sazby. To vedlo k desetiletím prosperity. V letech 1935-1939 vydávala Bank of Canada většinu národních úvěrů a v posledních letech války 62 % úvěrů. Až do poloviny 70. let kanadská vláda nadále vytvářela dostatek nových státních peněz, aby mohla monetizovat 20 % až 30 % státního deficitu.

Tento poměr je nyní pouze 7,5 %. Zatímco peněžní zásoba roste o 22 miliard dolarů ročně, Bank of Canada nyní emituje méně než 2 % těchto peněz. Odhaduje se, že kdyby kanadská vláda pokračovala v provozování takového finančního systému,

---

[179] ‘An Act to Provide the Realization of Social Credit in Alberta’, http://www.aberhartfoundation.ca/PDF%20Documents/Social%20Credit%20Statues/An%20Act%20To%20Provide%20the%20Realization%20of%20the%20Social%20Credit%20of%20Alberta.pdf

[180] ‘Disallowance of Three Social Credit of Alberta Bils’, 4. března 1938, http://www.aberhartfoundation.ca/PDF%20Documents/Premier%20PDF%27s/Legislation Court%20Rulings/Mar4th,1938%20Sup_Ct%20Disa low3bils.pdf

[181] ‘Scrip Notes’, http://www.aberhartfoundation.ca/Pages/LargeScripPage.htm

jaký provozovala zhruba po tři desetiletí, tato země by dnes hospodařila s přebytkem 13 miliard dolarů.[182]

Německo

Studiím o nacionálněsocialistickém Německu dominuje spíše propaganda než věda. Způsob, jakým bylo dosaženo určitých socioekonomických úspěchů, je proto pohřben uprostřed historie, která se zaměřuje na válku, holocaust a rasové teorie. Tam, kde je vůbec zaznamenáno hospodářské oživení Německa v období krize, je zjednodušeně vysvětlováno výdaji na zbrojení, což samo o sobě nic nevysvětluje.

Jestliže britské státy Commonwealthu měly svého C. H. Douglase, pak nejvýznamnějším zastáncem osvobození Německa od lichvy byl Gottfried Feder. Nacionálněsocialistická strana byla shodou okolností právě tím hnutím, které Federovy názory prosazovalo. Ačkoli Feder se svým systémem státního úvěru představil krajní levici, marxistické „revolucionáře“ nezajímal. Jeho teorie mohl uzákonit Výmarský režim, který o to projevil zájem, ale republika k tomu neměla odhodlání. Feder přednášel pro armádu a právě v této funkci ho vyslechl Adolf Hitler.[183]

---

[182] Harold Chorney, docent politické ekonomie a veřejné politiky, Concordia University, Montreal; John Hotson, profesor ekonomie, University of Waterloo; Mario Seccareccia, docent ekonomie, University of Ottawa; *The Deficit Made Me Do It!*, „Introduction“, CCPA Popular Economics Series, editor: Ed Finn, Canadian Centre For Policy Alternatives, 2010. http://lists.topica.com/lists/VOW/read/message.html?mid=813781210&sort=d&start=6327.

[183] J. Toland, *Adolf Hitler* (New York: Doubleday, 1970), 83.

Gottfried Feder

Již v roce 1917, tedy ve stejném roce, kdy Douglas poprvé formuloval sociální kredit, začal Feder prosazovat bankovní reformu[184] a založil Ligu boje proti úrokovému otroctví. Následujícího roku vyšel Federův Manifest za zlomení úrokového otroctví. V něm uvedl, že zdrojem moci mezinárodního bankovního systému „je bezpracné a nekonečné rozmnožování bohatství, které je vytvářeno úrokem“. Doporučoval, aby „trubci“, kteří „žijí z produktivních lidí a jejich práce“, byli odstraněni „zlomením úrokového otroctví“:

> Peníze nejsou a nesmějí být ničím jiným než směnou za práci; každá vysoce rozvinutá země jistě potřebuje peníze jako prostředek směny, ale tím se funkce peněz vyčerpává a v žádném případě nemohou mít peníze prostřednictvím úroku nadpřirozenou moc reprodukovat se na úkor produktivní práce.[185]

Feder byl jedním ze zakladatelů Německé strany práce ještě předtím, než přišel Hitler. Z nejstaršího programového dokumentu Německé strany práce[186] vyplývá, že odpor k lichvě byl od počátku jedním z předpokladů této skupiny. Strana

---

[184] B. M. Lane a L. J. Rupp, *Nazi Ideology Before* 1933 (Manchester University Press, 1978), 148.

[185] Gottfried Feder, *Manifesto for Breaking the Bondage of Interest* (v originále *Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes*), přetištěno v B. M. Lane a L. J. Rupp, tamtéž, s. 27-30. Federův manifest byl nedávno znovu vydán a je k dispozici na adrese: Vydavatelství Historical Review Press, http://www.historicalreviewpress.com/manifesto-for-the-breaking-of-the-financial slavery-to-usury-by-gottfried-feder-590-p.asp

[186] Deutsche Arbeiterpartei (DAP).

odmítala socializaci výroby ve prospěch „podílu na zisku“ a družstev. Na otázku „proti komu DAP bojuje?“ zněla odpověď:

> DAP ze všech sil bojuje proti lichvě a zdražování. Proti všem, kteří nevytvářejí žádné hodnoty, kteří dosahují vysokých zisků bez jakékoli duševní a fyzické práce.[187]

Německá strana práce, stejně jako pravicoví a konzervativní revolucionáři, jako byl Oswald Spengler, si od počátku uvědomovala propojení mezi mezinárodními financemi a levicí, včetně komunistů. Další rané prohlášení DAP „Všem pracujícím!“ napsal významný dramatik Dietrich Eckart. V době vzniku Mnichovského sovětu Eckart šířil svůj esej jako leták na ulicích ve snaze získat masy od krátce existující sovětské republiky. Leták byl znovu vydán v roce 1924 a Federem v roce 1933, kdy se označil za spoluautora.[188] Eckart a Feder poukazují na to, že navzdory revoluční vřavě, kterou marxisté vyvolali, šlo především o tento problém, který marxisté v rámci volání po zrušení soukromého vlastnictví ignorovali. Ale „úvěrový kapitál“ a „nic než to!“ je příčinou břemene národa a jednotlivce. Pokračovali dále:

> Úvěrový kapitál přináší peníze bez práce, přináší je prostřednictvím úroků. Opakuji: aniž by kapitalista hnul prstem, zvyšuje své bohatství tím, že půjčuje své peníze. Roste samo od sebe. Ať je člověk jakkoli líný, má-li dost peněz a půjčuje je na úrok, může žít na vysoké noze a pracovat nemusí ani jeho děti, ani vnuci, ani pravnuci, a

[187] ‘Guideline of the German Workers’ Party’, 5. ledna 1919. B. M. Lane a L. J. Rupp, op. cit., 10.
[188] B. M. Lane a L. J. Rupp, ibid., 30.

tak dále až na věky! Jak je to nespravedlivé, jak je to nestoudné - copak to každý necítí?

Do nekonečna roste tento úvěrový kapitál...

Ale kdo jim [rodu Rothschildů] a jim podobným poskytuje tak obrovské množství peněz? Odněkud přece musí přijít úrok, někde se tyto miliardy a další miliardy musí vyprodukovat tvrdou prací! Kdo to dělá? Děláte to vy, nikdo jiný než vy! Přesně tak, jsou to vaše peníze, těžce vydělané péčí a strastmi, které jsou jakoby magneticky přitahovány do pokladen těchto nenasytných lidí...[189]

Pětadvacetibodový „Program NSDAP“, formulovaný v následujícím roce, opět odrážel Federovy doktríny. Mezi tyto body patří:

10. První povinností každého státního občana musí býti duševní a tělesná tvořivost. Činnost jednotlivce nesmí jít proti zájmům většiny, nýbrž musí, v rámci celku, být k dobru všem.

Proto požadujeme:

11. Zrušení příjmu bez práce a přičinění, tedy

zlomení úrokového otroctví.[190]

Hitler prohlásil po Federově přednášce pro politické představitele armády: „Hned po vyslechnutí Federovy první přednášky mi hlavou proběhla myšlenka, že jsem nyní našel

[189] D. Eckart a G. Feder, *„To all Working People“*, Mnichov, 5. dubna 1919; B. M. Lane a L. J. Rupp, tamtéž, 30-31.
[190] „Program NSDAP“, 24. února 1920. B. M. Lane a L. J. Rupp, tamtéž, 42.

cestu k jednomu z nejpodstatnějších předpokladů pro založení nové strany“.[191]

Je škoda, že si to skupiny a jednotlivci na pravici nepřipomínají nebo nevědí a nedokážou se dostat za hranice hesla „white power“ nebo „antisemitismu“. Svými nesmyslnými obsesemi pravice míjí historickou loď právě v okamžiku, kdy by se mělo proti systému „úvěrového kapitálu“ bojovat nejrazantněji.

Státní úvěr a směnný obchod

Jak tedy Německo „zlomilo úrokové otroctví“? Profesor A. J. P. Taylor, významný britský historik, který rozhodně nepatří mezi sympatizanty nacismu, píše:

> Fašismus, jak se tvrdilo, představoval poslední agresivní fázi upadajícího kapitalismu a jeho dynamiku mohla udržet pouze válka. V tom byl určitý prvek pravdy, ale ne příliš velký. Plná zaměstnanost, kterou nacistické Německo jako první evropská země disponovalo, závisela z velké části na zbrojní výrobě; stejně dobře ji však mohly zajistit (a do jisté míry také zajistily) jiné formy veřejných prací od silnic po velké stavby. Nacistickým tajemstvím nebyla zbrojní výroba; bylo jím osvobození od tehdejších ortodoxních ekonomických zásad... argument o válce nefungoval, ani kdyby se nacistický systém opíral pouze o zbrojní výrobu. Nacistické Německo se nedusilo v záplavě zbraní. Naopak, němečtí generálové v roce 1939 jednomyslně trvali na tom, že nejsou vybaveni pro válku a

[191] J. Toland, op. cit., 83-84.

že musí uplynout mnoho let, než bude dokončeno „hloubkové přezbrojení“.[192]

Avšak ani Taylor, jehož kniha je zajímavá svým odmítnutím doktríny „výlučné válečné viny“, nedokáže přesně pochopit, jak Německo dosáhlo obnovy. Navzdory tomu, co Taylor uvádí o tom, že Hitlerovi chyběla konzistentní politika, byly názory na úvěrový kapitál a burzu součástí jeho projevů před nástupem do vlády i po něm. Hitlerův projev k Říšskému sněmu z 30. ledna 1939 je pravděpodobně nejinformativnějším projevem, který pronesl o principech, na nichž se Německo obnovovalo. V odpovědi na předpovědi ortodoxních ekonomů z celého světa o krachu Hitler vysvětlil, že Německo se nestáhlo ze světového obchodu, ale obešlo mezinárodní finanční systém pomocí směnného obchodu, a prohlásil:

> Pokud některé země bojují proti německému systému, děje se tak především proto, že díky německému způsobu obchodování byly zrušeny jejich triky s mezinárodní měnou a burzovní spekulace ve prospěch poctivých obchodních transakcí... Jsme kupci dobrých potravin a surovin a dodavateli stejně dobrého zboží![193]

Taylor komentuje německý směnný obchod:

> Německo nemělo o trhy nouzi. Naopak, Schacht[194] využil bilaterálních dohod k tomu, aby Německo získalo

[192] A. J. P. Taylor, *The Origins of the Second World War* (New York: Fawcett Premier, 1961), 103-104.
[193] Adolf Hitler, projev v Říšském sněmu, 30. ledna 1939. R. de Roussy de Sales (ed.) Adolf Hitler: *My New Order*, (London: Angus and Robertson, 1942), 457.
[194] Hjalmar Schacht, prezident Říšské banky.

prakticky monopol na obchod s jihovýchodní Evropou, a podobné plány se připravovaly i na hospodářské ovládnutí Jižní Ameriky, když je přerušilo vypuknutí války.[195]

Je třeba zopakovat, že podle slov Franklina D. Roosevelta, jak je zaznamenal jeho syn Elliott, americký prezident připomněl Winstonu Churchillovi, že válka proti Německu byla vedena kvůli otázce ovládnutí trhů světového obchodu Německem. Jak již bylo řečeno, Německo toho před válkou dosahovalo obcházením mezinárodního finančního systému a směnou přebytečných výrobků mezi státy. Roosevelt Churchillovi řekl:

„Po válce bude samozřejmě jednou z podmínek trvalého míru co největší svoboda obchodu. Žádné umělé překážky....“ Roosevelt prohlásil, že imperiální obchodní dohody budou muset být zrušeny, a poznamenal, že pronikání Třetí říše do evropského obchodu byl hlavní příčinou války.[196] Churchill, impotentní „válečný kůň“, zoufale promluvil: „Pane prezidente, myslím, že se snažíte zlikvidovat britské impérium. Svědčí o tom každá vaše představa o uspořádání poválečného světa.“[197]

Podle definitivního prohlášení prezidenta Roosevelta bylo tedy skutečným důvodem války proti Německu zničení německé alternativní obchodní a finanční politiky, která podkopávala kontrolu mezinárodních financí. Navíc nezávislé obchodní bloky, jako byla stará evropská impéria, neměly být v

[195] A. J. P. Taylor, op. cit. 105.
[196] Eliott Roosevelt, *As He Saw It*, op. cit., 35.
[197] Ibid. 31.

poválečné éře tolerovány. Navíc dobře informovaný a konexemi obdařený Hasting W. S. Russell, markýz z Tavistocku, (pozdější 12. vévoda z Bedfordu), který byl pacifistou a měnovým reformátorem, na začátku války napsal, že to je:

> Válka finančníků a bláznů, i když většina lidí, alespoň na straně spojenců, zatím příliš nechápe, jak se do ní finančníci zapojili. ... Finančníci také toužili po válce jako prostředku ke svržení svých soupeřů a k dalšímu upevnění obrovské moci... Hitler se nejen angažoval ve směnném obchodu, který neznamenal žádné diskontní zisky pro bankéře zařizující směnky, ale šel dokonce tak daleko, že prohlásil, že skutečné bohatství země spočívá v její schopnosti vyrábět zboží; a pokud jsou k dispozici lidé a materiál, nikdy nedopustí, aby nedostatek peněz byl překážkou v cestě jakémukoli projektu, který považuje za zájem své země. To bylo v očích britských a amerických finančníků naprosté kacířství, kacířství, které, kdyby se rozšířilo, by zničilo celý finanční systém.[198]

Hitler přesně vysvětlil základy nového hospodářského a finančního systému:

> Jestli někdy potřeba přiměje lidi k jasnému pohledu, pak je to právě německý národ. Pod nátlakem této potřeby jsme

[198] H. W. S. Russel, Vévoda z Bedfordu, *Propaganda for Proper Geese* (Anglie, ca. 1939), 3-4. Bedford založil Britskou lidovou stranu, která vedla kampaň za mír a sociální kredit, a Lidovou kampaň proti válce a lichvě. Viz: K. Thomson, *„Hastings William Sackville Russell, The 12th Duke of Bedford & the Fight for Peace & Justice“*, Ab Aeterno, vydání č. 1, duben-červen 2011, (Academy of Social & Political Research), 40-43.

se naučili v první řadě plně zohledňovat nejpodstatnější kapitál národa, totiž jeho pracovní schopnost. Všechny myšlenky na zlaté rezervy a devizové prostředky blednou před průmyslem a efektivitou dobře plánovaných národních výrobních zdrojů. Dnes se můžeme usmívat nad dobou, kdy ekonomové vážně zastávali názor, že hodnotu měny určují zásoby zlata a deviz ležící v trezorech národních bank a především je jimi garantována. Místo toho jsme se naučili chápat, že hodnota měny spočívá ve výrobní síle národa, že rostoucí objem výroby měnu udržuje a mohl by případně zvýšit její hodnotu, zatímco klesající výroba musí dříve či později vést k nucené devalvaci...[199]

Jedním z mála míst, kde byla jasně vysvětlena hospodářská politika nacionálněsocialistického Německa, byl Nový Zéland, a lze konstatovat, že jakkoli je to pro většinu lidí nepříjemné, bankovní politika obou států byla podobná. Henry Kelliher, později povýšený do rytířského stavu jako „sir Henry“, byl podnikatel, mecenáš umění a působil ve správní radě Bank of New Zealand. Novozélanďané ho znají především jako šéfa pivovaru Dominion Breweries a jako iniciátora ikonického programu „mléko do škol“. Kelliher byl také zapáleným bojovníkem za bankovní reformu.[200] Vydával domácí časopis The Mirror, který intelektuálně převyšoval množství současných časopisů pro „emancipovanou ženu“.

[199] Adolf Hitler, projev v Říšském sněmu, 30. ledna 1939. R. de Roussy de Sales (ed.) op. cit., 457-458.
[200] H. J. Kelliher, *New Zealand at the Cross-Roads* (Auckland, 1936).

Kelliherova kampaň za ekonomickou reformu pomohla Labouristické straně k nástupu do vlády.[201] Když tedy v Kelliherově zrcadle hledáme popis německé hospodářské politiky, máme před sebou něco jiného než „nacistický“ propagandistický list.

V roce 1938 vyšel v deníku The Mirror článek jeho evropského dopisovatele Bertrama de Colonny, který napsal: „Německo nedokázalo vyprodukovat zlato, ale skutečné bohatství z půdy a lesů, polí a továren. K dispozici byl také dostatek pracovních sil. Ve skutečnosti bylo v té době bez práce asi sedm milionů lidí.“[202] Kapitál nebyl k dispozici ani na domácím, ani na mezinárodním trhu a zlaté rezervy stačily pouze na pokrytí 10 % oběživa. De Colonna píše, že „výsledkem bylo rozhodnutí vlády vydat a převzít kontrolu nad měnou a úvěrem“. Byl vydán jeden milion marek státního úvěru na financování veřejných prací včetně státní bytové výstavby. „Bankéři prorokovali brzký bankrot. Tato proroctví se ukázala jako naprosto mylná...“ Nově vytvořené státní banky vydávaly státní úvěry. „Nové peníze kryté úvěrem národa byly postupně absorbovány otevřeným peněžním trhem“. To následně přineslo velký nárůst státních příjmů, aniž by bylo nutné zvyšovat daně.

[201] Premiér Joseph Savage ocenil Kelliherovu podporu v „Message to the People“: „Blahopřeji a děkuji listu Mirror za monumentální roli, kterou sehrál při položení základů velkých hospodářských změn ve prospěch lidu, a věřím, že se setká se zaslouženou podporou své pokrokové a nebojácné politiky“. H. J. Kellliher tamtéž, mezi 56 a 57.

[202] Bertram de Colonna, ‘The Truth About Germany’, *The Mirror*, Auckland, 1938.

Soukromé banky byly podřízeny státnímu dohledu a „úroková sazba byla omezena zákonem“.

De Colonna zdůraznil, že státní peníze v žádném případě nepůsobí inflačně (což je častá námitka ortodoxních ekonomů proti těmto systémům). Emise úvěrů a nových peněz „je založena na skutečné produkci reálného bohatství“, a to prostřednictvím větší průmyslové výroby. De Colonna prohlásil, že po pěti letech provádění této politiky se osvědčilo udržovat peníze ve stálém oběhu, „což je koneckonců jediný účel peněz - obíhat a směňovat bohatství vyprodukované národem“.[203]

Nedávno profesionální ekonom Henry C. K. Liu[204], kterého lze jen stěží podezřívat z hitlerismu, analyzoval metody, jimiž se Německo dostalo z krize:

> Nacisté se v Německu dostali k moci v roce 1933, kdy se jeho hospodářství ocitlo v totálním kolapsu, s ruinujícími závazky na válečné reparace a nulovými vyhlídkami na zahraniční investice nebo úvěry. Díky nezávislé měnové politice státních úvěrů a programu veřejných prací s plnou zaměstnaností však Třetí říše dokázala během čtyř let, ještě před zahájením zbrojení, proměnit zbankrotované Německo zbavené zámořských kolonií, které mohlo využívat, v nejsilnější ekonomiku v Evropě. Ve skutečnosti německé hospodářské oživení předcházelo a později umožnilo německé zbrojení, na rozdíl od americké

[203] Ibid.
[204] Henry C. K. Liu je předsedou newyorské společnosti Liu Investment Group a dříve působil jako profesor na Kalifornské, Harvardské a Kolumbijské univerzitě.

> ekonomiky, kde ústavní překážky, které Nejvyšší soud USA kladl New Dealu, zdržely hospodářské oživení až do vstupu USA do druhé světové války, kdy se tržní ekonomika USA dostala do válečného stavu. Ačkoli tento postřeh není podporou nacistické filozofie, účinnost německé hospodářské politiky v tomto období, jejíž část byla zahájena v poslední fázi Výmarské republiky, je nepopiratelná.[205]

Henry Liu přidává zajímavou poznámku týkající se komunistické Číny pro srovnání. Pro nás dnes je poučné, že marxismus jako alternativa ke kapitalismu historicky selhal, zejména svou neschopností řešit světový finanční systém, na němž je monopolní kapitalismus založen. Liu píše:

> Po dvou a půl desetiletích ekonomických reforem směrem k neoliberálnímu tržnímu hospodářství Čína stále není schopna dosáhnout při hospodářské obnově toho, co se podařilo nacistickému Německu za čtyři roky po nástupu k moci, tj. plné zaměstnanosti s dynamickou ekonomikou financovanou státními úvěry bez nutnosti vývozu, což by bylo výzvou pro tehdejší supervelmoc Velkou Británii. Čína totiž udělala tu chybu, že se spoléhala na zahraniční investice, místo aby využila vlastní státní úvěr.[206]

[205] Henry C. K. Liu, 'Nazism and the German economic miracle', Asia Times Online, 24 May 2005, http://www.atimes.com/atimes/Global_Economy/GE24Dj01.html
[206] Ibid.

Autarkie

Cílem nacionálněsocialistické hospodářské politiky bylo, aby se Německo stalo autarkním - soběstačným[207] – a nezávislém na rozmarech světového obchodu a zahraničním úvěrovém kapitálu. Německo bylo osvobozeno od mezinárodního zadlužení. Historik Richard Overy uvádí:

> Mezi první kroky nové vlády patřilo odmítnutí dalších [válečných] reparací a snížení či pozastavení splátek zahraničních půjček. Nebyly přijaty téměř žádné nové půjčky, zatímco stávající půjčky z dvacátých let byly podstatně sníženy kvůli ochotě zahraničních držitelů dluhopisů zbavit se svých německých akcií, jakmile byly zablokovány platby úroků. Dluhopisy byly odkoupeny za nízké ceny agenty tajně pracujícími pro německou vládu. V roce 1939 zůstalo v zahraničních rukou pouze 15 % zahraničního dluhu nesplaceného v roce 1932. Zahraniční kapitál, na který se spoléhalo ve 20. letech, byl nahrazen kapitálem dodaným německým státem, jehož dluh se v letech 1933 až 1939 trojnásobně zúžil.[208]

Overy se sice podrobně věnuje německému hospodářskému plánování, ale nezmiňuje se o jeho základu, kterým je státní úvěr. Overy také uvádí, že „obchod byl stále více organizován na základě dvoustranného směnného obchodu...“[209] Dalším zajímavým aspektem je „zákon o

---

[207] Richard Overy, *The Dictators: Hitler's Germany and Stalin's Russia* (London: Allen Lane, 2004) 418-419.
[208] Ibid., 420.
[209] Ibid.

dividendách z roku 1934“, který omezoval zisky a dividendy na maximálně 6 % a vyžadoval, aby podniky přebytky reinvestovaly nebo propadly státu. Kapitál nemohl být volně převáděn do zahraničí a jeho využití v rámci Německa bylo omezeno Úřadem pro dohled nad úvěrovými záležitostmi (zřízeným v prosinci 1934), aby mohl být směřován na konkrétní národní úkoly, a nikoli na ty nejvýnosnější.[210]

Využití zisků

Je tedy mylné tvrdit - jak to činí marxisté i libertariáni - že Německo (1933-45) bylo baštou monopolního kapitálu a že velcí průmyslníci ovládali Hitlera.[211] Ať už Německo podniklo cokoli ve svých perzekucích, totalitě a válkách, faktem zůstává, že v pozadí se rýsuje potlačený hospodářský zázrak, který byl dosažen za použití podobných metod, jaké v omezenějším měřítku použila první novozélandská labouristická vláda a další. Kdybychom mohli objektivně studovat období německých dějin Třetí říše, mohli bychom najít odpověď na globální dluhovou krizi, nebo bychom se takové krizi mohli vůbec vyhnout. Nebýt válečné hysterie, která nepolevila ani sedmdesát let po skončení války, mohli jsme využít „nacistických“ objevů o vztahu mezi tabákem a rakovinou, místo aby tabákový průmysl tyto důkazy donedávna pohřbíval, stejně jako USA a SSSR využily „nacistické“ objevy o raketovém pohonu.

---

[210] Ibid., 439.

[211] Srov. Antony Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler* (Suffolk: Bloomfield Books, 1976).

Japonsko

Ještě méně se ví, že v roce 1929 odjel major C. H. Douglas do Tokia, aby na mezinárodní inženýrské konferenci přednesl příspěvek s názvem „Aplikace inženýrských metod ve financích“. Některé Douglasovy knihy o sociálním kreditu byly přeloženy do japonštiny a rozvinul se zde značný zájem o bankovní reformu. Eric Butler, dlouholetý zastánce sociálního kreditu v Austrálii, vyprávěl, že mnoho představitelů japonské vlády odebíralo časopisy o sociálním kreditu, např. australský časopis The New Times.[212]

Hlavním akcionářem Japonské banky, která vznikla v roce 1882, byl od počátku císařský dům. V roce 1932 však byla reorganizována speciálně jako státní banka. Stephen M. Goodson, finanční poradce, zakladatel Strany za zrušení daně z příjmu a lichvy (Abolition of Income Tax and Usury Party) a bývalý ředitel v představenstvu Jihoafrické rezervní banky, o japonském bankovním systému prohlásil:

> Reforma centrální banky byla dokončena v únoru 1942, kdy byl přijat zákon o Japonské centrální bance podle německého zákona o Říšské bance z roku 1939. Banka měla poskytovat úvěry podle toho, jak to vyžadovaly zájmy a produktivita Japonska.
>
> V období 1931-41 vzrostla průmyslová výroba o 140 % a průmyslová produkce o 136 %, zatímco národní důchod a hrubý národní produkt (HNP) se zvýšily o 241 %, resp.

[212] Eric D. Butler, *The Truth About the Australian League of Rights* (Melbourne: Heritage Publications 1985), 9.

259 %. Tyto pozoruhodné nárůsty výrazně převyšovaly hospodářský růst zbytku průmyslově vyspělého světa. Na trhu práce klesla nezaměstnanost z 5,3 % v roce 1930 na 3,0 % v roce 1938. Průmyslové spory se snížily, počet odstávek se snížil z 998 v roce 1931 na 159 v roce 1941.[213]

Japonské úspěchy v hospodářské oblasti byly opět zastřeny tím, že se pozornost soustředila výhradně na válečný Nippon.

Fašistická Itálie

Mussolini téměř první desetiletí fašistického režimu vedl pragmatickou politiku, která zahrnovala volnotržní hospodářství a současně budování korporativistického státu, ale co bylo rozhodující, již v roce 1926 zasáhl do bankovního sektoru. Italský fašismus usiloval především o vytvoření autarkního státu, který by nepodléhal rozmarům světového obchodu a financí, a při sledování tohoto cíle byl otevřen jakémukoli systému. Protože režim neprováděl politiku znárodňování průmyslu v marxistickém smyslu, historici a ekonomové zjednodušeně tvrdí, že fašismus sloužil zájmům kapitálu, který potlačoval práci.

V roce 1931 byl režim připraven zavést novou fiskální politiku. V tomto roce stát převzal dohled nad velkými bankami prostřednictvím Instituto Mobiliare Italiano (IMI). Již v roce 1926 však byla Italské bance svěřena pravomoc nad veškerým bankovnictvím a vydáváním bankovek a byla vyžadována

[213] Stephen M. Goodson, 'Why the USA forced the Empire of Japan into World War II', Abolition of Usury and Taxation Party. http://www.aitup.org.za/

minimální kapitálová rezerva včetně minimální zlaté rezervy. V tomto období byla banka podřízena státu.[214] Nové banky muselo schválit ministerstvo financí po konzultaci s Italskou bankou.[215]

V roce 1936 se Italská banka a hlavní banky staly veřejnými institucemi podle zákona o bankách, čímž se Italská banka stala jediným orgánem pro poskytování úvěrů ostatním bankám. Byly zrušeny limity pro státní půjčky od Italské banky a Itálie byla vyňata ze zlatého standardu.[216] Alhadeff uvádí, že zákon z roku 1936:

> Kontrola bank zavedená zákonem z roku 1926 byla předstupněm mnohem širšího rozsahu kontroly, kterou schválil bankovní zákon z roku 1936. Zákon z roku 1926 upravoval výběr úspor za účelem ochrany vkladatelů. Zákon z roku 1936 šel dále a prohlásil, že „shromažďování úspor od veřejnosti v jakékoli formě a výkon úvěrové činnosti jsou funkcemi veřejného zájmu...“[217] K realizaci tohoto názoru byl zaveden komplexní systém bankovních kontrol. ...[218]

---

[214] *‘The Bank of Italy from its inception to the 1936 Banking Law’*, ‘The post-war years and the consolidation of the Bank’s public role’, Banca D’Italia, http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/storia/1936/il_dopoguerra

[215] David A. Alhadeff, Competition and Controls in Banking: A Study of the Regulation of Bank Competition in Italy, France, and England (University of California Press, 1968), 25.

[216] *‘The Depression and the 1936 Banking Law’*, Banca D’Italia, op. cit., http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/storia/1936/la_depressione

[217] Článek 1, zákonný královský dekret ze dne 12. března 1936.

[218] David A. Alhadeff, op. cit., 25.

Instituto per la Ricostruzione Industriale (IRI) byl založen v lednu 1933 jako holdingová společnost pro kontrolu velkých průmyslových podniků, v nichž stát zakoupil kontrolní balík akcií.[219]

Fašistická Itálie tak urazila dlouhou cestu k využití produktivity národa ve prospěch společenství. Italský fašismus se snažil tento proces „socializace“ dokončit v rámci radikálního programu, který vypracoval bývalý přední italský komunistický teoretik Nicola Bombacci, jenž fašismus považoval za skutečnější antikapitalistickou doktrínu než marxismus, v krátce existující fašistické redutě Italské sociální republiky (1943-1945).[220] Konečnou vizí tohoto „republikánského fašismu“ bylo vytvoření sjednocené Evropy, která zahrnovala „zrušení vnitřního kapitalistického systému a rozhodný boj proti plutokracii“.[221] Pokud jde o hospodářskou otázku, Veronský manifest, zakládající program Sociální republiky, hlásal spoluřízení a podíl na zisku zaměstnanců v průmyslu[222], v rámci korporativní státní struktury fašismu, která spojovala všechny třídní zájmy do jednotného společenského organismu. Základ spoluřízení a podílu na zisku sociální republiky byl podrobně popsán v „Zákoně o socializaci podniků“.[223] Sociální republika byla odvážným pokusem o vytvoření nového společenského řádu, který do značné míry

[219] Alexander J. De Grand, *Fascist Italy and Nazi Germany*: The ‘Fascist’ Style of Rule (Londýn: Routledge, 2004), 52.
[220] Erik Norling, *Revolutionary Fascism* (Lisabon, Finis Mundi Press, 2011).
[221] Veronský manifest, bod 8 b) 15. listopadu 1943, citováno Norlingem, tamtéž, 68.
[222] Ibid., bod 12.
[223] Norling, ibid., 105-116.

odpovídal encyklice papeže Lva XIII Rerum Novarum (1891) a inspiroval různá hnutí za sociální spravedlnost po celém světě, která hledala odpovědi na materialistickou hydru marxismu a kapitalismu, od Bellocova a Chestertonova „distributistického" hnutí v Británii přes hnutí sociální spravedlnosti otce Coughlina v USA až po Dollfussovo Rakousko[224] a Salazarův portugalský „nový stát".[225]

Lincoln a Kennedy

Americký prezident Abraham Lincoln se během občanské války uchýlil k vydání greenbacků. Lincoln se pokusil obejít soukromý bankovní systém a zpočátku vydal 150 000 000 bezúročných „Lincoln Greenbacks" přímo prostřednictvím americké státní pokladny, aby mohl financovat válku. Tento bezúročný státní úvěr však byl nahrazen zákonem o národním bankovnictví z roku 1863, který povolil vydávání úročených a složeně úročených státních dluhopisů. Zákon o Federální rezervní bance z roku 1913 povolil zřízení centrální banky, která by vydávala úvěry založené na lichvě.

V roce 1963 se prezident John F. Kennedy pokusil obejít soukromé bankéře „exekutivním příkazem 11110", který obešel Federální rezervní systém a povolil americkému ministerstvu financí vydat „bankovky Spojených států amerických" v hodnotě 4 000 000 000 dolarů; bezúročné a bez dluhu,

[224] Fr. Johannes Messner, *Dollfuss: An Austrian Patriot* (Norfolk, Virginia, Gates of Vienna Books, 2004).
[225] F. C. C. Egerton, *Salazar: Builder of Portugal* (Londýn: Hodder and Stoughton, 1943).

používané k financování nové výroby, které byly stahovány z oběhu podle míry spotřeby výroby.[226]

Muslimské bankovnictví

Muslimská bankovní praxe zůstává ve světovém finančním systému anomálií, protože Korán lichvu zakazuje. Korán uvádí: „Ti, kdož jedí ribu [lichvu], neobstojí jinak než jako stojící člověk, kterého bije Šajtán a přivádí ho k šílenství.“[227] To se nijak neliší od biblického diktátu, který po staletí prosazovala katolická církev. Například mezi četnými papežskými edikty o lichvě papež Benedikt XIV. 1. listopadu 1745 uvedl: „Nelze schvalovat hřích lichvy.“

Islámské státy podle islámského práva zakazují neproduktivní ekonomickou činnost. To znamená, že ekonomický parazitismus je vlastně zakázán náboženskou sankcí, jako tomu bylo kdysi v západním křesťanství. Nyní, když došlo k další krizi v systému dluhového finančnictví, se i západní finanční instituce zabývají islámskou bankovní praxí. Například společnost Westpac Banking Corporation usiluje o zapojení do islámského bankovnictví tím, že „nabízí komoditní obchod zaměřený na zámořské investory, který funguje podle zásad islámského práva“.

Vzhledem k tomu, že islámské finance zakazují získávání úroků, zaměřují se na rozdělování zisku na základě nákupu a prodeje hmotného majetku, jako je například nemovitost. V jedné zprávě se o tom píše:

---

[226] John F. Kennedy, exekutivní příkaz č. 11110, 4. června 1963.
[227] *Korán*, al-Baqarah (Kráva).

> Tento krok společnosti Westpac se shoduje se snahou australské federální vlády podpořit zapojení do islámského financování. Ministr obchodu Simon Crean zahájil studii, v níž nastínil příležitosti pro sektor finančních služeb, jak vstoupit na investiční a bankovní trhy v souladu s právem šaría. Následovalo tak doporučení, které minulý měsíc vydala vládou podporovaná pracovní skupina pro finance, aby se revidovala daňová pravidla a zajistilo se tak rovné zacházení s produkty islámského financování. Fórum australských finančních center, které vydalo širší zprávu o finančním sektoru země, zdůraznilo islámské financování jako potenciální zdroj financování pro národní banky. Trh islámských finančních služeb v posledních letech rychle roste, jeho hodnota se odhaduje na téměř 1 bilion USD.[228]

Jaká ironie, že parazitické finance se nyní v zoufalství obracejí k nenáviděným muslimům a jejich antiparazitickému finančnímu systému - aby se parazit mohl živit jiným hostitelem. Doufejme, že muslimové budou dbát starého přísloví, abychom parafrázovali: „Ten, kdo večeří se Šajtánem, by měl používat dlouhou lžíci.“

[228] E. Johnston, (2010): ‘Westpac trade deal courts Islamic investors,’ *Sydney Morning Herald*, 13. února, 2010, http://www.stuff.co.nz/business/industries/banking-finance/3323205/Westpac-trade deal-courts-Islamic-investors

Hrací karty zachránily Quebec

Ortodoxní ekonomové a ti, kdo mají zájem na udržení finančního statu quo, tvrdí, že jakýkoli jiný systém než ten, který vymysleli oni a který je z nutnosti založen na dluhovém financování - lichvě -, je nefunkční, nesmyslný a inflační a může skončit jen katastrofou. Tuto fikci lze udržovat pouze díky rozšířené neznalosti historie, pokud jde o způsob, jakým byly komunity a celé státy zachráněny před zkázou díky inovativním finančním alternativám, o nichž jsme zde uvažovali. Zatímco naši rodiče a prarodiče věděli mnohem více a široce diskutovali o bankovním systému, existuje jen málo důkazů o současném probuzení v oblasti ekonomické reality, a to navzdory kolosálnímu zadlužení, které dohání většinu světa.

V období krize se široce rozšířila poptávka po bankovní reformě. Ve státech Britského společenství národů tomuto povědomí výrazně napomohlo turné majora C. H. Douglase. Jak jsme viděli, i další země měly své zastánce měnové reformy, jejímž cílem bylo nahradit systém dluhového financování. Takové věci jsou dnes již zapomenutou historií. Málokdo si uvědomuje, že ostrov Guernsey se v roce 1820 zachránil před zbídačením vydáním vlastní měny, která se dodnes používá, nezávisle na britském Stirlingu; že Lincoln během občanské války vydal nejen „Greenbacks“, čímž obešel systém dluhového financování, ale že Konfederace vydala také „Graybacks“ jako „neúročené peníze [které] zůstaly převažujícím prostředkem směny“[229], a že prezident John

[229] Marc Weidenmeir, *‘Money and Finance in the Confederate States of America’*, E H Net, http://eh.net/encyclopedia/article/weidenmier.finance.confederacy.is

Kennedy udělal něco podobného s vydáním amerických bankovek prostřednictvím ministerstva financí USA, čímž obešel systém Federální rezervní banky.

Úspěšný hazard

Zatímco dnešní měnoví reformátoři obecně vědí, že Bank of Canada vydávala v letech 1935-1945 více než polovinu kanadských úvěrů a až do poloviny 70. let 20. století až 30 %[230], dřívějším příkladem bezdluhové měny, který pravděpodobně není tak široce známý, je způsob, jakým byla francouzská Kanada v roce 1685 zachráněna před chudobou.

Francouzská Kanada (Quebec) byla závislá na každoročním převodu peněz z Paříže. V roce 1685 král Ludvík XIV. neposkytl Francouzské Kanadě finanční podporu. Naštěstí „intendant“ provincie M. de Meulle nebyl obdařen vzděláním v oblasti ortodoxní ekonomie, jaká byla tehdy a je dodnes, tedy v oblasti takových všeléků, jako je „vyrovnávání rozpočtu“, „utahování opasků“ nebo zvyšování daní. Prostý člověk, jakým zřejmě byl, zřejmě nepochopil, že peníze a úvěr se mají objevit až tehdy, když jsou půjčeny do oběhu jako lichvářský dluh. A tak místo toho, aby rozpustil své vojáky, které nemohl zaplatit, a propustil zaměstnance ve veřejných službách, čímž by donutil zaměstnavatele propouštět kvůli nedostatku kupní síly, napadlo

---

[230] H. Chorney, docent politické ekonomie a veřejné politiky, Concordia University, Montreal; J. Hotson, profesor ekonomie, University of Waterloo; Mario Seccareccia, docent ekonomie, University of Ottawa; *‚The Deficit Made Me Do It!‘*, úvod, CCPA Popular Economics Series, editor: Ed Finn, Canadian Centre For Policy Alternatives, 2010. http://lists.topica.com/lists/VOW/read/message.html?mid=813781210&sort=d&start=6327.

de Meulla, že když nejsou k dispozici peníze z Francie, jednoduše si vyrobí vlastní.

Neměl ani tiskařský lis, aby mohl vyrobit měnu, a tak svolal všechny balíčky hracích karet, které se mu podařilo sehnat, a rozřezal je na čtvrtiny. Napsal na ně hodnotu, kterou měla každá z nich představovat, získal důvěru veřejnosti v jejich účinnost jako zákonného platidla tím, že za ně osobně ručil, a vydal je do oběhu.

Zatímco mateřská země byla na mizině a zadlužená natolik, že se o sto let později zadlužení stalo jednou z hlavních příčin revoluce, francouzská Kanada se udržela. M. de Meulle podal zprávu ministrovi v Paříži:

> Můj pane - letos jsem se ocitl ve velké tísni, pokud jde o obživu vojáků. Až do ledna loňského roku jste, můj pane, neposkytl finanční prostředky. Přesto jsem je zásoboval až do září, tedy celých osm měsíců. Vybral jsem ze svých vlastních prostředků a z prostředků svých přátel vše, co jsem mohl získat, ale nakonec jsem zjistil, že nemají prostředky, aby mi poskytli další pomoc, a nevěděl jsem, čím zaplatit své sliby, protože peněz bylo nesmírně málo, a poté, co jsem na všech stranách rozdělil značné částky na platy vojáků, napadlo mě vydat místo peněz bankovky na [hracích] kartách, které jsem nechal rozřezat na čtvrtiny. Posílám vám, můj pane, tři druhy, jeden je na čtyři franky, druhý na čtyřicet solů a třetí na patnáct solů, protože s těmito třemi druhy jsem byl schopen vyplatit jejich přesný plat za jeden měsíc. Vydal jsem nařízení, jímž jsem všechny obyvatele zavázal, aby tyto peníze přijímali ve

splátkách a dávali je do oběhu, a zároveň jsem se zavázal svým jménem, že zmíněné bankovky vyplatím Nikdo je neodmítl, a to mělo tak dobrý účinek, že vojáci díky tomu žili jako obvykle. Někteří obchodníci mi soukromě nabízeli peníze podle místního kurzu pod podmínkou, že jim je vrátím v penězích podle místního kurzu ve Francii, na což jsem nemohl přistoupit, protože král by přišel o třetinu; to znamená, že za 10 000 by zaplatil 40 000 livrů; tak jsem osobně svým úvěrem a svým hospodařením ušetřil Jeho Veličenstvu 13 000 livrů.

De Meulle, Quebec, 24. září 1685.[231]

O šest let později se objevil další nedostatek peněz a opět byla vydána měna v podobě hracích karet. Podle sira Ralpha Normana Angella, nositele Nobelovy ceny a britského poslance, se tato měna stala „nesmírně populární a zůstala v kurzu po celý zbytek tohoto století a v první polovině století následujícího“.[232] Ještě v roce 1749 byla ve Francouzské Kanadě vydána nařízení o zvýšení emise na milion livrů. A. N. Field, známý odborník na měnovou reformu na Novém Zélandu v období krize, k tomu poznamenal:

To, co M. de Meulle udělal, byla velmi jednoduchá věc. Zároveň to byla velmi hluboká věc. M. de Meulle pravděpodobně nikdy neuvažoval o tom, že by na tom bylo

[231] *Canadian Currency, Exchange and Finance During the French Period*, sv. 1, ed. Adam Shortt (New York: Burt Franklin, Research Source Works Series no. 235, 1968).

[232] R. N. Angel, *The Story of Money* (London: 1929) citováno podle A. N. Field, ‘The Next Best Thing: Paper Money Better than No Money’, *God’s Own Country* (And the Devil’s Own Mess), Nelson, 1931, č. 1, 3.

> něco velmi hlubokého. Byl to jen zřejmý, zdravý krok; a byl to krok správný. Peníze jsou pouhým lístkem, který držitele opravňuje ke zboží a službám, a nezáleží na tom, zda jsou vyrobeny ze zlata nebo z vystřižených hracích karet.[233]

V závěru Field uvedl poučení, které je stejně platné dnes jako v roce 1931:

> Kroky, které učinil M. de Meulle v Kanadě v roce 1685, by mohl zítra učinit novozélandský parlament, kdyby chtěl... Parlament žádný takový krok neučiní, protože je otrokem falešných idejí, falešných idejí, které dusí a škrtí naši civilizaci. Kvůli těmto idejím zůstáváme v hloupém marasmu, z něhož bychom mohli vystoupit, kdybychom se rozhodli.[234]

A kdyby králův vnuk Ludvík XVI. o sto let později použil svou hlavu a přistoupil k tak jednoduché, ale účinné metodě, jakou použil M. de Meulle, možná by o ni nepřišel a dějiny by se ubíraly mnohem jiným směrem než krvavá perspektiva, kterou otevřela Francouzská revoluce.

[233] A. N. Field, ibid.
[234] Ibid., p. 4.

„Graybacky“ a Konfederace

Dobrá vůle vůči jižanským státům, kterou bychom mohli očekávat od měnových reformátorů, byla zkalena tvrzením, že válku za odtržení vyvolali mezinárodní bankéři za účelem ovládnutí USA, a konkrétně že právě Jih byl za tímto účelem podporován Rothschildy a dalšími evropskými bankovními dynastiemi v Evropě. Zatímco měnoví reformátoři se často odvolávají na to, že Abraham Lincoln vydal státní úvěr v podobě „greenbacků“, a proto se Lincoln stal jakousi ikonou mezi těmi, kdo prosazují alternativy k lichvářskému finančnímu systému, málokdo si uvědomuje, že Konfederace vydala své vlastní „graybacky“ a neměla žádné styky s mezinárodními financemi. Odsuzování Jihu často obsahuje antisemitský prvek, protože konfederační ministr zahraničí Judah P. Benjamin byl Žid, a odtud se volně šíří výlevy fantazie, včetně tvrzení, že Benjamin byl „Rothschildovým agentem“, a dokonce že byl „Rothschildovým příbuzným“.

Grayback sloužil Konfederaci stejně jako greenback Unii, a možná ještě více, protože Konfederace byla vyloučena z finančních trhů. Byl to pragmatický krok, který Konfederovaným státům americkým (CSA) vzhledem k okolnostem posloužil lépe, než kdyby šly s rukama v kapsách k mezinárodním lichvářům. Proto je „grayback“ příkladem státního úvěru použitého v širokém měřítku, který umožnil fungování ekonomiky bez využití lichvářského dluhu, a stojí po boku dalších příkladů, jako bylo využití státního úvěru Rezervní banky novozélandskou labouristickou vládou v roce 1935. Vzhledem k současným rozsáhlým hospodářským

otřesům způsobeným složeným úrokem, který je vlastní dluhovému finančnímu systému, jenž ovládá velkou část světa, je úvaha o alternativních systémech bankovnictví a financí životně důležitá, ale v současnosti jde o problémy, které „pravice“ chápe jen zřídka. Nebylo tomu tak vždy, jak dokládají zde uvedené příklady.

Byla Konfederace nástrojem Rothschildů?

Jedním z prvních, ne-li prvním, kdo rozšířil tvrzení, že Konfederaci ovládají Rothschildové jako prostředek k oslabení Unie, byl carský emigrant hrabě Čerep-Spiridovič, který cituje údajný rozhovor s německým kancléřem Bismarckem z roku 1876:

> O rozdělení Spojených států na dvě stejně silné federace rozhodla dávno před občanskou válkou vysoká finanční mocnost Evropy. Tito bankéři se obávali, že Spojené státy, pokud zůstanou v jednom bloku a jako jeden národ, dosáhnou hospodářské a finanční nezávislosti, což by narušilo finanční nadvládu nad světem. Hlas Rothschildů převažoval. Předvídali obrovskou kořist, pokud by se jim podařilo nahradit dvě slabé demokracie zadlužené židovským finančníkům energickou republikou sebevědomou a soběstačnou. Proto se pustili do svých emisarů, aby využili otázku otroctví a vyhloubili tak propast mezi oběma částmi republiky.....[235]

[235] Generálmajor hrabě Čerep-Spiridovič, The Secret World Government (New York: Anti-Bolshevist Publishing Association, 1926), 180. Údajný citát byl podle Čerepa-Spiridoviče zveřejněn v La Vieille France, N-216, březen 1921.

Údajný Bismarckův citát dále chválí Lincolna za to, že si byl vědom plánů „židovských finančníků“ a obešel je svým vlastním úvěrem, za což byl zavražděn.

Zájem carského hraběte o tuto záležitost lze vysvětlit:

> Jeho tendence, běžná mezi carskými emigranty po bolševické revoluci, kde byla židovská účast nápadná, hledat vysvětlení všech převratů tím, že jejich původ hledá u Židů. Hrabě ve své knize The Secret World Government připisuje velkou část dějin „skryté ruce“ Židů. Hrabě vidí stejnou „skrytou ruku“, která po bolševickém převratu zabila cara Mikuláše a jeho rodinu, jako tu, která zavraždila Lincolna.[236]

Druhé tvrzení o svržení cara Mikuláše I. je do jisté míry věrohodné, protože Rusko bylo svrženo kvůli své suverenitě před mezinárodním finančním kapitálem. Tomuto tvrzení se budeme věnovat v následující kapitole.

Čerep-Spiridovič poukazuje na historicky dobré vztahy, které existovaly mezi Spojenými státy a carským Ruskem, na to, že Rusko bylo „přátelsky nakloněno věci Unie a v roce 1863, kdy se úspěch věci zdál být pochybný, vplulo do přístavu v New Yorku loďstvo ruských válečných lodí“.[237] Čerep-Spiridovič uvádí, že car Alexandr II. nařídil, aby ruská flotila byla připravena „přijímat rozkazy od Lincolna“.[238]

---

[236] Ibid., 181.
[237] Ibid.
[238] Ibid.

Tyto výpovědi se od té doby opakují, zejména mezi pravicovými konspiračními teoretiky, ale jsou nesprávné. Okolnosti vplutí ruské Atlantické flotily do newyorského přístavu popisuje Marshall B. Davidson, který zachytil obraz vítání a jásotu Newyorčanů při příjezdu Rusů. Davidson uvádí, že v té době kolovala řada fám o tom, proč Rusové připluli, mezi nimi především ta, že přijeli na pomoc Unii proti Jihu:

> ...V každém případě se zdá, že New York obecně předpokládal, že šlo o „přátelskou návštěvu“, která musela znamenat ruskou podporu severní věci - legenda, která během let neztratila nic na svém převyprávění a která byla definitivně ukončena až v roce 1915.[239]

Davidsonova zmínka, že tato záležitost byla „definitivně uzavřena“ v roce 1915, je optimistická, protože legenda zůstala v určitých kruzích pevně zakořeněná - příkladem je Čerep-Spiridovičova kniha z roku 1926. Marshall uvádí, že v době, kdy ruské lodě vpluly do New Yorku a San Franciska, vznikl potenciál konfliktu mezi Ruskem a Anglií, Rakouskem a Francií kvůli potlačení polského povstání Ruskem. V roce 1915 napsal Dr. Frank A. Golder, který měl přístup k oficiálním ruským záznamům, v časopise American Historical Review, že ruské návštěvy nebyly „přátelské“, ale jednalo se o přísně tajné manévry, jejichž cílem bylo dostat nejlepší ruské lodě do bezpečných přístavů, protože panovala obava, že by v případě

[239] Marshall B. Davidson, ‘A Royal Welcome for the Russian Navy’, America and Russia: a century and a half of dramatic encounters, editor Oliver Jensen (New York: Simon and Schuster, 1962), 64.

konfliktu s evropskými mocnostmi uvízly v pasti.[240] New York a San Francisco byly jediné vhodné přístavy pro nejlepší lodě ruské atlantické a tichomořské flotily. Odtud mohly ruské lodě obtěžovat britské obchodní trasy. Zdá se, že tento manévr byl úspěšný, uvádí Davidson, protože žádné ultimátum vůči Rusku nebylo vyhlášeno. „To, že přijeli jako zainteresovaní podporovatelé severní věci, byla představa vymyšlená a pěstovaná unionisty, kteří si ji jen rádi představovali jako pravdivou," píše Davidson.[241]

Nicméně i po devadesáti pěti letech od vydání článku Dr. Goldera je stále živena představa spojenectví Lincolna a cara Alexandra proti „mezinárodním finančníkům" a/nebo židovské „skryté ruce". Zatímco ti, kteří mají k Židům takříkajíc cynický vztah, považují ministra zahraničí Konfederace Juda P. Benjamina za dostatečný důvod považovat Konfederaci za pouhý Rothschildův výmysl, zastánci měnové reformy vidí v Lincolnovi hrdinu, který vydal greenbacky jako státní úvěr. Přehlíží se však, že Konfederace vydala vlastní ekvivalent greenbacků, známý jako graybacky. Z toho vyplývá scénář, že například podle Rochelle Ascherové, stoupenkyně amerického ekonoma a „konspiračního teoretika" Lyndona LaRouche, Lincoln bojoval proti „newyorskému bankovnímu systému podporovanému Brity", čímž dostal bankovnictví pod kontrolu

[240] Ibid., 69.
[241] Ibid., 70.

a vydal 450 milionů státem vytvořených greenbacků na financování války.[242]

Samotná skutečnost, že Konfederace nebyla podporována mezinárodními financemi, vedla k tomu, že si Konfederace musela vytvořit vlastní úvěr. Ačkoli by se mohlo zdát, že emise státního úvěru graybacků způsobila inflaci, a tím potvrzuje námitky proti státnímu úvěru, je třeba poznamenat, že cenová inflace byla způsobena rozsáhlým padělaním graybacků ze Severu a byla také značně ovlivněna podle důvěry či ztráty důvěry veřejnosti v závislosti na průběhu války. Státní měna tvořila během války 60 % příjmů Konfederovaných států amerických (CSA).[243] Marc Wiedenmier uvádí, že peníze vydané CSA byly bezúročné:

> Neúročené peníze zůstaly v Jižní konfederaci převládajícím prostředkem směny navzdory existenci velkého množství úročených peněz.... vlády států a Konfederace nutily banky přijímat oba typy peněz prostřednictvím faktických právních omezení.[244]

Za to, že mýty o Konfederaci přetrvávají, může více než jakýkoli jiný faktor přítomnost Juda P. Benjamina. Takového „dvorního Žida“ (sic) lze vysvětlit, jak se vypráví, pouze existencí vysoce postaveného spiknutí, které ho do této pozice dosadilo. Již dříve jsme viděli, jak tento postoj zaujal carský emigrant hrabě Čerep-Spiridovič, a to v roce 1926. Bílí ruští

[242] Rochelle Ascher, ‘The Lessons of Abraham Lincoln’, *American Almanac*, 1992, http://american_almanac.tripod.com/ascher1.htm
[243] Marc Weidenmier, op. cit.
[244] Ibid.

emigranti se měli stát velmi vlivnými při formování „antisemitských“ ideologií mimo Rusko. Dvěma zřejmými příklady jsou Alfred Rosenberg, který měl významně přispět k ideologii nacionálněsocialistické strany v Německu, a Boris Brasol, carský právník, který byl členem ruské obchodní delegace v USA, když ruské revoluce zničily jeho svět, a který udržoval vlivné kontakty a měl zásadní podíl na popularizaci Sionských protokolů v USA. V každém případě se protijižanského postoje chopili přední američtí konzervativci, od nichž by se za normálních okolností dalo očekávat, že budou podporovat aristokratické a agrární ctnosti a práva států Jihu proti severnímu industrialismu a plutokracii, a možná by tak i činili, nebýt všudypřítomného strašáka Juda P. Benjamina.

Jedním z nejvýznamnějších amerických konzervativců byl Gerald L. K. Smith, který ve své době působil nejprve jako poradce louisianského senátora Hueyho Longa a poté jako výmluvný „America Firster“, který spolu s otcem Coughlinem, Charlesem Lindberghem a dalšími vedl kampaň za udržení USA mimo válku v Evropě.[245] Během své dlouhé kariéry, kdy útočil na komunismus, sionismus a judaismus, včetně kampaně na Jihu, která podle jeho slov přispěla ke vzniku „Dixie Party“[246], Smith publikoval článek o válce o odtržení, v němž uvedl, že:

[245] Gerald L. K. Smith, *Besieged Patriot: Autobiographical Episodes Exposing Communism, Traitorism and Zionism* (Eureka Springs, Arkansas: Christian Nationalist Crusade, 1978).
[246] Ibid., 37.

> ...když se podíváme do zákulisí, zjistíme, že „otázka otroků“ byla jen povrchní záležitostí. Pod povrchem probíhal proud intrik, které skončily atentátem na Abrahama Lincolna, protože byl odhodlán osvobodit Spojené státy z otroctví mezinárodních bankéřů.[247]

Smith cituje pasáž z knihy Johna Reevese, který měl údajně přístup do Rothschildových archivů, v níž Reeves uvádí, že o rozdělení USA rozhodli Rothschildové na svatbě Leonary, dcery Lionela, s jejím bratrancem Alfonsem, synem Jakuba Pařížského, na rodinném setkání v londýnské City v roce 1857. Britský premiér Disraeli údajně prohlásil, že právě zde byl vypracován plán na rozdělení USA na dvě části, rozdělené mezi Jakuba a Lionela.[248]

Ať tak či onak, Smith dospěl k závěru, že „Judah P. Benjamin byl vybrán Rothschildy, aby vykonával jejich práci ve Spojených státech, a byl prvním poradcem Jeffersona Davise, prezidenta Jižní konfederace...“[249] Opakuje se tvrzení, že car Alexandr věděl o Rothschildových plánech v USA a že to byl důvod, proč vyslal lodě do přístavů v New Yorku a San Francisku. V závěru článku je často používaný údajný materiál od Bismarcka. Další články, které se pokoušejí dát do souvislosti Konfederaci s nadvládou Rothschildů, se drží stejného schématu až do současnosti.

---

[247] Gerald L. K. Smith, ‘Abraham Lincoln and the Rothschilds: Civil War was not fought over slavery but financial freedom’, The Cross and the Flag, Arkansas, červen 1971. Vydáno také jako leták.
[248] Smith, ibid., citing John Reeves, *The Rothschilds: the financial rulers of nations*, 228.
[249] Ibid.

Judah P. Benjamin: Davisův „dvorní Žid“?

Jak vyplývá z několika výše uvedených odkazů, údajná podřízenost CSA zájmům Rothschildů se soustřeďuje kolem Judy P. Benjamina, ministra zahraničí Konfederace, kterého přátelé i nepřátelé nazývají „mozkem Konfederace“.[250]

Benjamin byl označován nejen za „Rothschildova agenta“, ale také za „Rothschildova příbuzného“. Benjaminovo spojení s Rothschildovými agenturami údajně začalo již na počátku jeho kariéry. LaRoucheho sponzorovaný „Projekt moderní historie“ (Modern History Project), který vidí spiklenecký aparát spíše v anglo-imperialistickém[251] než židovském původu, například uvádí:

> Judah P. Benjamin (1811-1984) z advokátní kanceláře Slidell, Benjamin a Conrad v Louisianě byl Rothschildovým agentem, který se v roce 1862 stal státním tajemníkem Konfederace. Jeho právnický partner John Slidell (strýc manželky Augusta Belmonta[252]) byl vyslancem Konfederace ve Francii. Slidellova dcera byla provdána za barona Fredericka d'Erlangera ve Frankfurtu, který byl spřízněn s Rothschildy a jednal jejich jménem.

---

[250] *‘The Brains of the Confederacy’*, Jewish-American History Foundation, http://www.jewish-history.com/civilwar/judahpb.html

[251] K odmítnutí rovněž rozšířeného názoru, že mezinárodní finanční systém je do značné míry pod patou britského neoimperialismu, který vychází ze skupin Kulatého stolu Cecila Rhodese a Alfreda Milnera, viz: K. R. Bolton, ‘Don’t blame the Brits: is there an Anglophile conspiracy seeking world domination?’, Foreign Policy Journal, 8. srpna 2010 http://www.foreignpolicyjournal.com/2010/08/08/dont-blame-the-brits/

[252] August Belmont byl Rothschildovým emisarem pro severní státy.

Slidell byl zástupcem Jihu, který si od d'Erlangera půjčil peníze na financování Konfederace.[253]

Kanadský konspirační teoretik velitel William Guy Carr bez důkazů a odkazů napsal, že „Judah P. Benjamin, příbuzný Rothschildů, byl jmenován jejich profesionálním stratégem v Americe“.[254] Nezdá se, že by existoval jakýkoli důkaz nebo důvod domnívat se, že Benjamin byl „příbuzný Rothschildů“.

Postoj skutečného Rothschildova agenta v USA Augusta Belmonta, který byl zároveň národním předsedou Demokratické strany, byl však horlivě a fanaticky prounijní. Postoj Rothschildů k oběma stranám byl opatrný, ale Belmont varoval, že pokud nebudou Severu poskytnuty finanční prostředky od Rothschildů, o nichž byl Belmont přesvědčen, že v případném konfliktu zvítězí, nastoupí na jejich místo Rothschildovi konkurenti. Bankéři, kteří z války vyšli nejlépe, byli J. a W. Seligmanovi a spol., kteří „byli během války hlavními finančními oporami Lincolnovy administrativy a po válce z toho těžili“.[255]

Diplomatické neúspěchy s Evropou

Ačkoli se obecně mezi přáteli i nepřáteli traduje, že Rothschildové vládnou především v Evropě, logicky by Británie, Francie a další státy, které jsou silně ovlivněny

---

[253] The Modern History Project, Kapitola 2.1 ‘The Bank of the US’, http://www.modernhistoryproject.org/mhp/ArticleDisplay.php?Article=FinalWarn02-1 Tvrzení, že společnost Slidell zprostředkoval půjčku společnosti Erlanger, je nesprávné.

[254] Wiliam Guy Carr, *Pawns in the Game* (California: Angriff Press, n.d.) 53.

[255] Derek Wilson, *Rothschild: the story of wealth and power* (London: André Deutsch, 1988), 188.

Rothschildovými půjčkami, byly nakloněny formální podpoře Konfederace, pokud by CSA byla klientským státem bankéřů. To se však nestalo, přestože se v některých kruzích v Anglii a Francii hodně mluvilo o údajně projižanských náladách.

Navzdory Benjaminovu úsilí se diplomatického uznání ze strany Velké Británie nedočkal. V roce 1863 navíc Benjamin uzavřel misi CSA v Anglii a vyhostil zbývající britské konzulární agenty z Jihu.[256] K tomuto poslednímu vyhoštění došlo na Benjaminův přímý popud, když svolal schůzku kabinetu v době, kdy byl Davis na cestě do Tennessee, což nicméně přineslo Davisův okamžitý souhlas.[257] Neúspěšné byly i snahy o uznání ze strany Francie. V rozporu s předpokládanou britskou neutralitou se do roku 1863 přihlásilo k boji na straně Severu přibližně 75 000 Irů, stejně jako Němců a dalších zahraničních rekrutů.[258]

Půjčky, které se neuskutečnily

Jak bylo zmíněno výše, Seligman poskytl Severu finanční prostředky, přestože tvrdil, že Unie stojí proti mezinárodnímu finančnictví, zatímco Jih byl v zajetí lichvy.

Hlavním tvrzením ohledně „Rothschildova“ (sic) financování Konfederace je, že důležitý úvěr byl zajištěn od Erlangerovy banky v Paříži. Toto finanční ujednání však nebylo pro Konfederaci výhodné; nešlo o nic jiného než o typický obchod s půjčováním peněz, který Jihu nepřinesl žádné výhody.

---

[256] Albert N. Rosen, op.cit., 294.
[257] Ibid.
[258] Robert Douthat Meade a Wiliam C. Davis, op.cit., 296.

Hodně se mluví o tom, že dcera vyslance CSA a Benjaminova bývalého právnického partnera Johna Slidella byla zasnoubena s baronem Erlangerem a Slidellova neteř byla provdána za Augusta Belmonta, Rothschildova zástupce v Severních státech.[259] Navzdory rodinným vazbám Erlangerovi neprojevili Konfederaci žádnou podporu, kromě jediné lichvářské obchodní transakce. Benjamin osobně vyjednal půjčku ve výši 2,5 milionu dolarů s baronem Emilem Erlangerem, když tento navštívil Richmond ve Virginii. Benjamin doufal, že spolupráce s bankovním domem Erlanger and Co a s rodinou Erlangerů, kteří byli blízkými přáteli a poradci císaře Ludvíka Napoleona, zajistí diplomatické vztahy s Francií[260], protože s Británií se mu nepodařilo dosáhnout žádného pokroku. Původní plán počítal s půjčkou 25 milionů dolarů, která měla být splacena dluhopisy a prodejem bavlny, přičemž Erlangerovi měli mít obrovský zisk ve výši 23% provize a 8% za manipulaci s dluhopisy.[261] Ironií je, že to byl právě Benjamin, kdo tyto podmínky považoval za „lichvu“. Intenzivní osobní jednání Benjamina s Erlangerem vedlo ke snížení sazby z 8 % na 7 %. Spekulanti a investoři v Evropě dluhopisy skupovali a Erlangerovi na nich rychle vydělali.[262]

Základní studií o financování a diplomacii během americké občanské války je kniha Jaye Sextona[263] Debtor

[259] Robert N. Rosen, op.cit., 79.
[260] Ibid.
[261] Ibid.
[262] Ibid.
[263] Přednášející amerických dějin na Oxfordské univerzitě.

Diplomacy.[264] Sexton se nesnaží zastírat roli mezinárodních financí v politice. Konstatuje, že zahraniční politiku ovlivňovala snaha amerických států získat evropský kapitál, přičemž hlavní vliv měla Velká Británie, a tento vliv se projevil zejména během občanské války. „Finanční potřeby Spojených států (a Konfederace) navíc propůjčily významnou politickou moc elitní skupině finančníků se sídlem v Londýně, kteří se v tomto období úzce zapojili do amerických zahraničních vztahů“[265], což Sexton popisuje jako: „Bezprecedentní moc elitní skupiny mezinárodních finančníků“.[266]

> V polovině 19. století dosáhly velké britské bankovní domy vrcholu své moci a vlivu na americké záležitosti. Banky v londýnské City v čele s Baring Brothers, Rothschildy a George Peabody and Company (předchůdce domu J. P. Morgana) byly tvůrci téměř všech aspektů atlantické ekonomiky. Kromě sjednávání půjček a prodeje amerických cenných papírů v zahraničí se banky jako Barings a Rothschilds podílely na transatlantickém obchodu, poskytovaly pojištění, vyměňovaly měny a sestavovaly vlivné tržní zprávy. Během toku kapitálu přes Atlantik směrem na západ však zůstala ústřední funkcí předních transatlantických bank. Devadesát procent zahraniční zadluženosti Spojených států v roce 1861 bylo britského původu.[267]

---

[264] Jay Sexton, *Debtor Finance: Finance and American Foreign Relations in the Civil War Era 1837-1873* (New York: Oxford University Press, 2005).
[265] Ibid., 1.
[266] Ibid., 12.
[267] Ibid.

Finanční a obchodní moc těchto bank „jim zajistila významný politický a diplomatický vliv na obou stranách Atlantiku“, dodává Sexton a odkazuje na báseň lorda Byrona „Don Juan“, kde se píše, že Baringové a Rothschildové jsou „skutečnými pány Evropy“.[268]

V USA měli tito bankéři značný vliv také díky konexím svých emisarů, zejména Augusta Belmonta a Thomase Warda a Daniela Webstera, kteří jednali za Barings v Massachusetts a které Sexton popisuje jako „velmi vlivné politiky a lobbisty“.[269] „Tyto mezinárodní banky vytvořily síť vysokých financí a vysoké politiky, která propojila Británii a Spojené státy a spojila mezinárodní finance s mezinárodními vztahy.“[270]

Sexton tedy potvrzuje to, čemu se takzvaným „konspiračním teoretikům“ akademická obec a média často vysmívají: že existovala - a existuje - mezinárodní elita bankéřů, kteří mají politickou moc prostřednictvím úvěrů a obchodu. Stejně tak popsal tytéž mezinárodní bankéře významný historik Dr. Carroll Quigley z Harvardu, když napsal, že jsou „oddáni utajování a tajnému využívání finančního vlivu na politický život“.[271] Quigley popsal, že jejich cílem je:

> Vytvořit jednotný finanční systém v mezinárodním měřítku, který by manipuloval s množstvím a tokem peněz tak, aby byl schopen ovlivňovat, ne-li ovládat vlády na

[268] Ibid.
[269] Ibid., 13.
[270] Ibid.
[271] Carrol Quigley, op. cit., 52.

jedné straně a průmysl na straně druhé. Muži, kteří to dělali, usilovali o vytvoření dynastií mezinárodních bankéřů a byli v tom přinejmenším stejně úspěšní jako mnozí dynastičtí političtí vládci.[272]

Vzhledem k moci finanční elity nad většinou Evropy a Severu lze o vztazích CSA s údajně prokonfederační Anglií říci nanejvýš to, že emisaři Konfederace získali pušky Enfield z londýnské zbrojovky, která dodávala zbraně i pro Sever.[273]

Jedinou bankou, která sympatizovala s Konfederací, byla liverpoolská Fraser, Trenholm and Company pod vedením Charlese Prioleaua, která se stala „neoficiální bankou" Konfederace. To lze jen stěží považovat za tajnou dohodu mezi mezinárodními financemi a Konfederací, natož s Rothschildy. Sexton poznamenává, že „banka měla podle většiny odhadů daleko k finanční síle", ale do roku 1860 se stala předním dovozcem bavlny.[274] Charles Prioleau byl z Jižní Karolíny, „který se dlouho snažil osvobodit Jih od ekonomické hegemonie Severu, jak ji vnímal".[275] Motivace firmy, v jejímž čele stál Jižan, tedy nespočívala pouze v sympatiích ke Konfederaci, ale především v tom, že Prioleau chtěl pomoci Jihu v boji proti plutokratickým zájmům soustředěným na Severu. Společnost byla zodpovědná za zajištění lodí, které prováděly blokádu Severu, a její vlastní lodě dokonce pluly pod vlajkou Konfederace. V roce 1861 prezident CSA Jefferson

[272] Ibid., p. 51.
[273] Jay Sexton, op.cit., 142.
[274] Ibid., 144.
[275] Ibid.

Davis povolil využívání banky jako depozitáře Konfederace.[276] Zastoupení této relativně skromné banky však nemohlo nahradit nedostatek úvěrů od mezinárodních finančních institucí a již v roce 1862 byl účet CSA u společnosti Fraser, Trenholm značně předlužen.

Vzhledem k přerušení obchodu s bavlnou do Anglie v důsledku války je pozoruhodné, že Británie Konfederaci nepodpořila, přestože přivírala oči nad dodávkami lodí z Británie. To, o co mezinárodní finančníci z londýnské City v roce 1862 usilovali, bylo rychlé diplomatické řešení války. Sexton však zdůrazňuje, že:

> Je důležité poznamenat, že Rothschildové, kteří měli v držení jen minimální podíl cenných papírů jižních států a na obchodu s bavlnou se podíleli jen okrajově, Konfederaci finančně ani politicky nepodporovali. Záznamy Rothschildů jasně ukazují, že firma otroctvím opovrhovala. Navzdory mýtu banka během války nepůjčovala peníze ani Konfederaci.[277]

Sexton v poznámce pod čarou k „mýtu“ o Rothschildově financování Konfederace uvádí, že existuje pouze jeden případ, kdy banka zprostředkovala (na rozdíl od nákupu) prodej konfederačních dluhopisů. Bylo to za pouhých 6 000 dolarů jménem Josepha Deynooda v roce 1864. „Tento jediný případ

[276] Ibid.

[277] Ibid., 151. Sextonovy zmínky o Rothschildově pohrdání otroctvím: ‘N. M. Rothschild and Sons to [August] Belmont’, 7. května, 9. července 1861, Rothschild Archive, Londýn.

bledne ve srovnání se stovkami tisíc dolarů za dluhopisy Unie, které banka zprostředkovala ve stejném období“.[278]

Právě v této neutěšené finanční situaci, kdy jí byla upřena finanční pokrevní linie mezinárodního finančnictví, se Konfederace uchýlila k emisi své obdoby Lincolnových greenbacků, tzv. graybacků, za něž Davise málokdy uznávají ti, kdo Lincolna prezentují jako zastánce bankovní reformy proti lichvě.

[278] Ibid., 151; poznámka pod čarou 44.

Car Mikuláš obětován zlatému teleti

Carské Rusko mělo mezi Američany dobrou pověst až do doby, kdy byl americký novinář George Kennan najat mezinárodním bankéřem Jacobem H. Schiffem ze společnosti Kuhn Loeb and Company na Wall Street, aby podnikl očerňující kampaň proti carismu jako největší z tyranií a zasel revoluční propagandu mezi ruské válečné zajatce v Japonsku během rusko-japonské války v letech 1904-1905.[279] Ačkoli lze tvrdit, že Schiff chtěl svržením cara pomoci především svým židovským soukmenovcům, dalším významným faktorem carova osudu byla nezávislost ruské ekonomiky na mezinárodních financích. Stejně jako tomu bylo v kontextu Západu od dob reformace, „vzpoury lidu“ proti domnělé tyranii, ať už politické nebo náboženské, zpravidla sloužily větší tyranii mamonu.[280] Stejně jako jižanská Konfederace měla špatné vztahy s veřejným míněním, které se soustředily na otroctví, což zastřelo její finanční systém, a státy Osy založené kolem Německa, Japonska a Itálie měly své ekonomické úspěchy zastřené akademickým zaměřením na válečné události, tak i špatné vztahy s veřejným míněním carského Ruska zastřely hluboký ekonomický pokrok, který se odehrával, aniž by se uchýlili k lichvářům.

Proticarská agitace z USA

Robert Cowley uvádí, že během rusko-japonské války Kennan v Japonsku organizoval ruské válečné zajatce do „revolučních

[279] K. R. Bolton, *Revolution from Above*, op. cit., 57-58.
[280] Ibid., mimo jiné.

buněk“ a Kennan tvrdil, že „52 000 ruských vojáků přeměnil na ‚revolucionáře‘“.[281] Cowley také významně dodává: „Takové aktivity, dobře financované skupinami ve Spojených státech, jistě jen málo přispěly k rusko-americké solidaritě.“[282] Cowley cituje historika Thomase A. Baileyho, který o Kennanovi v souvislosti s podkopáním někdejších dobrých vztahů mezi Ruskem a USA prohlásil: „Žádná osoba neudělala více pro to, aby se obyvatelé Spojených států obrátili proti svému domnělému dobrodinci z minulých let.“[283]

Zdroj financování revoluce „skupinami ve Spojených státech“ vysvětlil Kennan na oslavě ruské revoluce v březnu 1917, o níž informoval deník New York Times:

> Pan Kennan vyprávěl o práci Přátel ruské svobody (Friends of Russian Freedom) během revoluce. Řekl, že během rusko-japonské války byl v Tokiu a že mu bylo dovoleno navštívit 12 000 ruských zajatců v japonských rukou na konci prvního roku války. Napadla ho myšlenka dát do rukou ruské armády revoluční propagandu.
>
> Japonské úřady mu byly nakloněny a daly mu povolení. Poté poslal do Ameriky pro veškerou ruskou revoluční literaturu, kterou měl k dispozici...
>
> „Hnutí financoval newyorský bankéř, kterého všichni znáte a máte rádi,“ řekl s odkazem na pana Schiffa, „a brzy

[281] Robert Cowley, *‘A Year in* Hell’, America and Russia: A Century and a Half of Dramatic Encounters, ed. Oliver Jensen (New York: Simon and Schuster, 1962) 92- 121.
[282] Ibid., 120.
[283] Ibid., 118.

jsme dostali půldruhé tuny ruské revoluční propagandy. Na konci války se 50 000 ruských důstojníků a mužů vrátilo do vlasti jako zapálení revolucionáři. Přátelé ruské svobody zaseli 50 000 semínek svobody ve 100 ruských plucích. Nevím, kolik z těchto důstojníků a mužů bylo minulý týden v petrohradské pevnosti, ale víme, jakou úlohu armáda v revoluci hrála.“

Poté byl přečten telegram od Jacoba H. Schiffa, jehož část je následující: „Řeknete za mě přítomným na dnešní schůzi, jak hluboce lituji, že nemohu s přáteli ruské svobody oslavit skutečnou odměnu za to, v co jsme doufali a o co jsme usilovali po celá ta dlouhá léta.“[284]

Reakce Schiffa a dalších bankéřů v USA a Londýně na ruskou revoluci byla radostná. Schiff nadšeně napsal do New York Times:

Dovolte mi, abych prostřednictvím vašich sloupků vyjádřil svou radost z toho, že se ruský národ, velký a dobrý národ, konečně vymanil ze staletého samovládného útlaku a díky téměř nekrvavé revoluci se dostal na vlastní nohy. Pochválen buď Bůh na nebesích! Jacob H. Schiff.[285]

[284] *New York Times*, 24. března 1917, 1-2.
[285] Jacob H. Schiff, ‘Jacob H Schiff Rejoices, By Telegraph to the Editor of the New York Times’, New York Times, 18. března 1917. Tuto zprávu si můžete prohlédnout v online archivu The New York Times: http://query.nytimes.com/mem/archive-free/pdf?res=9802E4DD163AE532A2575BC1A9659C946696D6CF

V odpovědi na otázku o novém postavení revolučního Ruska na světových finančních trzích Schiff pro The Evening Post napsal:

> Na Vaši žádost o vyjádření k dopadům revoluce na ruské finance odpovídám, že jsem zcela přesvědčen, že s jistotou rozvoje obrovských zdrojů země, které po odstranění okovů z velkého národa budou následovat po současných událostech, se Rusko brzy finančně zařadí mezi nejpříznivější země na světových peněžních trzích.[286]

Bankéři uvítali svržení cara

Schiffova odpověď odrážela obecný postoj londýnských a newyorských finančních kruhů v době revoluce. John B. Young z National City Bank, který byl v roce 1916 v Rusku kvůli americké půjčce, v roce 1917 o revoluci prohlásil, že se o ní široce diskutovalo, když byl v Rusku v předchozím roce. Účastníky považoval za „solidní, zodpovědné a konzervativní“.[287] Ve stejném čísle deník The New York Times uvedl, že 24 hodin před revolucí došlo v Londýně k nárůstu ruských burzovních transakcí a že Londýn o revoluci věděl dříve než New York. V článku se uvádělo, že většina významných finančních a obchodních představitelů v Londýně a New Yorku měla na revoluci pozitivní názor.[288] V jiné zprávě se uvádí, že ačkoli se objevily určité obavy z revoluce, „tato

---

[286] ‘Loans easier for Russia’, *The New York Times*, 20. března 1917. http://query.nytimes.com/mem/archive-free/pdf?res=9B04EFDD143AE433A25753C2A9659C946696D6CF

[287] ‘Is A People’s Revolution’, The New York Times, 16. března 1917.

[288] ‘Bankers here pleased with news of revolution’, ibid.

zpráva nebyla v žádném případě nevítaná v důležitějších bankovních kruzích“.[289]

Na tomto místě není třeba podrobně popisovat fond ruského revolučního hnutí a následné vztahy mezi mezinárodními financemi a Sovětským svazem poté, co komunistický převrat svrhl vládce březnové revoluce z roku 1917. Čtenáře odkazujeme na knihu tohoto autora s názvem Revolution from Above.

Carská hospodářská politika

Jde nám o to, proč by mezinárodní bankéři měli vítat a dokonce financovat sociálně-revoluční stranu, která v roce 1917 svrhla cara. Stejně jako ve válce proti Ose, ani zde se finanční a hospodářský systém carského Ruska nenechal ovládat mezinárodními financemi.[290] Již v roce 1815 se Nathan Mayer Rothschild na Vídeňském kongresu obrátil na cara Alexandra I. a navrhl mu, aby v Rusku zřídil centrální banku, která by mohla být kontrolována podobně jako jiné centrální banky, například Bank of England. Car to odmítl. V roce 1860 byla založena Státní banka Ruského impéria, která až do roku 1894 fungovala pod kontrolou ministerstva financí. Od roku 1894 se stala poskytovatelem úvěrů obchodním bankám, jejichž

[289] “Stocks strong – Wall Street interpretation of Russian News”, ibid.

[290] George Knupffer, *The Struggle for World Power* (London: Plain Speaker Publishing Co., 1971), 138-146. Knupffer se narodil za vlády posledního cara a stal se vůdcem ruské emigrace, působil jako předseda ruské Nejvyšší monarchistické rady a úzce spolupracoval s konzervativním poslancem (1954-1971) a měnovým reformátorem kapitánem Henrym Kerbym.

prostřednictvím byly poskytovány nízkoúročené úvěry průmyslu a obchodu.[291]

Rusko mělo nejnižší státní dluh ze všech světových velmocí, nejnižší daně, nejvyšší míru hospodářského růstu v zemědělství i průmyslu a záviděníhodné pracovní právo. Přesto je tu vykreslován obraz tyranie založené na náboženské ignoranci, otřesných pracovních podmínkách, utlačovaných nevolníků a zástupů disidentů zavřených v děsivých věznicích.

Rusko drželo více zlata než kterákoli jiná mocnost a především jeho emise státních bankovek byla stoprocentně kryta těmito rezervami. Úvěry a oběživo tedy nebyly vydávány proti zlomku uloženého zlata, ale byly plně kryty rezervami.[292] Nebylo třeba si půjčovat od soukromých bank. V roce 1908 činil státní dluh 58,7 rublů na obyvatele ve srovnání s 288 rubly ve Francii a 169,8 rubly ve Velké Británii[293], ačkoli Rusko právě prohrálo válku s Japonskem, zatímco ostatní mocnosti byly již dlouho v míru. Do roku 1914 bylo 83 % úroků a jistiny dluhu splaceno ze zisků ruských státních železnic.[294] Státní dluh v roce 1914 činil 8 825 000 000 rublů, přičemž většina z něj byla pořízena v Rusku, nikoli na zahraničních úvěrových trzích. Ve skutečnosti před válkou představovaly půjčky ze zahraničí pouze 172 000 000 rublů.[295]

---

[291] Stephen M. Goodson, *'The Truth About Imperial Russia'*, http://rense.com/general95/truthaboutimpruss.html

[292] George Knupffer, op. cit., 143.

[293] Ibid. 144.

[294] Ibid. 144.

[295] Arsene de Goulevitch, *Czarism and Revolution* (Hawthorne, California: Omni Publications, 1962), 153. De Goulevitch sloužil v letectvu Bílé armády bojující

Rolnická státní banka, založená v roce 1882, vykupovala půdu od bohatých majitelů a přeprodávala ji rolníkům, přičemž poskytovala dlouhodobé úvěry až do výše 90 % její hodnoty s nízkou úrokovou sazbou, a to v průměru na dobu 55 let. Do roku 1914 vlastnili rolníci 80 % orné půdy v evropském Rusku. Úvěry vzrostly z 222 milionů rublů v roce 1901 na 1 168 milionů v roce 1912.[296] V roce 1904 byly státem založeny „Lidové banky vzájemného úvěru“, které rozšiřovaly úvěrové operace na venkově. V roce 1914 měly 11 631 100 členů.[297]

Mezi nejznepokojivější aspekty carského Ruska z hlediska mezinárodních financí patřilo to, že Rusko bylo „autarkní“ (ekonomicky soběstačné) a nemělo deficit obchodní bilance ani těžkopádný dluh vůči vnějším financím. Čtyři pětiny vnitřního trhu zásoboval ruský průmysl.[298] Většina kapitálových investic do průmyslu pocházela z Ruska. Finanční trh absorboval dvě třetiny všech akcií a podílů vydaných v Rusku, tj. 3 657 100 000 rublů, a pouze 1 509 300 000 rublů šlo do zahraničí. Celkové zahraniční kapitálové investice činily 2 242 874 00 rublů, což je ve srovnání s 19. stoletím, kdy většina investic přicházela zvenčí, velmi nízká hodnota.[299] Tento autarkní rozvoj průmyslu a venkova probíhal spolu s vyspělým

proti Rudé armádě během ruské občanské války v roce 1918. Za druhé světové války bojoval ve své adoptivní zemi na straně francouzského odboje a v roce 1947 založil Svaz na obranu utlačovaných národů (Union for the Defence of Oppressed Peoples), který se stavěl proti komunismu. Jeho komentáře vycházejí z císařských i sovětských vládních statistik.

[296] G. Knupffer, *The Truth About the Reign of the Emperor Nicholas II* (London: Monarchist Press Association, ca. 1970), 11.

[297] Arsene de Goulevitch, op. cit., 74.

[298] Ibid., 94

[299] Ibid., 95.

sociálním zákonodárstvím, které přimělo amerického prezidenta Tafta, aby v roce 1912 před ruskými hodnostáři prohlásil: „Váš císař zavedl zákonodárství pro pracující třídy, které je dokonalejší než to, kterým se může pochlubit kterákoli z demokratických zemí.“ Již za Alexandra III. byl zřízen tovární inspektorát, který dohlížel na pracovní podmínky v průmyslu.[300]

Při pohledu na fakta není překvapivé, že se mezinárodní finanční trhy v březnu 1917 radovaly z pádu cara. Carské Rusko až do roku 1917 rozvíjelo soběstačný domácí trh, který nebyl závislý na dovozu ani na půjčkách zvenčí, což jsou dvě základní metody, které mezinárodní finance používají k ovládání států. Situace se změnila, když „diktaturu proletariátu“ zdánlivě nastolili bolševici, kteří se až do Stalinovy změny směřování SSSR[301], snažili otevřít Rusko zahraničnímu kapitálu.

Ruskombank

V roce 1922 byla v Sovětském Rusku založena první mezinárodní banka Ruskombank, v jejímž čele stál Olof Aschberg z Nye Banken ve švédském Stockholmu, který poskytl bolševikům velké zálohy. V bance byl zastoupen převážně kapitál z „The City“. Zahraničním ředitelem Ruskombank byl Max May, viceprezident společnosti Guaranty

[300] Ibid., 96.
[301] K. R. Bolton, *Stalin: The Enduring Legacy* (London: Black House Publishing, 2012).

Trust Company na Wall Street, která patřila k zájmům J. P. Morgan.[302]

Společnost Guaranty Trust Company se úzce zapojila do sovětských hospodářských transakcí. Zpráva zpravodajské služby Scotland Yardu již v roce 1919 konstatovala spojení mezi společností Guaranty Trust a Ludwigem C. A. K. Martensem, šéfem sovětské kanceláře v New Yorku, když byla v tomto roce tato kancelář založena.[303]

Když 7. května 1919 zástupci Luskova výboru vyšetřujícího bolševické aktivity v USA provedli razii v kancelářích sovětského byra, byly nalezeny složky s komunikací s téměř tisícovkou amerických firem. Basil H. Thompson ze Scotland Yardu ve zvláštní zprávě uvedl, že navzdory popírání existují v zabavených spisech důkazy, že Sovětské byro bylo financováno společností Guaranty Trust Company.[304]

Byly to také zájmy J. P. Morgan, které převážily při vytváření konsorcia American International Corporation (AIC), jež bylo dalším zdrojem, který chtěl zajistit uznání stále ještě vznikajícího sovětského státu. Mezi zájmy zastoupené ve vedení American International Corporation patřily National City Bank; General Electric; Du Pont; Kuhn, Loeb and Co;

---

[302] Antony Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution* (New York: Arlington House Publishers, 1974), 62-63.

[303] 'Scotland Yard Intelligence Report', Londýn 1919, US State Dept. Decimal File, 316-22-656, citováno Suttonem tamtéž, 113.

[304] Basil H. Thompson, British Home Office Directorate of Intelligence,'Special Report No. 5 (Secret)', Scotland Yard, Londýn, 14. července 1919; citováno Suttonem, tamtéž, 115.

Federal Reserve Bank of New York; Ingersoll-Rand; Hannover National Bank, Rockefellerovy koncerny a další.[305]

[305] Sutton, op.cit. 130-131.

Odpověď skutečné pravice na socialismus a kapitalismus

„Moderní kapitalismus je stejně podvratný jako marxismus.“

Julius Evola

Na tomto místě lze poznamenat, že na rozdíl od vztahu mezi raným sovětským státem a mezinárodním kapitálem a skutečnosti, že se SSSR nikdy nepodařilo osvobodit od půjček od mezinárodních financí, jeden z předních apologetů carismu v exilu, George Knupffer, uznával význam státního úvěru jako nedílné politiky každé skutečně „pravicové“ strany. To kontrastuje se stranami, které se nazývají „pravicové“, ale ve skutečnosti jsou to whig-liberálové (tj. strany volného obchodu). Knupffer si uvědomil, že socialismus lze porazit pouze léčbou základní příčiny sociální nespravedlnosti: dluhového finančnictví. Knupffer psal o tom, jaký by měl být pohled skutečných příznivců pravice:

> Je třeba zahájit trvalý útok na ekonomické, politické a sociální učení a praxi nepřítele v jejich kapitalistické a socialistické podobě. Je zbytečné útočit na materialismus teoreticky, ale ponechat skutečnou moc v rukou jeho adeptů. ... V žádném případě se nebojíme používat slovo pravice... Uvedli jsme sice, že pravice je křesťanská, ale zároveň jsme řekli, že k pravici mohou patřit i lidé jiných vyznání. Byli bychom si jisti, že všichni ti, kdo staví ducha nad věci hmotné, povinnost nad chamtivost a lásku nad nenávist a závist, jsou v tomto táboře, v táboře Organické pravice. ... Z praktického i filozofického hlediska

> neexistuje žádný boj mezi kapitalistickým systémem, založeným na lichvě, a komunismem, neboť první z nich vytvořil druhý a poskytuje mu veškerou podporu, zatímco předstírá, že se mu staví na odpor; oběma jde o totožný cíl, o založení materialistického světového státu.[306]

Pravicový program proti lichvě

Knupffer shrnuje jednu z hlavních premis své knihy, a to ve vztahu k pravici a roli mezinárodních financí a lichvy:

> Tím, že si lichváři přivlastnili pravomoc vydávat směnné prostředky ve všech formách, která byla kdysi výsostným právem a povinností hlav států, se jim podařilo nastolit svou vládu nad všemi národy světa. Tato vláda je však nestabilní, protože stále rostoucí dluhová tíseň a nutnost vybírat úroky ze všech peněz v oběhu neúnosně zatěžuje všechny formy podnikání, takže nakonec musí vést ke zhroucení systému nebo k válce. Proto finančníci sami vytvářejí komunismus jako budoucí náhražku, jejímž prostřednictvím chtějí pomocí terorismu udržet svou vládu. Mezitím musí kapitalismus udržovat svou strukturu uvalováním stále rostoucího daňového břemene.[307]

O čtyři desetiletí později, uprostřed globální dluhové krize, nepokojů a válek USA proti státům, které se zdráhají přijmout tolik propagovaný „nový světový řád“, se Knupfferova slova zdají být prorocká. Každý, kdo rozumí procesům a moci dluhového financování, by však takové předpovědi snadno

[306] George Knupffer, op. cit., 205-207.
[307] Ibid., 207.

učinil. Z dvanácti plánů jako základu „pravicové strany“ zaujímá měnová reforma významné místo:

> 1. Aby se jedna ze základních povinností státu, emise peněz ve všech formách bez dluhů a úroků a ve správné výši, vrátila do rukou koruny [nebo prezidenta].
>
> 2. Aby byl postupně zrušen státní dluh a všechny soukromé dluhy byly podrobeny amortizaci.
>
> 3. Že v důsledku výše uvedeného by již neměla existovat žádná daň z příjmu a pouze takové nepřímé daně, které jsou nezbytně nutné k pokrytí řádných výdajů vlády.
>
> 4. Vzhledem k velkému nárůstu prosperity, který bude výsledkem navrhovaných finančních a hospodářských reforem, a s ohledem na důsledky rostoucí automatizace by mělo dojít k postupnému snižování počtu hodin týdně odpracovaných většinou zaměstnanců, avšak s ohledem na dopady nových podniků a diverzifikace výroby a služeb.
>
> 5. Nepřímé vlastnictví podniků prostřednictvím nástrojů věčného zadlužení by mělo být postupně nahrazeno přímým vlastnictvím s plnou odpovědností jednotlivců, obchodních společností nebo družstev.
>
> 6. Že zastoupení a vliv jednotlivců a skupin v politickém a společenském životě říše by se měly řídit jejich hodnotou pro společnost a jejich zkušenostmi a znalostmi, vyjádřenými přímo, a nikoli prostřednictvím stran ovládaných finančníky.[308]

[308] Ibid., ‘Aims and Principles of a Proposed Party of the Right’, 210-211.

Za hranicemi ekonomického běžícího pásu

Bod 4 Knupfferova programu se nyní jeví jako podivný, vzhledem k tomu, že pracovní doba se navzdory skokovému rozvoji automatizace spíše prodloužila než zkrátila. Dřina nové „IT“ ekonomiky nejenže nezkrátila pracovní dobu, ale současně ji také skokově prodloužila, navíc doprovázená neustálým prodlužováním pracovního věku až do odchodu do důchodu, až člověku zbývá několik let života mimo zaměstnání. Zpráva „Mercer global research report“ o zvyšování věku odchodu do důchodu zkoumala 47 zemí a ukázala, že mnoho „vyspělých“ zemí hodlá zvyšovat věk odchodu do důchodu, přičemž ve Spojeném království je to maximálně 68 let.[309] S odvoláním na australské statistiky Hamilton a Dennis uvádějí, že „pouze 28 % zaměstnanců pracuje standardní týdenní pracovní dobu mezi 35 a 40 hodinami“, přičemž 15 % zaměstnanců pracuje více než 60 hodin. „Podíl mužů pracujících na tyto hodiny v posledních dvaceti letech výrazně vzrostl,“ ale tento trend se zvyšuje i u žen.[310] Z toho vyplývá, že: „Z výzkumu vyplývá, že značná část celkové pracovní síly pracuje 50 hodin týdně nebo více...“[311] Význam volného času pro budování kultury byl pro středověký život zásadní. Pracovní etika té doby, odlišná od puritánské

[309] Mercer Wealth Solutions (2011), Mercer Global Report, ‘Governments Increase Retirement Ages to Curb Rising Costs’, https://www.mercersupertrust.co.nz/latest-news.asp?articleId=1061

[310] C. Hamilton a R. Denniss, *Affluenza: When too Much is Never Enough*, (New South Wales: Alen and Unwin, 2005), 86.

[311] L. Fursman, (2008), Working Long Hours in New Zealand: A Profile of Long Hours Workers Using Data from the 2006 Census, Department of Labour, Wellington, http://dol.govt.nz/publication-view.asp? ID=256

pracovní etiky, která na Západě stále převládá, i když v sekularizované podobě, je vysvětlena níže.

Zkrácení pracovní doby bylo a je hlavním cílem sociálního kreditu. Pracovní doba se však stále prodlužuje, bez ohledu na automatizaci, a to opět především kvůli faktoru zadlužení, včetně nutnosti dvou příjmových rodin splácet hypotéky a další dluhy, a v poslední době se k tomu přidal faktor spirálovitě rostoucího zadlužení na kreditních kartách.

Jedním z předpokladů „nové ekonomiky“ neboli sociálního kreditu je, že stroj je kulturní dědictví, které patří lidstvu obecně, přesněji řečeno z velké části západnímu člověku. Je produktem nahromaděné práce a myšlení a veškeré výhody z něj plynoucí by měly být poskytovány jako „národní dividenda“ tohoto kulturního dědictví všem.

Etiku, která za tím stojí, popsal jeden z jejích zastánců, když napsal, že „...Stroj není žádný náhlý zázrak, který by na člověka sestoupil zčistajasna, ale že je to naopak dědictví, definitivní, logické a naše. Není to dar... je to výsledek úsilí, úsilí člověka, a výsledek práce, práce člověka“; „‚korporátní bohatství vlastní Stroji‘ je dědictvím všech“. Plná zaměstnanost tedy není ekonomickou otázkou, ale otázkou etickou. Plná zaměstnanost není všelék. To, co je ekonomickou nutností, je dostatek kupní síly ke spotřebě produkce bez ohledu na množství času a let vynaložených na práci. Jakmile toto pochopíme, je mnohými tolik vysmívaná „podpora“ tím, co „nová ekonomie“ nazývá „sociální dividendou“.[312]

[312] M. Colbourne, (1934), *Economic Nationalism*, Figurehead, London, 72-73.

Teorie „sociálního kreditu“ C. H. Douglase zpochybňovala, že by „plná zaměstnanost“ měla být hlavním zájmem ekonomie, a tvrdila, že „podpora“, navzdory svému „stigmatu“ „charity“, není ničím jiným než „nárokem na zboží ..., kterého mají osoby, od nichž je vybírána na daních, již dostatek pro své potřeby...“; a že mzda není jediným prostředkem k rozdělování kupní síly. Douglas zastával názor, že není důvod „domnívat se, že i velký počet komerčně nezaměstnaných nutně ohrožuje materiální blahobyt společnosti...“[313] Pokud jde o volný čas, včetně „nuceného volného času v nezaměstnanosti“, Douglas odmítl dnes stejně rozšířený názor, že je v určitém smyslu „škodlivý“. Škodlivá je nečinnost, která není využita k vyšším životním cílům, ať už jde o učení se na hudební nástroj, čtení knih nebo trávení více času s dětmi. To je problém sociální, kulturní a duchovní, nikoliv ekonomický. Ačkoli je to pro většinu sociálních věřitelů anathema, byl to problém, který řešilo nacionálněsocialistické Německo a fašistická Itálie organizováním programů „Síla skrze radost“ (Kraft durch Freude), respektive „Po práci“ (Opera Nazionale Dopolavoro)[314], kde si pracující rodiny mohly užívat symfonické orchestry nebo trávit dovolenou na výletních lodích za symbolické ceny. Záměrem těchto programů bylo pozvednout masy lidí, nikoliv všechny srazit na mrtvou úroveň „proletářské“ rovnosti. Po tolika generacích kapitalistické dřiny a kulturního umrtvení by bylo nutné, aby se stát - nejlépe prostřednictvím řemeslných a profesních sdružení

[313] C. H. Douglas, (1937), *Social Credit*, Eyre and Spottiswood, London, 114.
[314] G. Berghaus, *Fascism and Theatre* (Oxford: Berghahn Books, 1996).

a svazů, fungujících jako cechy - ujal vedení a poskytl možnosti naplnění života směrem k vyšším cílům ve svobodnější společnosti.

To, co Knupffer vysvětloval, je dnes z velké části zapomenuto a on byl jedním z posledních z generace, která pochopila skutečný význam pravice a konzervatismu, které vůbec nemají být obranou zachování kapitalismu.

Obecný pohled na marxismus a kapitalismus

Oswald Spengler, jeden z hlavních filozofů-historiků „revolučního konzervativního hnutí“[315], vysvětlil to, co se snažil ukázat i Knupffer, totiž společný pohled na kapitalismus a komunismus. Snažil se nově definovat „socialismus“ jako etický systém založený na povinnosti všech tříd vůči obecnému blahu, na rozdíl od marxismu a podobných levicových hnutí, která jsou pouhou variací kapitalismu:

> Socialismus obsahuje prvky, které jsou starší, silnější a zásadnější než jeho [Marxova] kritika společnosti. Tyto prvky existovaly i bez něj a vyvíjely se i bez něj, vlastně v rozporu s ním. Nenajdeme je na papíře, jsou v krvi. A jen krev může rozhodnout o budoucnosti.[316]

Spengler ve svém opus magnum Zánik Západu (Der Untergang des Abendlandes) uvedl, že v pozdní epoše

[315] Viz: T. Southgate (ed.) *Spengler: Thoughts & Perspectives Volume 11* (London: Black Front Press, 2012).
[316] Oswald Spengler (1919) *Prussiaism and Socialism*, dostupné online na: http://archive.org/details/PrussianismAndSocialism

civilizace, v níž se Západ již několik století nachází, dochází k reakci proti vládě peněz, která obnovuje tradici:

> Nazveme-li tyto peněžní síly „kapitalismem“, pak můžeme jako socialismus označit vůli vyvolat v život mocný politicko-ekonomický řád, který přesahuje všechny třídní zájmy, systém vznešené promyšlenosti a smyslu pro povinnost, který udržuje celek v dobré kondici pro rozhodující bitvu jeho dějin, a touto bitvou je také bitva peněz a zákona. Soukromé ekonomické síly chtějí mít volné cesty k získání velkých zdrojů...[317]

V poznámce pod čarou k výše uvedenému Spengler čtenářům připomněl, že „v tomto smyslu k němu patří i zájmová politika dělnických hnutí, neboť jejím cílem není překonat peněžní hodnoty, ale ovládnout je“. Jak je vidět výše, Knupffer a pravice obecně si uvědomovali totožnost mezi kapitalismem a levicí a „skrytou ruku“ mezinárodních financí, která za oběma stojí.[318] Knupffer popsal pravicový smysl pro povinnost podobně jako Spenglerův etický „socialismus“ a stejně jako Spengler jej postavil do kontrastu s kapitalistickým pohledem levice:

> ... Ať už je to lichvářský kapitalismus zlaté internacionály, nebo komunismus rudé internacionály, konečný cíl všech falešných demokracií, liberalismu a „pokroku“, všechny vedou k všeobecné moci a téměř neomezeným ziskům

[317] Spengler, *The Decline of The West*, op. cit., sv. 2, 506.
[318] Srov. K. R. Bolton, *Revolution from Above*, op. cit.

zamýšlených šéfů, kteří jsou v pozadí a nejsou vůdci mezifází revoluce.

Ať už se tedy jedná o frazeologii, v kořenech revolucionář, ať už má jakoukoli nominální nálepku, od mírného buržoazního liberála po vraždícího komunistu, vědomě či nevědomě bojuje za zisk. Intelektuálně, emocionálně a instinktivně je poháněn materialismem, i když stále vyznává nějaké náboženství. Je tedy nevyhnutelné, že konečným produktem revoluce musí být otroctví a bída, s výjimkou zamýšlených konečných příjemců, zatím napůl skrytých provozovatelů hry.

Na druhou stranu skutečný kontrarevolucionář, i když není zbaven některých vlastních zájmů nebo ambicí, je ve všech ohledech skutečným bojovníkem za nejlepší zájmy všech lidí na celém světě. Jeho smysl pro povinnost a obětavost bude vždy dominovat nad jakýmikoli jinými ohledy.[319]

Proto je marxismus a všechny ostatní formy levicového socialismu založené na ekonomice odrazem kapitalismu, nikoliv vzpourou proti němu. Původní „toryové“, kavalíři bojující proti Cromwellovým puritánům, byli předchůdci „pravice“ v anglicky mluvícím světě, jak upozornil anglický konzervativní filozof Anthony Ludovici. Ve Francii, odkud pojmy „pravice“ a „levice“ pocházejí, to byli republikáni a nejextrémnější strana, jakobíni, kteří byli předchůdci jak marxismu - komunismu, tak whigovského liberalismu nově vznikající kupecké třídy.

[319] George Knupffer, op. cit., 209.

Spengler označil levici za „kapitalistickou“, protože si neklade za cíl nahradit hodnoty založené na penězích, „ale ovládnout je“. O marxismu prohlásil, že není „ničím jiným než věrným poskokem velkokapitálu, který dobře ví, jak ho využít“.[320] Je to fenomén, který se objevoval ve stejných cyklech předchozích civilizací, Spengler má na mysli římskou ve srovnání s naší dobou:

> Koncepty liberalismu a socialismu jsou uváděny do účinného pohybu pouze penězi. Byli to právě rovnostáři, strana velkých peněz, která vůbec umožnila vznik lidového hnutí Tiberia Gracchu; jakmile se podařilo uzákonit tu část reforem, která byla výhodná pro ně samotné, stáhli se a hnutí se zhroutilo. Neexistuje žádné proletářské, dokonce ani komunistické hnutí, které by nepůsobilo v zájmu peněz, ve směrech určených penězi a po dobu penězi povolenou - a to aniž by idealisté mezi jeho vůdci měli o této skutečnosti sebemenší podezření.[321]

Italský revoluční konzervativní historik a filozof Julius Evola také poznamenal, že „antiteze mezi kapitalismem a marxismem“ je „pseudoantitezí“, falešnou opozicí. S odstupem času, kdy viděl, jak marxistická a kapitalistická společnost fungují sto let poté, co Marx napsal Komunistický manifest, Evola poznamenal, že,

> ...V ekonomikách volného trhu, stejně jako v marxistických společnostech, podléhá výrobní mýtus a

[320] Spengler, *The Decline of The West*, op. cit., sv. 2, p. 464.
[321] Ibid. p. 402.

jeho důsledky (např. standardizace, monopoly, kartely, technokracie) „hegemonii“ ekonomiky a stává se hlavním faktorem, na němž jsou založeny materiální podmínky existence. Oba systémy považují za „zaostalé“ nebo „nerozvinuté“ ty civilizace, které se nerovnají „civilizacím založeným na práci a výrobě“, tedy ty civilizace, které naštěstí pro ně samé ještě nedohnal horečné průmyslové vykořisťování všech přírodních zdrojů, společenské a výrobní zotročení všech lidských možností a povýšení technických a průmyslových standardů; jinými slovy ty civilizace, které se ještě těší určitému prostoru a relativní svobodě.[322]

Dnes jsme svědky likvidace těch několika zbývajících tradičních společností, které ještě existovaly v Evolově době a které se nedaly koupit světovým obchodem a půjčkami; nejnovějším příkladem je „arabské jaro“ a akce proti Íránu a Sýrii, vymyšlená - opět ve jménu „lidu“ - plutokraty, jako je George Soros, a světovými reformátory z amerického ministerstva zahraničí, National Endowment for Democracy a velkého množství dalších think tanků a nevládních organizací, které plánují a financují takzvané „barevné revoluce“.[323]

Kapitalismus v marxistické dialektice

Zatímco to, co se dnes s oblibou označuje jako „pravice“, se prohlašuje za strážce „volného obchodu“ a zastánce volné hry „tržních sil“, přičemž jakýkoli zásah státu je považován za

[322] J. Evola, *Men Among the Ruins* (Rochester, Vermont: Inner Traditions International, 2002), 167-168
[323] Srov. K. R. Bolton, *Revolution from Above*, op. cit., zejména 213-244.

pobuřující, Karl Marx chápal podvratný, antikonzervativní charakter volného obchodu. Spengler cituje Marxe, který v roce 1847 o volném obchodu prohlásil:

> Obecně lze říci, že dnešní protekcionistický systém je konzervativní, zatímco systém volného obchodu působí destruktivně. Ničí dřívější národnosti a zostřuje kontrast mezi proletariátem a buržoazií. Jedním slovem, systém volného obchodu urychluje sociální revoluci. A pouze v tomto revolučním smyslu hlasuji pro systém volného obchodu.[324]

Pro Marxe byl kapitalismus součástí neúprosného dějinného procesu zvaného dialektický materialismus, který vidí lidstvo vzestupně od primitivního komunismu přes feudalismus, kapitalismus, socialismus a nakonec - jako konec dějin - k tisícileté utopii komunismu. V průběhu tohoto dialektického vývoje je hybnou silou dějin třídní boj, v němž třída služebníků bojuje s vládnoucí třídou o nadvládu na základě ekonomických vztahů. V marxistické teorii dějin se vše redukuje na boj,

> svobodného a otroka, patricije a plebejce, pána a nevolníka, cechovního mistra a řemeslníka, jedním slovem utlačovatele a utlačovaného... v neustálém vzájemném protikladu, který probíhal nepřetržitě, tu skrytě, tu otevřeně, v boji, který pokaždé skončil buď revolučním

[324] Spengler, *The Hour of Decision*, op. cit., 141; citující Marxe, dodatek k Elend der Philosophie, 1847.

přetvořením společnosti jako celku, nebo společnou zkázou znepřátelených tříd.[325]

Z pravicového pohledu Marx správně popsal roli kapitalismu v destrukci tradiční společnosti a pokračoval v popisu toho, co dnes nazýváme „globalizací“. Ti, kdo obhajují volný obchod a zároveň se označují za konzervativce, by se možná měli zamyslet nad tím, proč Marx podporoval volný obchod a popsal ho jako „destruktivní“ a zároveň jako „revoluční“. Marx jej považoval za nezbytnou fázi dialektického procesu, která je nastolením všeobecné standardizace.

Marx při popisu dialektické role kapitalismu uvedl, že všude tam, kde „buržoazie“ nebo obchodník „získal převahu, skoncoval se všemi feudálními, patriarchálními a idylickými vztahy“. Buržoazie (která má v tradičních společnostech spíše podřízenou než řídící roli) „nelítostně přetrhala“ feudální svazky a „mezi člověkem a člověkem nezůstalo žádné jiné spojení než holý vlastní zájem“ a „bezcitná platba v hotovosti“. Mimo jiné „utopila“ religiozitu a rytířství „v ledové vodě egoistické vypočítavosti“. „Osobní hodnotu převedla na směnnou hodnotu a na místo nesčetných nezcizitelných svobod zavedla jedinou, nesmlouvavou svobodu - volný obchod.“[326]

To, co Knupffer nazval „organickou pravicí“, by souhlasilo s Marxovým hodnocením destruktivních účinků

[325] K. Marx, *The Communist Manifesto* (Moskva: Progress Publishers, 1975), 41.
[326] Ibid., 44.

kapitalismu. Organická pravice stojí v opozici vůči Marxovi v tom, že považuje tento proces za nevyhnutelný a žádoucí.

Marx odsoudil odpor k tomuto dialektickému procesu jako „reakční“. To skutečně je, nebo to mnozí, jako například Knupffer, nazývali „kontrarevoluční“.[327] „Organická pravice“ je „revoluční“ i „konzervativní“, neboť prosazuje doslovný význam „revoluce“, návrat cyklu s osou uprostřed; touto osou je spojení člověka s Bohem, ať už to chceme přijmout v doslovném nebo symbolickém smyslu. Marx zde hájil komunisty proti tvrzení „reakcionářů“, že jeho systém povede ke zničení tradiční rodiny a odsunutí profesí na úroveň pouhé „námezdní práce“, tím, že tvrdil, že to už kapitalismus tak jako tak dělá, a proto nejde o proces, kterému je třeba se bránit - což je „reakcionářství“ -, ale je třeba ho vítat jako nezbytnou etapu na cestě ke komunismu.

Uniformita výroby a kultury

Marx považoval neustálou potřebu revolucionizace výrobních nástrojů za nevyhnutelnou v kapitalismu. To pak přivádí společnost do stavu neustálého pohybu, „věčné nejistoty a rozruchu“, který odlišuje „buržoazní epochu od všech ostatních“.[328] „Potřeba neustále se rozšiřujícího trhu“ znamená, že se kapitalismus šíří po celém světě, a tím dává „kosmopolitní charakter“ „způsobům výroby a spotřeby v každé zemi“. To je v marxistické dialektice nezbytnou součástí ničení národních hranic a svébytných kultur jako předstupeň světového komunismu. Základem internacionalismu je kapitalismus.

[327] George Knupffer, op. cit., 208.
[328] K. Marx, op.cit., 47.

Proto když příslušník levice brojí proti globalizaci, činí tak jako rétoriku při sledování politického programu; nikoli z etického odporu ke globalizaci.

Marx neoznačil odpůrce tohoto procesu globalizace za levicové, ale naopak za „reakcionáře“. Reakcionáři jsou zděšeni tím, že se ničí starý místní a národní průmysl, podkopává se soběstačnost a „máme... všeobecnou vzájemnou závislost národů“, napsal Marx. Podobně je tomu v kulturní oblasti, kde „národní a místní literatury“ vytlačuje „světová literatura“.[329]

S touto standardizací výrobních prostředků dochází ke ztrátě významu příslušnosti k řemeslu nebo profesi. Posedlost prací se stává cílem sama o sobě, který neposkytuje vyšší smysl, protože je redukován na výhradně ekonomickou funkci. Marx o tom hovořil v souvislosti se zánikem tradičního řádu:

> V důsledku rozsáhlého používání strojů a dělby práce ztratila práce proletářů veškerý individuální charakter, a tím i kouzlo pro dělníka. Stává se přívěskem stroje a vyžaduje se od něj jen ta nejjednodušší, nejmonotónnější a nejsnáze osvojitelná zručnost...[330]

Zatímco středověké cechy plnily roli náboženskou a kulturní, odbory je nahradily a staly se pouze nástrojem ekonomické konkurence. Celá civilizace se stala výrazem peněžních hodnot, ale zaujetí hrubým domácím produktem nemůže nahradit hlubší lidský smysl.

---

[329] Ibid., pp. 46-47.
[330] Ibid., 51.

Reakcionismus

Marx v Komunistickém manifestu upozorňuje, že „reakcionáři“ (sic) se na tento dialektický proces kapitalismu dívají s „velkou nelibostí“[331]. Reakcionář neboli „pravičák“ je antikapitalistou par excellence, protože stojí nad pohledem, z něhož v 19. století v Anglii vzešel jak kapitalismus, tak marxismus, a zcela odmítá tento ekonomický pohled, na němž jsou oba založeny. Jak upozorňovali Knupffer, Spengler a další, obojí je materialistické. Slovo „reakcionářský“, obvykle užívané v hanlivém smyslu, lze tedy přijmout jako přesné označení toho, co je zapotřebí pro „kontrarevoluci proti kapitalismu a jeho dvojčeti marxismu“.

Marx odsoudil odpor proti dialektickému procesu kapitalismu jako „reakcionářský“:

> Nižší střední třída, drobný výrobce, obchodník, řemeslník, rolník. Ti všichni bojují proti buržoazii, aby zachránili před zánikem svou existenci jako frakce střední třídy. Nejsou tedy revoluční, ale konzervativní. Ba co víc, jsou reakční, protože se snaží vrátit kolo dějin zpět. Pokud jsou náhodou revoluční, jsou takoví pouze s ohledem na svůj blížící se přechod do proletariátu, hájí tak nikoli své současné, ale budoucí zájmy, opouštějí své vlastní stanovisko, aby se postavili na stanovisko proletariátu.[332]

Tato takzvaná „nižší střední třída“ je proto neúprosně odsouzena k očistci proletářského vyvlastnění, dokud si

[331] Ibid., 46.
[332] Ibid., 57.

neuvědomí svou historickou revoluční třídní roli. Tato „nižší střední třída“ může buď z tohoto třídního očistce vyjít tím, že vstoupí do řad proletářsky vyvoleného lidu, stane se součástí levicové revoluce a vstoupí do nového tisíciletí, nebo může ze svého třídního očistce sestoupit, pokud bude trvat na snaze udržet tradiční řád, a být odsouzena k zapomnění, které mohou urychlit popravčí čety bolševismu.

Marx věnoval třetí část svého Komunistického manifestu odmítnutí „reakčního socialismu“. Odsoudil „feudální socialismus“, který vznikl mezi zbytky aristokracie, jež se snažila spojit s „dělnickou třídou“ proti nové obchodní společnosti strojů a továren. Marx konstatoval, že aristokracie ve snaze obnovit své předburžoazní postavení vlastně ztratila ze zřetele své vlastní třídní zájmy, když se musela postavit na stranu proletariátu.[333] To je nesmysl. Spojenectví vyvlastněných řemeslníků a rolníků v takzvaný „proletariát“ se stále více vyvlastňovanou šlechtou je organické spojenectví, které nachází své nepřátele stejně v marxismu jako v kapitalismu.

Marx se proti tomuto vznikajícímu spojenectví mezi aristokracií a vyděděnými řemeslníky ohradil. Proto Marx odsoudil „feudální socialismus“ jako „napůl ozvěnu minulosti, napůl hrozbu budoucnosti“.[334] Marx měl opět pravdu, ale jen v tom, že ji odmítl: „organická pravice“ a „kontrarevoluce“, etický socialismus popsaný Spenglerem, který se rovná „reakčnímu socialismu“ odsouzenému Marxem, se podobá

[333] Ibid., III ‘Socialist and Communist Literature, 1. Reactionary Socialism, a. Feudal Socialism’, 77.
[334] Ibid., p. 78.

Janusovi v minulosti i v budoucnosti. Jeho kontrarevoluce je založena na tradici, zatímco Marxova kontrarevoluce je založena na destrukci tradice.

Tento „reakcionismus“ byl hnutím, které se v roce 1848, kdy byl vydán Komunistický manifest, těšilo v Německu značné podpoře řemeslníků, duchovních, šlechty a literátů. Toto hnutí odmítalo volný trh, který oddělil jednotlivce od církve, státu a společnosti a „upřednostnil egoismus a vlastní zájem před podřízeností, pospolitostí a sociální solidaritou“.[335] Max Beer, historik německého socialismu, o těchto „reakcionářích“ prohlásil:

> Zdálo se jim, že moderní doba je postavena na pohyblivých pískách, že je chaosem, anarchií nebo naprosto nemorálním a bezbožným výbuchem intelektuálních a ekonomických sil, který musí nevyhnutelně vést k ostrému sociálnímu antagonismu, k extrémům bohatství a chudoby a k všeobecnému převratu. V tomto rozpoložení se středověk se svým pevným řádem v církevním, hospodářském a společenském životě, vírou v Boha, feudálními držbami, kláštery, autonomními sdruženími a cechy jevil těmto myslitelům jako dobře stmelená stavba...[336]

Právě takové spojenectví všech tříd je nutné, abychom se postavili společnému podvratnému jevu kapitalismu a levice. Chce-li pravice obnovit zdraví kulturního organismu, který je

---

[335] M. Beer, *A General History of Socialism and Social Struggle*, (New York: Russell and Russell, 1957) sv. 2, 109.
[336] Ibid., 88-89.

založen na tradičních hodnotách, pak toho nemůže dosáhnout přijetím ekonomických doktrín, které jsou samy o sobě rozvratné a které Marx uvítal jako součást rozvratného procesu.

To, co Marx odsuzoval jako „reakcionářství“, Julius Evola nazýval „pravou obnovující reakcí“. Evola navrhuje, že nového společenského řádu lze dosáhnout na základě řemeslnických „korporací“ klasického Říma a cechů římsko-germánského středověku. Středověk Západu byl zkreslen odkazy na nedostatek demokracie a rovnosti a dalšími banálními pojmy velmi příznačnými pro současnou dobu. Juliet Schor, profesorka ekonomie na Harvardově univerzitě, však ukázala, že středověká Evropa poskytovala mnohem více volného času a svobody než současný systém volného obchodu:

> Jedním z nejtrvalejších mýtů kapitalismu je tvrzení, že se díky němu snížila lidská námaha. Tento mýtus se obvykle obhajuje srovnáním moderního čtyřicetihodinového pracovního týdne s jeho sedmdesátihodinovým nebo osmdesátihodinovým protějškem v 19. století. Implicitní - ale zřídkakdy artikulovaný - předpoklad je, že osmdesátihodinový standard převládal po staletí....
>
> ...Před kapitalismem většina lidí vůbec nepracovala příliš dlouho. Životní tempo bylo pomalé, dokonce poklidné, pracovní tempo uvolněné. Naši předkové možná nebyli bohatí, ale měli dostatek volného času. Když jim kapitalismus zvýšil příjmy, vzal jim také čas...

> Celkem vzato, prázdninový volný čas ve středověké Anglii zabíral pravděpodobně asi třetinu roku. A Angličané zřejmě pracovali tvrději než jejich sousedé.....[337]

Tento popis pracovního étosu středověku od profesorky Schorové ilustruje Evolův výrok, že práce se nyní stala cílem sama o sobě, což by v té době bylo považováno za šílené. V současnosti existuje skutečný kult práce, a to navzdory rostoucímu počtu nezaměstnaných a dalších příjemců dávek, kteří jsou těmi, kdo pracují, široce očerňováni. Vládne zde étos puritánů, jejichž pracovní etika vylučovala vyšší kulturní snahy. Je to sekularizovaný puritanismus. Proto se například na nezaměstnaného umělce, který pobírá dávky, bude celá společnost dívat s posměchem; ne na základě toho, zda je jeho umění kulturně hodnotné, ale pouze proto, že není součástí masového výrobního procesu. Evola v této souvislosti uvádí o tradičních společnostech následující:

> Žádná ekonomická hodnota nebyla natolik ceněná, aby jí člověk obětoval svou nezávislost, ani hledání prostředků k obživě nebylo považováno za hodné toho, aby pohltilo celý život. Celkově byla uznána výše zmíněná pravda, že lidský pokrok musí být definován nikoli na ekonomické a sociální úrovni, ale spíše v rovině vnitřní; jinými slovy, pokrok nespočívá v tom, že člověk opustí své řady, „aby

[337] Juliet B. Schor, *The Overworked* American: The Unexpected Decline of Leisure, 'Introduction', (New York: Basic Books, 1992), http://groups.csail.mit.edu/mac/users/rauch/worktime/hours_workweek.html

se stal úspěšným“, nebo že zvýší množství práce, aby získal postavení, pro které nemá kvalifikaci...[338]

Max Weber v diskusi o puritánské etice kapitalismu píše, že byla v rozporu s názorem středověku, a uvádí, že pro Tomáše Akvinského [339]

> ...práce je naturali ratione nutná pouze pro udržení jednotlivce a společenství. Tam, kde je tohoto cíle dosaženo, přestává mít přikázání jakýkoli význam. Navíc platí pouze pro rasu, nikoli pro každého jednotlivce. Neplatí pro nikoho, kdo může žít bez „práce na svém majetku“, a samozřejmě kontemplace jako duchovní formy činnosti ...[340]

Reformace byla předehrou k dalším revolucím proti tradičnímu řádu. Její důsledky s námi zůstávají a jsou skutečně všudypřítomné bez ohledu na úpadek náboženské víry. Reformace poskytla morální ospravedlnění kapitalismu, který je dodnes morálním základem západních společností. Weber vysvětlil rozdíl mezi pohledy středověké a kapitalistické společnosti:

> Skutečnou morální námitkou je uvolnění v jistotě vlastnictví, užívání bohatství s důsledkem zahálky a tělesných pokušení, především odvádění pozornosti od

[338] J. Evola, *Men Among the Ruins*, op. cit., 172.
[339] Tomáš Akvinský (1225-1274) významný filozof a doktor církve. Viz: Ralph McInerny a John O’Ca laghan, ‘Saint Thomas Aquinas’, The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Winter 2010 Edition), Edward N. Zalta (ed.), http://plato.stanford.edu/archives/win2010/entries/aquinas/
[340] M. Weber, *The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism*, Asceticism and the Sprit of Capitalism (London: Unwin Hyman, 1930), Kapitola 5.

> snahy o spravedlivý život. Vlastně jen proto, že vlastnictví s sebou nese toto nebezpečí uvolnění, je vůbec sporné. Věčný odpočinek svatých je totiž na onom světě; na zemi musí člověk, aby si byl jistý svým stavem milosti, „konat skutky toho, který ho poslal, dokud je ještě den“. Zde se rozdíl oproti středověkému úhlu pohledu stává zcela zřejmým.[341]

Weber pokračuje, že umělecká činnost byla pro utilitární pohled puritánů protimluvem, a píše o novém řádu, který v Anglii zavedl Cromwell:

> Puritánům bylo divadlo protivné a s přísným vyloučením erotiky a nahoty z oblasti tolerance nemohl existovat radikální pohled na literaturu ani umění. Pojmy plané řeči, zbytečnosti a marnivá okázalost, všechna označení iracionálního postoje bez objektivního cíle, tedy nikoli asketického, a zejména nesloužícího slávě Boží, ale lidské, byly vždy po ruce, aby posloužily při rozhodování ve prospěch střízlivé užitečnosti jako proti jakýmkoli uměleckým tendencím.[342]

Evola poukazoval na posedlost „prací“ a na to, že prostředky jsou cílem, jako na něco, co není rozumné. Ti, kdo odmítají víru v to, co Evola nazval „posvátnou krávou“ moderního Západu, tedy práci, jsou považováni za příživníky. Evola odsuzoval tendence toho, co se označuje jako „ekonomický běžící pás“. Je třeba přiznat, že z tohoto běžícího

[341] Ibid.
[342] Ibid.

pásu je dnes pro jednotlivce těžší vystoupit než kdy jindy, protože dluh - právě ten problém, o kterém jsme hovořili - zotročuje všechny, velké i malé, od jednotlivců přes rodiny až po celé národy. Kapitalistickou odpovědí na ekonomický systém, který se nyní, jak se zdá, vymkl kontrole, je prodloužení věku odchodu do důchodu, aby se vyplácení dávek mohlo odložit, a možná, že velké množství jednotlivců vymře při práci ještě před odchodem do důchodu. Zpráva „Mercer global research report“ o zvyšování věku odchodu do důchodu zkoumala čtyřicet sedm zemí a ukázala, že mnoho „rozvinutých“ zemí hodlá zvýšit věk odchodu do důchodu, přičemž Velká Británie usiluje o dosažení maximálního věku 68 let.[343] Pracovní doba se také neustále prodlužuje a čtyřicetihodinový pracovní týden se vytratil. Zdá se, že z ekonomického běžícího pásu už není jiného úniku než smrt. Středověký rolník a řemeslník by se na naši společnost volného trhu díval s hrůzou.

Někteří ekonomové se ptají na to, co Evola považoval za „zvrácený“ postoj k práci, na to, co bylo nazváno affluenzou, honbou za bohatstvím jako patologickým symptomem, což se dobře shoduje s Evolovým postojem k témuž jevu. Dva současní ekonomové napsali:

> Navzdory přívalu reklam, které se nám snaží namluvit opak, platí, že čím více jsme materialističtí, tím méně jsme svobodní. Proč? Protože musíme věnovat větší část svého

[343] Mercer Wealth Solutions (2011), Mercer Global Report, ‘Governments Increase Retirement Ages to Curb Rising Costs’, https://www.mercersupertrust.co.nz/latest-news.asp?articleId=1061

života práci, abychom mohli zaplatit své materiální touhy. A čím více jsme koupěchtiví, tím více jsou naše touhy a prostředky k jejich uspokojení určovány druhými. Akvizitivní lidé odvozují svou identitu a své pomyslné místo ve společnosti od věcí, které vlastní, a přitom symboly, které jim propůjčují sebeúctu a status, jsou závislé na rozmaru vnějších sil... Materialismus nás tak připravuje o autonomii.[344]

Evola rozlišoval mezi kultem práce jako zvráceným pojmem a pojmem jednání motivovaného vyššími silami, než je materiálno. Tento kult práce je proletářský pohled na život podporovaný kapitalismem a zbožňovaný Marxem. Pravicovým „úkolem před námi" je „deproletarizovat pohled na život".[345] Tento „proletářský pohled" dnes můžeme pozorovat ve všech vrstvách společnosti, které si váží „práce" jako nejvyššího pozemského poslání, a zejména v kapitalistických třídách. Je to typ sekularizovaného puritanismu, který považuje volný čas za bezbožný a sledování uměleckých cílů, které volný čas umožňuje, za frivolní.[346]

Evola se odvolává na buddhistický text o muži, který běží pod prudkým sluncem a nakonec se zastaví a ptá se „proč?" Výsledkem tohoto tázání, kdy se prostředky stávají cílem, je „vnitřní proměna neboli metanoia", aby se dosáhlo „vnitřní svobody", nikoli za účelem vytvoření „odříkavé, utopické a

[344] C. Hamilton a R. Denniss, (2005), *Affluenza: When too much is Never Enough*, (New South Wales: A len and Unwin), 15.
[345] J. Evola, *Men Among the Ruins*, op. cit., 175.
[346] M. Weber, op. cit.

bídné civilizace“, ale za účelem obnovení „skutečné hierarchie hodnot“. Toto osvobození se netýká pouze jednotlivce, ale celé společnosti, včetně státu, pokud se opírá o vnější ekonomické síly - mezinárodní finanční kapitál -, které omezují možnosti státu. Evola trval na tom, že pokud je třeba obětovat určitou materiální životní úroveň ve jménu svobody a odloučení se od světové ekonomické kontroly, pak se autarkie neboli národní ekonomická soběstačnost stává etickým imperativem; a úspornost je lepší než otroctví plutokratům. Zbytky tradičních myšlenek stále existují v některých společnostech, například v Indii a v některých islámských státech, kde má duchovní život mas lidí všech vrstev přednost před hromaděním hmotného majetku, ale tyto společnosti a státy, kultury a národy, které západní plutokraté a komentátoři označují za „zaostalé“, se snaží vnutit - v případě potřeby i silou - univerzální standard založený na výrobě a spotřebě. Jak tradicionalisté vědí, právě moderní Západ je duchovně zbídačený, což vede k sebevraždám, odcizení, pocitu bezcílnosti, sobectví, rozpadu rodin a manželství, bujícím potratům, alkoholismu, kriminalitě a drogové závislosti....

Homo Oeconomicus

V tradiční společnosti je ekonomika podřízena. V „moderní“ éře civilizace vládne ekonomika. Výsledkem je aberace zvaná homo oeconomicus: Ekonomický člověk. Je to nový druh, který zformovaly ekonomické síly a který je odtržen od víry, půdy, společenství, kultury, povinnosti, oběti a jakéhokoli pojetí věčného charakteru rodiny. Evola píše, že ekonomika má

„vlastní tělo a duši a vnitřní morální faktory vždy určovaly její smysl a ducha“.[347]

> Tento duch... je třeba odlišit od různých forem výroby, distribuce a organizace ekonomických statků; může se lišit v závislosti na jednotlivých případech a propůjčuje ekonomickému faktoru velmi odlišný rozsah a význam.[348]

Právě na tomto ekonomickém „těle a duši“ byly založeny středověké cechy. Ekonomika marxismu a kapitalismu žádné „tělo a duši“ nemá. Evola napsal, že

> čistý homo oeconomicus je fikcí nebo vedlejším produktem evidentně degenerované specializace. Totiž v každé normální civilizaci byl čistě ekonomický člověk - tedy ten, kdo chápe ekonomiku nikoli jako řád prostředků, ale spíše jako řád cílů, jimž věnuje svou hlavní činnost - vždy právem považován za člověka nižšího společenského ražení: nižšího ve smyslu duchovním a dále ve smyslu společenském či politickém.[349]

Na rozdíl od „moderního“ člověka se občan středověké komunity před reformací považoval za součást spolupracujícího společenského organismu. Americký ekonom W. D. P. Bliss, který psal o Norimberku, ale také poukazoval na to, že tato situace platila v celé „germánské Evropě“ až do

[347] J. Evola, op. cit., 168.
[348] Ibid., 168.
[349] Ibid.

reformace, popsal společnost, kde „mistr pracoval vedle řemeslníka“.[350]

> Každý Norimberčan, stejně jako každý středověký člověk, o sobě neuvažoval jako o nezávislé jednotce, ale jako o závislé, i když nedílné součásti většího organismu, církve, říše, města nebo cechu. To byla samotná podstata středověkého života...[351]

To byl „reakcionismus“, který Marx ostře odsoudil. V tomto „reakcionářství“ viděl Marx prostředek, jímž by se jeho takzvané „neúprosné kolo dějin“ dalo otočit jiným směrem, který by člověka vrátil na místo mimo nejživočišnější a nejpokleslejší úroveň existence, kterou udržuje jak kapitalismus, tak jeho levicoví potomci.

[350] W. D. P. Bliss, *New Encyclopaedia of Social Reform*, (New York: Funk and Wagna ls, 1908), 545.
[351] Ibid., 546.

Závěr

Zlomení úrokového otroctví je možné a bylo již učiněno. Přirozeným stavem lidské společnosti totiž není zadlužování, ale tvořivá - na rozdíl od parazitické - směna zboží a služeb. V pravěku i později se tato směna uskutečňovala formou směnného obchodu a spočívala v pouhé výměně vlastních produktů za produkty vyrobené nebo vypěstované sousedem, často na vesnickém trhu. Úvěr a měna byly zavedeny jako vhodný prostředek pro stejný účel: výměnu zboží a služeb; pouhý symbol. V pozdějších staletích se úvěr a měna staly zbožím samy o sobě, nikoliv pouhými žetony, a zisk byl dosahován ve formě úroku (lichvy, úsury). Půjčovatelé peněz přesvědčili krále, že s financemi umějí zacházet lépe než trůn, a jako mávnutím kouzelného proutku dokázali vydělat peníze z ničeho, pokud se jim vrátily ve skutečných penězích na základě skutečné práce a navíc se ziskem (úrokem).

Takto funguje „moderní“ bankovnictví. Tak se nám vracejí konjunktury a propady, recese a deprese, úvěrové tísně, inflace a deflace, deficity, hypotéky a všudypřítomné dluhy, od kreditní karty jednotlivce až po celé státy. Takto lichváři, odsouzení katolickou církví i islámem, které Ježíš vyhnal z chrámu, ovládají osudy jednotlivců, rodin, podniků, komunit, národů i celého světa. To, co bylo islámem a katolíky odsouzeno jako „hřích“ a zakázáno, je nyní považováno za úctyhodný byznys.

Odpovědí lichvářům je vyhodit je ven, jako když Ježíš prásknul bičem a vyhodil je z chrámu. Každý národ, který se vydá touto cestou, však potřebuje vytrvalost, aby odolal

mocnosti, která má k dispozici nejen prostředky k uvalení obchodního embarga, ale i prostředky k bombardování národa, aby se podřídil. Avšak stejně jako parazit ničí svého hostitele a nakonec musí utéct k jinému hostiteli, nebo zemřít spolu s ním, tak i parazitický peněžní systém imploduje. Otázkou, která zůstává, je, zda se v důsledku toho objeví nový systém, který bude založen na poskytnutí ještě větší moci těmto parazitům pod záminkou nutnosti větší kontroly, nebo zda státy obnoví své výsadní právo vydávat vlastní úvěry na základě vlastní produktivity a kreativity?

Existuje tedy nějaká naděje, nebo tato kniha pouze popisuje situaci, kterou nemůžeme ovlivnit? V době psaní této knihy se na obzoru objevila hvězda - v Itálii. Hnutí pěti hvězd Beppeho Grilla se s 8,7 milionu hlasů stalo největší samostatnou stranou v italské Poslanecké sněmovně. Protože je to komik, který vedl plamennou kampaň, byl masmédii vykreslován jako žertovný kandidát bez jiné politiky, než je rozrušení starého politického establishmentu. Přesto má svou politiku, která zahrnuje právě ty myšlenky, které jsou potřeba. Má prvotřídní znalosti o finančním systému a o tom, co je třeba udělat. Dr. Ellen Brownová[352], která vede Public Banking Institute v USA, napsala, že Grillův program zahrnuje následující:

- Jednostranné nesplácení veřejného dluhu
- Znárodnění bank a

[352] *'QE for the People: Grillo's Populist Plan for Italy'*, 5. února 2013, http://WebtofDebt.com/articles

- Zaručený příjem „občanstva“ ve výši 1000 eur měsíčně.

Grillo v prezentaci na YouTube, kterou cituje Dr. Brown, přesvědčivě popisuje dluhový systém a jeho alternativu:

> Italská banka, soukromá akciová společnost, je vlastněna 10 pojišťovnami, 10 nadacemi a 10 bankami, které jsou všechny akciovými společnostmi .... Vydávají peníze ze vzduchu a půjčují nám je. Je to stát, kdo je má vydávat. Peníze potřebujeme, abychom mohli pracovat. Stát by měl říct: „Je nedostatek peněz? Nějaké vydám a dám je do oběhu. Je peněz dostatek? Část jich stáhnu a spálím.“ . . . Peníze jsou potřeba k tomu, abychom udrželi stabilní ceny a mohli pracovat.

Grillo píše o „lichvářích“ a „finančních makléřích“. Jeho hnutí v Itálii je třeba sledovat a reakce médií a establishmentu bude poučná. Grillův „populismus“ vedl média k tomu, že ho označila za „nového Mussoliniho“, nicméně v tom může být hlubší pravda, pokud se Grillovi podaří vybudovat hnutí s nezadržitelným rozmachem, které z Itálie vyžene peněžoměnce a inspiruje podobná hnutí po celém světě.

O autorovi

Kerry Bolton má doktorát z teologie a příbuzných oborů, titul Ph.D. h.c. a certifikáty ze sociální práce a psychologie. Je členem Akademie sociálního a politického výzkumu (Atény) a Institutu pro vysokoškolská studia v oblasti geopolitiky a pomocných věd (Lisabon). Je „přispěvatelem“ časopisu Foreign Policy Journal a pravidelně přispívá do časopisů New Dawn (Austrálie) a The Great Indian Dream (Indický institut plánování a řízení).

Mezi jeho další knihy patří:

Revolution from Above (Londýn: Arktos Media Ltd., 2011).

The Parihaka Cult (Londýn: Black House Publishing, 2012).

Artists of the Right (San Francisco: Counter-Currents Publishing, 2012).

Stalin: The Enduring Legacy (Londýn: Black House Publishing, 2012).

The Psychotic Left (Londýn: Black House Publishing, 2013).